

BU DENLİ BÜYÜK BİR KURTULUŞ

So Great Salvation

Elçi Pavlus'un doğum yeri olan Tarsus'un yakınındaki şelale.

By

J. F. STROMBECK

1952

Yirmi Birinci Baskı

www.muhammadanism.org
July 16, 2005

Bu Denli Büyük Bir Kurtuluş
Copyright 1940,

Strombeck Agency, Inc.

PRINTED IN THE UNITED STATES OF AMERICA

İÇİNDEKİLER

I. Kurtuluşun Önemi	5
II. Bu Denli Büyük Bir Kurtuluş	7
III. Yaratılışla Karşılaştırıldığında Büyük Bir Kurtuluş	11
IV. Günahla Karşılaştırıldığında Büyük Bir Kurtuluş	14
V. Karanlığın Gücünden Kurtulmak	18
VI. O'nda Fidyeyle Kurtuluşa Sahibiz	20
VII. Tanrı'nın Adaleti Yerini Buluyor	25
VIII. Tanrı'nın Doğruluğunu Giyinmek	27
IX. Tanrı'yla Barıştırıldık	32
X. Yeni Bir Yaradılışla Yeni Bir Yaşam	35
XI. O'nun Yaşamıyla Kurtulduk	39
XII. Sonsuz Sevginin Hedefi	42
XIII. Kurtulmuş Olanların Sonsuzluktaki Hedefi	44
XIV. İsa Mesih Aracılığıyla Tanrı'nın Sağladığı Kurtuluş	46
XV. İnsan, Lütuf ve İman Yoluyla Nasıl Kurtulmuştur?	50
XVI. Kurtuluşun Kesinliği	57
XVII. Tanrı İnsanı Neden Kurtarmaktadır?	60
XVIII. Kurtuluş ve İnsan Davranışı	63
XIX. Kaybolmak Ne Demektir?	66
XX. Görmezden Gelirsek Nasıl Kaçabiliriz?	69

J. F. STROMBECK'in daha önce yazmış olduğu kitaplar:

* **"SHALL NEVER PERISH"**

* **"GRACE AND TRUTH"**

* **"SO GREAT SALVATION"**

* **"DISCIPLINED BY GRACE"**

* **"FIRST THE RAPTURE"**

I. BÖLÜM

KURTULUŞUN ÖNEMİ

Tanrı sonsuzdur. Sonsuz değerleri O'ndan başka hiçbir yerde bulamayız. İnsandan kaynaklanan, insanın ürettiği ve sahip olduğu her şey geçicidir; insani değerlerin çoğunluğu da kısa bir ömre sahiptir. Bazıları sadece birkaç yıl dayanırken, bazıları gelecek toplumların kullanımı için yüzyıllarca varlıklarını koruyabilmektedirler. Ne var ki, insanlar için geçici değerlerin hiçbiri mezardan öteye gidemez.

Tanrı'dan ayrı olarak sonsuz değerler bulunamayacağı gibi, insan da ancak Tanrı'yla ilişki kurduğunda bu değerlere sahip olabilir. Günah aracılığıyla (burada herkesin işlediği günahları kastetmiyoruz), Adem'in işlediği ilk günahtan sonra insanlık tümüyle Tanrı'dan ayrılmıştır. İnsan, kendisinin gerçekleştirebileceği herhangi bir iyileştirme ya da iyi işler aracılığıyla Tanrı'ya dönemez. İnsan için Tanrı'yla ilişki kurmanın tek bir yolu vardır, o da göklerden dünyaya insanların kurtarıcısı olarak gelen Yol'dur. İnsan ancak Tanrı'nın İsa Mesih'te sunduğu kurtuluş aracılığıyla Tanrı'yla ilişki kurup, sonsuzlukta geçerli olan değerlerinin bir parçası olabilir. İsa şöyle demişti: "Bense, insanlar yaşama, bol yaşama sahip olsunlar diye geldim" (Yuhanna 10:10). İsa'nın insanlara vermek için geldiği yaşam sonsuzdur. Bolluğu da değerleri açısından sonsuzdur.

Günümüzde bol yaşam, maddi ve geçici şeylerle sınırlı olarak savunulmaktadır.

İmanlı olan Hıristiyan Kilisesi'nin büyük bir kısmı, şaşırtıcı bir şekilde, ruhsal ve sonsuz olanı bir kenara atarak, maddi ve geçici olanı kabul etmeye çalışmaktadır. Ahlaksal reformlar, sosyal gelişim ve ekonomik sorunlar, Tanrı'nın günah tarafından lanetlenmiş insan ırkına karşılıksız olarak sunduğu kurtuluşun yerini almıştır. İnsanlar Tanrı'dan ve O'ndan kaynaklanan her şeyden korkunç bir hızla ayrılmaktadır.

Kurtuluşa gereksinim olduğu görülür ve sadık bir şekilde anlatılır. Fakat çoğu zaman kurtuluş sonucunda ele edilen, değişen yaşamlar ve yeniden yapılanan yuvalar gibi yararlar yüksek sesle dile getirilirken, insanın kazanacağı ruhsal ve sonsuza dek geçerli olan değerlerden, ki bunlar pek çoktur, neredeyse hiç söz edilmez. Nedense bunlara pek önem verilmez.

Günümüzde insan ırkını içinde bulunduğu aşağı durumdan kurtarmaya çalışmak geçici değerlerle uğraşmak anlamına gelmiştir. Oysa Kutsal Kitap'ta gördüğümüz gibi, Tanrı insanın günahı ve bunun sonuçlarıyla uğraşırken sonsuz değerleri kullanır. Bunu kurtuluş aracılığıyla yapar.

Sosyal refah için yapılan işler ve ahlaki reformlar günümüz için her ne kadar iyi olsalar da, insanlara mezarın ötesinde bir yarar sağlayamazlar. Mezar insanın sonu değildir. İnsanın ölmeyen ve sonsuza dek yaşayan bir ruhu vardır. Ancak Tanrı'nın İsa Mesih aracılığıyla gerçekleştirdiği kurtuluş insanın ölümsüz ruhunun ihtiyaçlarını karşılar ve asla son bulmayan, sonsuz görkeme sahip, neşe dolu bir duruma gelmesini sağlar.

İnsanlık tarihi boyunca, insanın öldükten sonra ya daha üstün bir varlığın sağlayacağı zevki ya da gazabı tadacağı kabul edilmiştir. Mitoloji bu kavramlarla doludur. Amerikalı yerliler kendilerine mutluluk getirecek avlanma sahalarına kavuşmayı bekliyorlardı. İskandinavlar, Valhalla'ya gideceklerini umut ediyorlardı. Çinliler atalarının ruhlarına tapınıyor, Hindular canın bir bedenden başka bir bedene, bu beden, can temizlenene ve her şeyin kaynağı olan Tanrı'ya dönene kadar hayvanların bedenine geçeceğine inanıyorlardı. Yaşayan insanlar yüreklerinin derinliklerinde, şu ya da bu zamanda gelecekteki varoluşları konusunda mutlaka kafa yormuşlardır.

İnsanın gelecekteki, sonsuzluktaki durumunun ne olacağını insanın şimdiki yaşamında belirlendiği konusunda da genel bir fikir birliği vardır. Ne var ki, insanın gelecekteki durumunu neyin belirleyeceği söz konusu olduğunda olabilecek her türlü farklı görüş mevcuttur. Bir taraftan istisnasız bütün dünya dinleri, insana dünyadayken yaptığı iyi şeyler karşılığında sonsuz bir sevinç ya da sıkıntıdan kurtuluş vaat etmektedir. Hıristiyanlık adı verilen dinin büyük bir kısmı da bu grup içinde yer almaktadır. Bütün bunların karşısında Tanrı, sadece kabul edilmesi koşuluyla, karşılıksız, hak edilmemiş, insanın günahlarının ve hatalarının neler olduğuna bakmaksızın kurtuluş sunmaktadır. Bu kurtuluşu kabul eden herkese sonsuz sevinç ve Tanrı'yla birliktelik vaat edilmektedir.

Tanrı'nın kurtuluşunun sonsuz değerlerinin yerine geçici değerleri koymak, insana sunulmuş en güzel şeyi kaçırmaktır.

İman ettiklerini söyleyen kiliselerin önderliğinin büyük bir kısmı da tam olarak bunu yapmaktadırlar. Kilise dışındakiler ve içindekiler Tanrı'nın insana karşılıksız olarak verdiği sonsuz şeyleri ve bunların nasıl elde edilebileceğini işitmemektedirler.

İnsanlar daha önce hiç olmadığı kadar geçici şeylerin ve maddi değerlerin güvenilmezliğini görmekte ve güvенеbilecekleri bir şeyler aramaktadırlar. Bu özleme verilebilecek tek yanıt ruhsal değerlerde, Tanrı'nın sonsuz değerlerindedir.

İnsan ancak kurtuluş aracılığıyla Tanrı'yla ilişki kurabileceği ve sonsuz değerlerin bir parçası olabileceği için, kurtuluş insanın üzerinde düşünmesi gereken en önemli konudur.

Kurtuluşla ilgili olarak öğrenilebilecek her şey doğrudan ya da dolaylı olarak Kutsal Kitap'tan gelmektedir. Bu önemli konu için başka bir kaynak yoktur. Bu nedenle, Kutsal Kitap'ın öğrettiklerinin insana kurtuluşun anlamını ve nasıl elde edilebileceğini açıkladığı kabul edilmelidir. Bu nedenle, burada anlatılanlar Kutsal Kitap'ın öğretişini izlemektedir.

Bu kitabın amacı, kurtuluşla ilgili olarak göze çarpan gerçekleri küçük bir kitapçık içinde toplayıp herkese uygun bir dille aktarmaktır.

II. BÖLÜM

BU DENLİ BÜYÜK BİR KURTULUŞ

İşin başındayken, bu kitapçıkta kurtuluş kavramını hangi anlamda kullandığımızı açıklamak yararlı olacaktır. *Webster* sözlüğü kurtuluşu şöyle tanımlıyor: 1) Kurtarma eylemi; yıkımdan ya da felaketten korumak. 2) *Teolojik anlamı*. Günaha tutsaklık ve günahın sonuçlarından özgür kılmak; günah ve sonsuz ölümden kurtarmak... O halde kurtuluş, günah ve günahın sonuçlarından özgür olmaktır. Yıkım ya da felaketten korunmaktır. Korunma olduğu için kurtuluş geçici bir deneyim olamaz. Kalıcıdır.

Oysa kurtuluş, günaha tutsaklık ve günahın sonuçlarından özgür olmak ve yıkımdan korunmaktan çok daha fazlasını içerir. Tanrı'nın insanı yetkin bir duruma getirmesini de kapsar. Günahın sonuçlarından kurtardığı herkes için amacı budur.

Kutsal Kitap'ı dikkatle okuduğunuzda kurtuluşun her dönemde aynı anlama gelmediğini rahatlıkla görebilirsiniz. Her dönemde, günahın sonuçlarından ve sonsuz ölümden kurtarılmanın aynı olduğunu görürüz. Tanrı hiçbir dönemde insanı geçici bir süre için kurtarıp eski kayıp duruma dönmesine izin vermez. Bununla birlikte, kurtulanlar için Tanrı'nın amacı farklı dönemlerde büyük farklılıklar gösterebilmektedir.

Örneğin: "...bütün İsrail kurtulacaktır... yazılmış olduğu gibi, Kurtarıcı Siyon'dan gelecek, Yakup soyundan tanrısızlığı uzaklaştıracaktır" (Romalılar 11:26). Hezekiel 11:19, 20 ve 36:24-28 ayetlerine de bakabilirsiniz. Bu kurtuluştaki her İsraili, bütün ulus kurtarılıp, Esenlik Prensi'nin egemenlik süreceği krallığa girecektir. Bu kurtuluştaki göksel bir konum yoktur, çünkü İsrail dünyada yaşayan bir ulus olmaya devam etmektedir.

Var olan dönemden yedi yıl sonra ve yukarıda sözü edilen egemenlikten önce bir başka grup kurtarılacaktır. Bu dönemin en azından yarısında, "...öyle korkunç bir sıkıntı olacak ki, dünyanın başlangıcından bu yana böylesi olmamış, bundan sonra da olmayacaktır" (Matta 24:21). Bu dönemde, "...her ulustan, her oymaktan, her halktan, her dilden oluşan, kimsenin sayamayacağı kadar büyük bir kalabalık..." kurtulacaktır. "Tanrı'nın tahtı önünde duruyor, tapınağında gece gündüz O'na tapınıyorlar" (Vahiy 7:9-17). Tanrı'nın amacına göre bu zamanda kurtulanlar göksel bir halk ve *tapınağında hizmetkârlar olacaklardır*.

Vaftizci Yahya kendisinden söz ederken damadın arkadaşı olduğunu söylemişti (Yuhanna 3:29). Eski Antlaşma döneminin en son peygamberi olduğu için, bu, Eski Antlaşma peygamberlerinin, damadın arkadaşı olduklarını düşündürmektedir. Bu çağda (İsa Mesih'in ölümü, dirilişi ve göğe alınışından sonra) kurtulanlarınsa, Tanrı Oğlu'nun benzevişine dönüştürülmek üzere önceden belirlendiği söylenmektedir (Romalılar 8:29).

Bunlara Mesih'in bedeni (Koloseliler 1:24) ve Kilise'si (Efesliler 5:25-32) denmektedir. Baba ve Oğul bir olduğu gibi onların da Baba Tanrı'yla bir olmaları gerekmektedir (Yuhanna 17:21). Tanrı'nın yarattıklarının yükselebileceği en yüksek konum budur.

Kurtuluş kavramını bu çağa uyguladığımızda, Tanrı'nın insanı günahın sonuçlarından kurtardığını, Oğul'un benzevişine dönüştürdüğünü ve kendisi ve oğluyla yetkin bir birliğe getirdiğini görürüz. Bu kurtuluş, insana verilmiş en önemli kavramdır. Yazılmış ve insan ağzından çıkmış en önemli sözcüktür. Kutsal Kitap'ın, "...bu denli büyük bir kurtuluş" (İbraniler 2:3) demesine şaşmamalı.

Günümüzde geçerli olan ve şu anda yaşayanlara sunulan, ilerleyen sayfalarda işlenen, işte bu büyük kurtuluştur.

İçerdikleri Nedeniyle Bu Denli Büyüktür

Tanrı, kurtardığı kişileri bu kadar yüksek bir konuma koymak için, insanlarla birlikte pek çok şey yapar. Bunların bir kısmı burada sayılmış, daha sonraki bölümlerde de açıklanmıştır. Karanlığın gücü denilen İblis'in egemenliğinden kurtuluş ve Tanrı'nın kutsal yasasının cezası ya da lanetinden fidye aracılığıyla kurtuluş vardır. Sonsuz bir yaşam için Tanrı'dan yeniden doğuş verilir. İnsan, Mesih İsa'da yeni yaratılışın bir parçası haline getirilir. İnsanın içinde sonsuza dek yaşasın diye Kutsal Ruh verilir ve bu kişiler aynı Ruh'la mühürlenirler.

İnsan, İsa Mesih'in yaptıkları sayesinde Tanrı önünde doğru bir yere ve konuma sahiptir; bütün ruhsal gereksinimleri için Tanrı'nın sağlayışına bağlıdır. Günahtan kurtuluş ve dünyadaki yaşamı için gerekenler sağlanmıştır. Baba'nın huzurunda Oğul'un yalvarış ve savunmasından yararlanır. Baba tarafından yola getirilir. Bedenin bozulması ve ölümlü olmasından kurtulmuştur. Tanrı Oğul'nun benzerliğine dönüştürülür. Baba Tanrı ve Oğul Tanrı ile bir olur. Sonsuzluk boyunca sevgiyle Tanrı'nın huzurunda olacaktır.

Bütün bunlar Tanrı'nın hazırladığı ve insanlara karşılıksız olarak sunduğu kurtuluşun bir parçasıdır. Bütün bunlar içinde insan aklının alamayacağı bir büyüklük saklı olsa da, insanlar kabul ettikleri takdirde bu kurtuluşa sahip olabilirler.

Bütün İnsanlara Sunulduğu İçin Bu Denli Büyüktür

Kurtuluş her çağda aynı olmasa da, şu ya da bu şekilde, bütün insanlar için edinilmiş ve insan ırkının her bir üyesine sunulmuştur. Aşağıdaki ayetler kurtuluşun bütün insanlar için olduğunu gösterir:

"İşte, dünyanın günahını ortadan kaldıran günah kuzusu" (Yuhanna 1:29).

"Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik oğlunu verdi. Öyle ki, O'na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun" (Yuhanna 3:16).

"Çünkü Tanrı'nın ekmeği, gökten inen ve dünyaya yaşam verendir" (Yuhanna 6:33).

"Ben yerden yukarı kaldırıldığım zaman bütün insanları kendime çekeceğim" (Yuhanna 12:32).

"...bir adamın (İsa Mesih) söz dinlemesiyle birçoğu da doğru kılınacaktır" (Romalılar 5:19).

"Şöyle ki, Tanrı insanların suçlarını saymayarak dünyayı Mesih'te kendisiyle barıştırdı" (2. Korintliler 5:19).

"O bütün insanların kurtulup, gerçeğin bilincine erişmesini ister" (1. Timoteos 2:4).

"...kendisini herkes için fidye olarak sunmuş bulunan Mesih İsa'dır" (1. Timoteos 2:6).

"Çünkü umudumuzu bütün insanların, özellikle iman edenlerin kurtarıcısı olan diri Tanrı'ya bağladık" (1. Timoteos 4:10).

"Çünkü Tanrı'nın bütün insanlara kurtuluş sağlayan lütfu ortaya çıkmıştır" (Titus 2:11).

"Ama meleklerden biraz aşağı kılınmış İsa'yı, Tanrı'nın lütfuyla herkes için ölümü tatsın diye çektiği ölüm acısı sonunda (...) görüyoruz" (İbraniler 2:9).

"O bizim günahlarımızı, yalnız bizim günahlarımızı değil, bütün dünyanın günahlarını da bağışladı" (1. Yuhanna 2:2).

"Baba'nın oğlunu dünyanın kurtarıcısı olarak gönderdiğini gördük, şimdi buna tanıklık ediyoruz" (1. Yuhanna 4:14).

Bütün bu ayetler, kurtuluşun insan ırkının her bir üyesi için elde edilebilir olduğunu göstermektedir.

Bununla birlikte, Kutsal Kitap bütün insanların kurtulacağını söylemez. Bu

denli büyük bir kurtuluşu reddetmek, hatta göz ardı etmek ve sonsuza dek kaybolmak üzücü de olsa mümkündür. (XX. bölüme bakınız.)

Başaracakları Nedeniyle Bu Denli Büyüktür

Kurtuluşun ne denli büyük olduğunu, Tanrı'nın evreni yaratırken yaptıklarıyla insanı kurtarmak için yaptıklarını karşılaştırdığımızda da görebiliriz. Tanrı gökleri ve yeri yarattığında, sözü aracılığıyla bunların oluşmasını sağlamıştır: "Gökler Rab'in sözüyle, gök cisimleri ağzından çıkan solukla yaratıldı" (Mezmurlar 33:6). "...göklerin çok önceden Tanrı'nın sözüyle var olduğunu, yerin sudan ve su aracılığıyla şekillendiğini..." (2. Petrus 3:5). Yaratılış kitabının birinci bölümünde yedi kez şu sözleri ya da benzerlerini görürüz: "Tanrı (...) olsun diye buyurdu ve (...) oldu." Her defasında Tanrı'nın buyruğu yerine gelmiştir.

Tanrı sadece gökleri ve yeri sözü aracılığıyla yaratmakla kalmamıştır, bütün bunları aynı güçle bir arada tutmaktadır (İbraniler 1:3). İnsanın dünyada ve dünya üzerinde yaşamda gördüğü her şey, doğa güçleri ve göklerdeki yıldızlarla yörüngeleri, Tanrı'nın sözünün gücüyle durmaktadır. Bunların hepsi, Tanrı'nın her şeye gücünün yettiğini gösterir.

Fakat Tanrı, sözüyle insanlar için kurtuluşu sağlayamazdı (bunu saygıyla söylüyoruz). İnsanın Tanrı'nın sözüyle, ölümsüz bir tohumdan doğduğu doğrudur (1. Petrus 1:23).

Fakat bu ancak, Tanrı'nın sevgisinden kaynaklanan, fedakâr bir şekilde gerçekleştirdiği işlerle mümkündür.

Bunun neden gerekli olduğu ve bu işin ne olduğu VII. bölümde ayrıntılı bir şekilde ele alınmıştır. Burada söylemek istediğimiz, bu iş olmadan Tanrı'nın her şeye gücünün yetmesinin dahi insanı kurtaramayacağıdır. Aşağıda sıraladığımız Kutsal Kitap ayetlerinde, olanların, Tanrı'nın oğlunu vermesine bağlı olduğunu ve vurgunun Oğul'un ölümü üzerinde olduğuna dikkat edin.

"Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik oğlunu verdi. Öyle ki, O'na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun" (Yuhanna 3:16). "Biricik Oğul" verilmeseydi, insan mahvolur ve sonsuz yaşama kavuşamazdı.

"Bu çocuklar etten ve kandan oldukları için, İsa ölüm gücüne sahip olanı, yani İblis'i ölüm aracılığıyla etkisiz kılmak üzere onlarla aynı insan yapısını aldı. Bunu ölüm korkusu yüzünden yaşamları boyunca köle olanların hepsini özgür kılmak için yaptı" (İbraniler 2:14, 15). İsa Mesih'in işleri aracılığıyla İblis'in işleri etkisiz hale getirilmiş ve insan ölüm kurkusundan kurtarılmıştır.

"Nitekim Mesih de bizleri Tanrı'ya ulaştırmak amacıyla, doğru kişi olarak, doğru olmayanlar için günah sunusu olarak, ilk ve son kez öldü. Bedence öldürüldü, ama ruhça diriltildi" (1. Petrus 3:18). Mesih öldürülmeseydi insanla Tanrı'yı barıştıramazdı.

"Tanrı, günahı bilmeyen Mesih'i bizim için günah sunusu yaptı. Öyle ki, Mesih sayesinde Tanrı'nın doğruluğu olalım" (2. Korintliler 5:21). Ancak insanın günahları Mesih'e yüklendiğinde ve bedeli Mesih'in ölümüyle ödendiğinde Tanrı insanı doğru sayabilmektedir.

"İbrahim'e sağlanan kutsama Mesih İsa aracılığıyla uluslara sağlansın ve bizlere vaat edilen Ruh'u imanla alalım diye, Mesih bizim için lanetlenerek bizi yasanın lanetinden kurtardı" (Galatyalılar 3:13, 14). Mesih'in lanetlenmesi, insanın imanla Ruh'u alabilmesi için önkoşuldur.

"Mesih bizi her suçtan kurtarmak, arıtıp kendisine ait, iyilik etmekte gayretli bir halk yapmak üzere kendini bizim için feda etti" (Titus 2:14). Mesih'in ölümünden ayrı bir şekilde, Tanrı'nın bakış açısına göre iyi işler yapan kimse olamaz.

"...bir adamın söz dinlemesiyle birçoğu da doğru kılınacaktır" (Romalılar

5:19). Bu söz dinlerlik şöyle ifade edilmiştir: "Mesih, Tanrı özüne sahip olduğu halde, Tanrı'ya eşitliği sınımsız sarılacak bir hak saymadı. Ama kul özünü alıp insan benzeyişinde doğarak ululuğunu bir yana bıraktı. İnsan biçimine bürünmüş olarak ölüme, çarmıh üzerinde ölüme bile boyun eğip kendini alçalttı" (Filipililer 2:6-8).

Yukarıdaki ayetler, kurtuluşun Tanrı Oğlu'nun yaşamını vermesi dışında başka bir şekilde mümkün olmadığını gösterir.

Tanrı'nın oğlu yukarıdaki konumundan buyurduğunda gök ve yer var olmuştur. İsyankâr ve kayıp insan ırkının kurtarılması gerektiğinde, evreni yaratan, görkemli konumunu bırakmıştır.

Günahkâr insan yapısını alıp, insanı İblis'in gücünden özgür kılmak ve yasanın lanetinden fidyeyle kurtarmak için yaşamını çarmıhta feda etmiştir.

Tanrı Oğlu'nun ölümüyle ifade edilen sonsuz sevginin ötesinde başka bir kurtuluş olamaz.

Bununla birlikte, kurtuluş sadece Tanrı'nın oğlunu vermesiyle ifade edilen sevgi aracılığıyla gelmez. Aynı zamanda O'nun gücüyle gelir. Pavlus Efes'teki Hıristiyanlar'a yazarken, Tanrı'nın bu gücünün iman eden herkes için etkin olduğunu söylüyordu. Bu kudret Mesih'i ölümden diriltip "göksel yerlerde sağında otururken", O'nda sergilediği üstün güçle aynı etkinliktedir. Tanrı O'nu bütün yönetimlerin, hükümlerinin, güç ve egemenliklerin, yalnız bu çağda değil, gelecek çağda da anılacak bütün adların çok üstüne çıkardı" (Efesliler 1:19-21). Başka hiçbir yerde Tanrı'nın kudretinin böylesine büyük bir tarifini bulamayız.

Tanrı'nın oğlunun ölümünü ve Tanrı'nın sonsuz kudretinin etkinliğini gerektiren kurtuluş, "büyük bir kurtuluştan" başkası olamaz.

III. BÖLÜM

YARATILIŞLA KARŞILAŞTIRILDIĞINDA BÜYÜK BİR KURTULUŞ

Kurtuluşun büyüklüğü, ölümlü bedendeki insan tarafından asla tam olarak anlaşılabilir. Yine de yaratılışla karşılaştırma yaparak ne denli büyük olduğu hakkında bir fikir sahibi olabiliriz. Gerek kurtuluş gerekse yaratılış, sadece Tanrı'nın elinin işidir.

"Başlangıçta Tanrı göğü ve yeri yarattı" (Yaratılış 1:1). Böylece Tanrı madde ve enerjiyi yaratmış oldu.

Gökler ellerinin eseridir; ay ve yıldızları yerlerine Tanrı koymuştur (Mezmurlar 8:3 ayetine bakınız). Bunlar sadece insanın çıplak gözle görebileceklerini değil, bunun da ötesinde yer alan, en güçlü teleskopla görülebilenlerin de ötesindeki her şeyi kapsamaktadır. Bütün bunların büyüklüğü insanın aklının alabileceğinin ötesindedir.

Sonra yeryüzünü, kayalar, mineraller ve fosillerin bizlere açıkladığı geçmişi düşünün. Değerli taşlar, elmas, yakut, safir ve zümrüt; her birinin güzelliği ayrıdır ve insanlar için tüm bunlar son derece çekicidir. Sonra mermer, granit, kumtaşı, kireçtaşı ve kayağantaş vardır; insanlar bunları ev, tapınak, eğlence ve işyerleri yapmak için kullanırlar. İnsanlar yerin içinden maden cevherlerini, altın ve bakır gibi saf metalleri dahi çıkarırlar. Eritip arıtarak, bu metallerden büyük endüstriyel bina projelerinin iskeletini yaparlar. Toprak ekilip sulandığında, güneş ışığıyla birlikte insanlar ve hayvanlar için yiyecek sağlar.

Fosiller, sessiz bir şekilde olsa da eski çağlardaki büyük canavarların öykülerini anlatırlar. Bazı ormanlarda, katman katman dizilen dev ağaç gövdeleri neredeyse elmas kadar sert kayalara dönüşmüştür. Kömür yatakları, günümüzde insanlara çağlar öncesinde büyük tropikal ormanların olduğunu gösterir.

Bütün kaya ve minerallerin kendilerine özgü nitelikleri vardır ve bu nitelikler her zaman aynıdır. Kimya ve fiziğin belli yasalarına bağlıdır. Birçoğu uzun zamandır insanlar tarafından biliniyor olsa da, sürekli olarak yenileri keşfedilmektedir. Bu durumda ister istemez insanın aklına şu soru gelmektedir: Bu metaller ve mineraller kendilerine özgü nitelikleri nasıl kazandılar? Her metale genleşme katsayısını, özgül ağırlığını, füzyon noktasını, ısı ya da elektrik iletkenliğini, gerilme dayanıklılığını, sertliğini ya da yumuşaklığını, kolayca kırılabilir olmasını, sağlamlığını ya da bükülebilir olma özelliklerini veren nedir? Bunların hepsi belli ve öngörülebilirdir. Evrim teorisyenleri bitki ve hayvanların yaşam özelliklerini ve alışkanlıklarını binlerce nesil içinde bir nesilden diğerine geçen rastlantısal varyasyonlarla açıklamaktadır. Fizik ve kimya yasaları da en az bitki ve hayvan yaşamları kadar karmaşık, inorganik maddelerin nitelikleri en az organik olanlar kadar incedir. *Fakat inorganik maddelerde farklılık yaratacak nesiller yoktur.*

Altın ve bakır parçaları, demir, kurşun ve gümüş cevherleri, mermerlerle granitler, en azından dağlar kadar eskidirler. Bu belirgin ve değişmeyen nitelikler ve yasalar nereden gelmiştir peki? Bunun tek bir yanıtı vardır: Tanrı yaratılış sırasında her bir maddeyi değişmez niteliklerle yaratmış ve belli kimyasal ve fiziksel yasalara bağımlı kılmıştır.

İnsan jeolojik sırları araştırmak için derin çalışmalar yapabilir, fakat bu konu o kadar geniştir ki, hâlâ öğrenecek çok şey vardır.

Aynı şekilde bitkilerin yaşamını düşünün. Tanrı'nın yaratıcı gücünü nasıl da göstermektedirler! Pasifik kıyılarındaki kızılgaçlar yüzyıllardır orada durur. Kuzeydeki köknar ve çam ağaçları, güneydeki palmyeler ve insana kendine göre

hizmet eden bütün diğer ağaçlar her zaman aynıdır, çünkü içlerinde değişmeyen bir yaşam yasası vardır. Buğday da aynı şekildedir; kökleri yaşam veren bitkiler, hem de yaprakları yiyecek olan bitkiler vardır. Bunların hepsinin özellikleri Yaratıcı tarafından verilmiştir. Güller ve zambaklar gibi insanın yaşamına zenginlik katan çiçekler vardır. Her bir bitkinin kendi yaşam alanı vardır; liken kaya üzerinde, beyaz pipo çiçeği çürümüş çam ağacının gövdesinde, ökseotu ağaçların yukarıdaki dallarında, baldıran gölgede, artemisyas çölde, tahıllar zengin topraklarda ve güneşte, nilüfer çiçeği sığ sularda ve denizalgı okyanusun dibinde yaşar.

Evet, kuşkusuz bitki yaşamı Tanrı'nın yaratışının büyük bir bölümüdür. İnsan bitki yaşamını inceleyip anlasa da, bu o kadar geniştir ki, insanların dünya üzerinde 6 000 yıldır yaşayıp incelemiş olmalarına karşın, dünyada hâlâ gelecek nesiller tarafından öğrenilecek çok şey vardır.

Aynı şey hayvan dünyası için de geçerlidir; en küçük omurgasız böceklerden fil ve balina gibi en büyük memelilere kadar bütün hayvanların üzerinde düşünebiliriz. Hepsi Tanrı tarafından yaratılmıştır; gerek göklerdeki kuşlar, gerek denizdeki balıklar, gerek yerdeki hayvanlar, gerekse toprak üzerinde sürünen sürüngenler, her biri türüne göre (Yaratılış 1:21) yaratılmıştır. Tanrı bunlara da yaşam vermiştir. Bu yaşam bitkilere verdiği yaşamdan daha üstün bir düzene sahiptir. Hepsi havada, suda ya da yer üzerinde hareket edebilir. Bu hayvanların her biri kendine özgü niteliklere, belli içgüdülere ve yaşam alışkanlıklarına sahiptir ve çevrelerine kusursuz bir şekilde uyum sağlarlar. İnsanlar zooloji hakkında kütüphaneleri dolduracak kitaplar yazmış olsalar da, her yıl yeni şeyler öğrenilip yeni keşifler yapılmaktadır. Bu da Tanrı'nın yaratışının küçük bir parçasıdır.

İnsan, Tanrı'nın yaratışını taçlandırarak varlıktır. Tanrı insanı kendi benzeyişinde yaratıp yaşam soluğunu vermiştir (Yaratılış 2:7). Tanrı insana çoğalma ve yer üzerinde egemen olma gücü vermiştir. Aynı şekilde denizdeki balıklar, gökteki kuşlar ve yer üzerinde hareket eden her şey üzerinde egemenlik vermiştir (Yaratılış 1:26-30).

İnsana yaratılışın sırlarını araştırması ve her gün yenilerini bulması için akıl ve mantık yürütme gücü verilmiştir. İnsan yerin içinden kömürü çıkarıp ateşte yakmayı ve üzerindeki kazanda su kaynatıp ağır trenleri bu güçle çekmeyi öğrenmiştir.

Yerin altındaki petrolü çıkarıp arıtır ve birkaç saniyede kilometrelerce yol alabilen uçakları uçurmak için kullanır. Biri verici diğeri alıcı olan iki aleti kullanarak sesini dünyanın dört bir yanına gönderebilir, böylece Washington, Londra, Paris ve Berlin'deki insanlar aynı odadaymış gibi birbirleriyle sohbet edebilirler. Röntgen cihazını kullanarak insanların kemiklerini inceleyebilirler. Filmin üzerine kaplayarak fotoğraf makinesinin içine koyar, saniyenin 1/100 000'i kadar bir süre için kapağı açar, kapatır ve lens önündeki her şeyin tam bir kopyasını çıkartabilirler. Teleskopla yıldızlar ve Ay'a bakabilirler. Işığın hangi hızla yol aldığını hesaplayabilirler. Güneş ve Ay'ın yörüngelerinde hangi hızla döndüklerini de hesaplayabilirler. Aynı şekilde, dünyanın hareketlerini inceler ve bu bilgiden yola çıkarak yıllar ve hatta yüzyıllar sonra saniyesine kadar, ne zaman Güneş ya da Ay tutulması olacağını hesaplayabilir, tam mı yarım mı olacağını ve dünyanın neresinden görülebileceğini önceden söyleyebilirler. Bunlar insanın yapabileceği şeylerin sadece birkaç örneğidir. Bu liste sonsuza kadar uzatılabilir.

Peki ama insan neden bunları yapabilir? Çünkü Tanrı insana akıl vermiştir ve evrenin değişmez ve belirli kuralları vardır. Bu da, bunların arkasında bir akıl ve bu nedenle Tanrı olduğunun göstergesidir. Yeri ve göğü yaratan ve yaratışı için yasaları belirleyen Tanrı, insanı bu yasaları anlayıp bunlar üzerinde egemen olacak bir akıl vererek yaratmıştır (Yaratılış 1:28).

Yerimizin az olması nedeniyle yaratılışın harikalarının ancak bir kısmını yazabiliyoruz burada. Bu konuyu bütünüyle kapsamak olanaklı olmadığı halde, yine

de tüm bunlar kurtuluşun büyüklüğüyle kıyaslanamaz.

İnsanın yaratılışa egemen olması ve kendi iyiliği (ve kötülüğü için) için olağanüstü bir şekilde kullanmış olması, sırların büyük bir oranda insanın aklı tarafından anlaşılabilmesini göstermektedir. Ne var ki, insan kendi akıyla kurtuluşun sırrını kavrayamaz. Bunların Tanrı'nın Ruh'u tarafından açıklanması gerekir. Şöyle yazılmıştır: "Tanrı'nın kendisini sevenler için hazırladıklarını hiçbir göz görmedi, hiçbir kulak duymadı, hiçbir insan yüreği kavramadı" (1. Korintliler 2:9, 10).

Büyük olsa da yaratılışa ait olan her şeyin sonu gelecektir. Her şey insanın ölçüleriyle ölçülebilir. Altın ağırlığına göre, elmasa kararla satın alınabilir. Kömür ve çelik tonla satılır. Çiftlikler dönümle ve kentlerdeki topraklar metrekareyle alınabilir. Kereste, ağaçlardan kesilebilir. Süt ve benzin litreyle alınabilir. Ulaştırma ücretleri, gerek toprak, gerek deniz, gerekse hava üzerinden kat edilen mesafeye göre hesaplanabilir. Denizlerin derinliği, dağların yüksekliği ve ovaların genişliği vardır. Yağmur santimetreyle ve sıcaklık derecesiyle ölçülür. Kömürün sıcaklık derecesi ısı ölçülerine göre belirlenir. Elektrik kilovattla, doğalgaz metreküple satın alınır.

Hız, kilometre/saatle ölçülür. Işık saniyede 300 000 km yol kat eder. Yıldızlara olan uzaklık ışık yılıyla hesaplanır ve bazıları bin ışık yılı uzaklıktadır. Bu uzaklık aşağı yukarı şöyledir: 9 439 925 000 000 000 km. Bu uzaklık son derece büyük ve insanın algılayışının ötesinde olsa da, hâlâ sonu olanın sınırları içindedir, çünkü insan tarafından ölçülebilmektedir.

Bitki, hayvan ya da insan olsa da, bütün yaşayan canlıların bir yaşam süreleri vardır. Birkaç saniye de olabilir, birkaç saat, gün, hafta veya yıl da olabilir. Sierra Nevada'daki sekoyaların durumunda olduğu gibi, binlerce yıl da olabilir. Her birinin başlangıcı ve sonu vardır. Gök ve yer bile sadece başlangıçtır: "Başlangıçta Tanrı göğü ve yeri yarattı." Oysa kurtuluş Tanrı'nın *sonsuz* tasarısının bir parçasıdır (Efesliler 3:11). Dünyanın başlangıcından önce vaat edilmiştir (Titus 1:2) ve "...zamanın başlangıcından önce Mesih İsa'da bağışlanmış" (2. Timoteos 1:9). O halde kurtuluş da, şu an var olan yaratılış sona erdiğinde devam edecektir. "...gökler duman gibi dağılacak, giysi gibi eskiyecek yeryüzü... ama benim kurtarışım sonsuz olacak" (Yeşaya 51:6). Yaratılmış olanların sonu vardır. İnsanların buldukları araçlarla ölçülebilir, tam olarak olmasa da insanın ölümlü aklı tarafından anlaşılabilir. Fakat kurtuluş söz konusu olduğunda insanın ölçü birimi yoktur. Kurtuluş söz konusu olduğunda, Tanrı her zaman sonsuzluğa ait kavramlar kullanmaktadır.

Kurtuluş sonsuzdur (İbraniler 5:9); fidiyeyle bedelin ödenmesi (İbraniler 9:12), kurtulmuş olanlara verilen yaşam (Yuhanna 3:16) ve gelecek olan görkem (1. Petrus 5:10) de öyledir. Tanrı'nın kurtuluş tasarısındaki amacı, insanı sonsuz Oğul'un benzeyişine dönüştürmektir (Romalılar 8:29). Günahların bağışlanması, "lütfunun zenginliğine göredir" (Efesliler 1:7). İmanlılar, "Rabbimiz İsa Mesih'in yüceliğine kavuşmaya" (2. Selanıkliler 2:14) çağrılmaktadırlar. Bu yücelik evreni yaratanın yüceliğidir (Yuhanna 1:3 ve Koloseliler 1:16). Kurtulan kişiler bozulmaya mahkûm, ölümlü bir bedende yaşasalar da, kendilerine bozulmayacak, ölümsüz bir beden vaat edilmektedir (1. Korintliler 15:51-54). Bu beden Kurtarıcı'nın görkemli bedenine benzeyecektir (Filipililer 3:21). Kurtuluş, bu sonsuz kavramlar kullanılmadan betimlenemez. Bunlar Tanrı'yla ilgili kavramlardır.

İnsan henüz günah işlememişken, Tanrı kendisine evren üzerindeki her şey üzerinde egemen olacağı bir konum vermiştir (Efesliler 2:6 ve 1:20-22). Bu denli büyük bir kurtuluş insanın aklını gerçekten zorlamaktadır.

IV. BÖLÜM

GÜNAHLA KARŞILAŞTIRILDIĞINDA BÜYÜK BİR KURTULUŞ

Kurtuluşun harikaları ve büyüklüğü, en iyi günahın korkunçluğu karşısında görülür. Günah cennette ortaya çıkmıştır. Seherin oğlu, koruyucu bir keruv, Tanrı'nın kutsal dağına yerleştirilmiş İblis, Tanrı'nın en olağanüstü ve kendisine en yakın olan yaratıklarından biriydi. Tanrı'nın bir yaratığı olduğu halde O'na bağımlı olmayı reddetmişti. Tanrı'ya başkaldırdı ve "Kendimi Yüceler Yücesi ile eşit kılacağım" dedi (Yeşaya 14:12-14 ve Hezekiel 28:14).

İblis'in günahı nedeniyle, daha çok onun egemenliği altında olan dünyada bir kıyamet günü olduğu ve bu nedenle yaratılış günlerinin aslında eski dünyanın yeniden onarılması olduğu yönünde pek çok düşünce vardır. Bu ilginç konuyla ilgili görüşleri okumak isterseniz, Pember'in *Earth's Earliest Ages (Dünyanın En Eski Çağları)* adlı kitabının II ve III. bölümlerini okuyabilirsiniz. Altıncı günde (Yaratılış 1:26, 27) Tanrı, bütünüyle yeni bir tür varlık olan, daha önce hiç var olmamış olan insanı yarattı. Onları kadın ve erkek olarak yaratıp, onlara onardığı dünya üzerinde, İblis'in sahip olduğu egemenliği verdi.

Tanrı'nın benzeyişinde yaratılan insan (Yaratılış 1:26) kusursuzdu. Fakat yılan biçimine bürünen İblis Tanrı'nın yeni yaratığına gelip, onun da günah işlemesine neden oldu.

Günahın korkunçluğunu anlamak için günahın doğasının ne olduğunu – günahın dışsal görünümünün altında ne yattığını– anlamak son derece önemlidir.

Günahın Asıl Doğası

Tanrı'nın insanı yarattığını daha önce belirtmiştik. Yaratmak demek, yoktan var etmek demektir. Tanrı insanı topraktan yaratmış olsa da (Yaratılış 2:7), bir avuç toprağın dışında insanı oluşturan şeyler yoktan var edilmiştir. Başlangıçta Tanrı dünyayı da yoktan var etmiştir. Bu nedenle, insanda olan ve insanın sahip olduğu her şey Tanrı'dandır. İnsan sahip olduğu her şey için Tanrı'ya borçludur.

Yoktan insan var eden, yine yoktan insanın gereksinim duyduğu her şeyi yaratabilir. Tanrı insanı yarattığında, yarattığına bakma sorumluluğunu da üstlenmiştir. Aden bahçesini hazırladığında (Yaratılış 2:8) insanın bütün gereksinimlerini karşılamayı amaçladığını göstermiştir. Buradan insan açısından çıkacak en mantıklı sonuç, Tanrı'ya, yaratıcısına tam anlamıyla bağımlı olmak ve itaat etmektir. Ne var ki, yaratılmış olan insan uzun bir süre Tanrı'ya bağımlı olmayı sürdüremedi. İşte, insanın günahının uzun ve korkunç öyküsü böyle başlar.

İnsanın ilk günahının ve günahın insan ırkına bulaşmış olmasının (Romalılar 5:12) öyküsü, Yaratılış kitabının üçüncü bölümünün ilk yedi ayetinde anlatılmaktadır. Yılan, yani İblis (Vahiy 12:9 ve 20:2) kadına şöyle der: "Tanrı gerçekten, 'Bahçedeki ağaçların hiçbirinin meyvesini yemeyin' dedi mi?" Bu soruda üstü kapalı bir şekilde, Tanrı'nın sağlayışı konusundaki iyiliğinden duyulan kuşku bulunmaktadır.

Tanrı insanın iyiyi kötüyü bilme ağacından yemesini yasaklamıştı (Yaratılış 2:17). İblis, Tanrı'nın bunu yapmakla insandan iyi bir şeyleri sakladığını ima ediyordu.

Bu sorunun amacı insanın yaratıcısına olan tam güvenini ve bağımlılığını kırmaktır ve İblis tam olarak bunu gerçekleştirdi. Kadın, Tanrı'ya güvenmek yerine Tanrı'nın buyruğundan kuşku duymaya başladı. Başta Tanrı kendilerine söylemediği halde, Tanrı'nın sözüne iki sözcük de ekledi: "Ona dokunmayın." Eklenen bu sözcükler

Tanrı'nın buyruğunun mantıksız görünmesine neden olmuştu. Artık Tanrı'nın sözüne kuşku duymadan inanmıyor, iman yerine mantığını kullanıyordu. Ne yapacağına karar vermek için kendisine bakıyordu. İnsan Tanrı'nın sözünün geçerliliğini tartıştığında durum her zaman böyledir.

İblis'in tek bir kez daha itelemesi gerekiyordu. Tanrı'nın meyveden yedikleri gün öleceklerine ilişkin sözleriyle çelişerek ağacın meyvesini yediklerinde, "gözlerinin açılacağını ve iyiyi kötüyü bileceklerini, Tanrı gibi olacaklarını" söyledi. Tanrı gibi olmak ve O'na bağımlı olmamak karşı koyulamayacak bir arzuydu. Kadın meyveyi aldı, yedi ve yemesi için kocasına verdi. Bu basit davranışla yaratılmış olan, Tanrı'ya başkaldırmış oldu ve artık O'na bağımlı olma durumundan uzaklaştı. İnsan bu davranışıyla yaratıcısından bağımsız olarak var olmayı arzuladığını ifade etmiş oldu. İnsanın Tanrı olmadan da yaşayabileceğini düşünmesi ve hatta Tanrı'ya ihtiyaç duygusunun olmaması ve Tanrı'yı düşünmeden yaşaması günahdır. Bu durum, insan gelişmiş ya da üstün ahlaki değerlere sahip olsa da, yozlaşmış bir karaktere sahip olsa da geçerlidir.

İnsanın iyi davranışları bu durumda belirleyici değildir. Önemli olan insanın Tanrı'ya karşı tutumudur. O halde günah, Tanrı'nın yarattıkları tarafından bir kenara itilmesi ve Tanrı'nın yerini yarattıklarının almasıdır.

İnsanın kendine güvenmesi ve Tanrı'ya bağımlı olmayı bir kenara bırakması, Tanrı'yı tanrı olarak onurlandırmaması, gereken yüceliği vermemesidir. Bunun sonucu olarak insan, kendini ve kendi işlerini yüceltir. İnsanın kendini yüceltmesinin en iyi örneklerinden birini Nebukadnessar'da görüyoruz. Bir gün sarayında dolaşırken şöyle demiştir: "İşte onurum ve yüceliğim için üstün gücümle krallığımın başkenti olarak kurduğum büyük Babil!" (Daniel 4:30). İlk günah işlendiğinden beri insanlar kendi başarılarıyla övünme, neyse ve ne yapabiliyorsa hepsinin Tanrı'dan olduğunu kabul etmeme alışkanlığındadır.

Tanrı'ya bütünüyle bağımlı olmayı reddetmek, aynı zamanda yaşamına yön verirken insanın Tanrı'nın iradesini reddetmesi ve bunun yerine kendi iradesini koymasındır. Bu da Tanrı'nın sonsuz bilgeliği yerine insanın kendi bilgeliğine güvenmesi anlamına gelecektir.

O halde günahın özü, insanın Tanrı'dan bağımsız, kendine bağımlı olması demektir. Bu da, Tanrı'yı onurlandırmamak ve insanın kendini yüceltmesi olarak görülür. İnsan Tanrı'nın isteğine göre yaşamak yerine kendi isteğine göre yaşar.

Günahın Dışsal Görünümü

Birinci günah söz dinlememezlik ve hırsızlık –çünkü insan kendisine ait olmayı almıştı– olmasına karşın, bunlar insanın Tanrı'dan bağımsız olma tutumunun dışsal göstergeleriydi. Bu nedenle, günah olarak adlandırdığımız bütün eylemler Tanrı'dan bağımsız olan içsel bir tutumun ifadesi ve kanıtıdır.

Elçi Pavlus bütün günahların, insanın Tanrı'nın hak ettiği tutumu Tanrı'ya karşı göstermemesinden kaynaklandığını açıkça ortaya koymuştur. Günahkâr insan ırkına karşı şu suçlamada bulunur: "Tanrı'yı bildikleri halde O'nu tanrı olarak yüceltmediler, O'na şükretmediler. Tersine, düşüncelerinde budalalığa düştüler; anlayışsız yüreklerini karanlık bürüdü. Akıllı olduklarını ileri sürerken akılsız olup çıktılar. Tanrı'yı tanımakta yarar görmedikleri için Tanrı onları yararsız düşüncelere, yakışsız davranışlara teslim etti. Her türlü haksızlık, kötülük, açgözlülük ve kinle doldular. Kısır, öldürme hırsı, çekişme, hile, kötü niyetle doludurlar. Dedikoducu, yerici, Tanrı'dan nefret eden, küstah, kibirli, övünge, kötülük üreten, anne baba sözü dinlemeyen, anlayışsız, sözünde durmaz, sevgiden yoksun, acımasız insanlardır. Böyle davrananların ölümü hak ettiğine ilişkin Tanrı buyruğunu bildikleri halde, bunları yalnızca yapmakla kalmaz, yapanları da onaylarlar" (Romalılar 1:21,

22; 28-32). İnsanın Tanrı'ya bütünüyle bağımlı olmak, Tanrı'yı yaratıcısı olarak yüceltmek ve O'nun isteğine bağımlı kalarak doğru bir tutuma sahip olmak konusunda başarısız olması sonucunda, bu korkunç günahlar ortaya çıkar.

Kutsal Kitap'ta, yukarıda günahın doğasıyla ilgili olarak verilen açıklamayı tam olarak onaylayan günah tanımını buluyoruz: "İmana dayanmayan her şey günahtır" (Romalılar 14:23). İman, Tanrı'ya dayanmaktır. Bu nedenle, Tanrı'ya dayanarak yapılmayan her şey günahtır. Buna göre iyi gibi görünen şeyler dahi günah olabilir. Çoğu insan sadece ahlaksızlık yapmanın günah olduğunu düşünür. Bu doğru değildir. Günahın en büyük siperi, insanın kendi doğruluğuna güvenmesidir. Kötülük ininde insan Tanrı'ya daha fazla ihtiyaç duyup O'na daha fazla güvenebilir. Kendi doğruluğuna güvenen kişilerse böyle bir ihtiyaç duymazlar. Kendilerine yeter, kendilerine güvenir ve bu nedenle ne kadar kültürlü, gelişmiş ve ahlaklı olsalar da Tanrı'dan çok uzakta olabilirler.

İsa başkâhinlere ve Yahudiler'in ileri gelenlerine şöyle söylemişti: "Vergi görevlileriyle fahişeler, Tanrı'nın egemenliğine sizden önce giriyorlar" (Matta 21:31).

İnsan, Doğası Gereği Günahkârdır

Günah sorununun çoğu zaman anlaşılmayan başka bir unsuru daha vardır. İnsan doğası gereği günahkârdır. Âdem günah işledikten sonra, yaratıldığı zaman olduğu kişi değildi. Âdem günah işleyerek günahkâr olan tek kişiydi. Âdem yüz otuz yaşındayken, "kendi suretinde, kendisine benzer" bir oğlu oldu (Yaratılış 5:3). Âdem günahkâr olduğu gibi onun suretinde doğan oğlu da günahkârdı. O zamandan beri – İsa dışında– doğan herkes günahkâr olarak doğmuştur.

Kral Davut şöyle yazmıştı: "Nitekim suç içinde doğdum ben, günah içinde annem bana hamile kaldı" (Mezmurlar 51:5). Âdem'den günümüze kadar her insan için bu sözler geçerlidir.

Günahkâr doğası yüzünden insan günah işlemeden duramaz. Bu nedenle, "...herkes günah işledi ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kaldı" (Romalılar 3:23).

Günah Tanrı'ya Karşı İşlenir

Günahla ilgili olarak yukarıda söylediklerimizi dikkate aldığınızda artık günahın birincil olarak Tanrı'ya karşı işlendiğini söylememize gerek yoktur. Kral Davut halkından birine karşı korkunç bir günah işledikten sonra günahını Tanrı'ya itiraf edip şöyle demiştir: "Sana karşı, yalnız sana karşı günah işledim. Senin gözünde kötü olanı yaptım" (Mezmurlar 51:4). Günümüzde insanın sosyal ilişkileri üzerinde durulurken insanın Tanrı'ya karşı tutumu ihmal edilmektedir. Bu nedenle, özünde Tanrı'dan bağımsız olmak olan günahın Tanrı'ya karşı işlendiğini hatırlamak son derece önemlidir. İnsan öncelikle bunun farkında olup Tanrı'ya karşı doğru bir tutuma sahip olursa, sosyal ilişkileri de bundan doğru bir şekilde etkilenecektir.

Kurtuluşun Harikaları

Günahı, yaratığın yaratıcısına karşı isyanı, Tanrı'dan bağımsız olma ve O'nun gibi olma, Tanrı'ya layık olan yüceliği kendine alma arzusu ve Tanrı'nın isteğini umursamama olarak gördüğümüzde, korkunçluğu da açıkça görülür. İşte kurtuluş, günah sorununun bu yönüne eğilmektedir.

" 'Mesih İsa günahkârları kurtarmak için dünyaya geldi' sözü, güvenilir ve her bakımdan kabule layık bir sözdür" (1. Timoteos 1:15). Ancak Tanrı'nın sonsuz sevgisi, isyankâr insan için kurtuluş sağlama ve bunu kendi oğlunun yaşamı pahasına yapma düşüncesini ortaya çıkarabilirdi.

Kurtuluşun sadece günahla kaybedileni geri kazandırmadığını hatırladığımızda, kurtuluş harikası daha da büyümektedir. En azından çağımızda kurtulanlar, yazıldığı gibi, Tanrı'nın oğlunun benzerliğine dönüştürülecekler (Romalılar 8:29), Tanrı önünde, sonsuzluk boyunca kutsal ve lekesiz sayılacaklar (Efesliler 1:4), Baba Tanrı ve Oğul Tanrı'nın bir olduğu gibi onlarla bir olacaklar (Yuhanna 17:21) ve işte o zaman "Tanrı gibi" olacaklardır. Yılanın insana teklif ettiği, insanın da isyan ederek kendi kendine gerçekleştirmeye çalıştığı gerçekleşecektir. Tanrı huzurundaki yerleri, günah yüreğine girmeden İblis'in sahip olduğu yer olacak. Bununla birlikte, ondan çok daha üstün bir düzeyde olacaklar.

İnsanın isyankârlığını bağışlayan ve kendisi için yapmaya çalıştığını onun için yapan kurtuluş, gerçekten de "BU DENLİ BÜYÜK BİR KURTULUŞ" sözlerini hak ediyor.

V. BÖLÜM

KARANLIĞIN GÜCÜNDEN KURTULMAK

İblis Tanrı'ya karşı isyan ettiğinde ve Tanrı'nın yıldızlarının üstünde, Yüceler Yücesi gibi olacağını söylediğinde, Tanrı kendi bilgeliğine göre (insanın bunu anlaması zordur) İblis'in egemen olacağı kendi krallığını kurmasına izin verir. Buna Tanrı'ninkine karşı bir yönetim diyebiliriz.

Tanrı insanı yarattığında kendi egemenliğine yeni bir yaratık katmış oldu. İnsan Tanrı'nın yönetiminde yaşayan bir yaratıktı. Tanrı insana onardığı dünya üzerinde yönetme ve kendine bağımlı kılma hakkı verdi. İnsan sadece Tanrı'ya bağımlıydı. Dünya için Tanrı'nın egemenliğine, evrenin bir parçası diyebiliriz.

Ne var ki, insan sadece kısa bir süre için Tanrı'ya bağlı olarak yaşadı. O da isyan etti. Gördüğümüz gibi, İblis insanı Tanrı'nın buyruğuna karşı çıkması için kandırdı. Bu davranışıyla insan Tanrı'dan bağımsız olduğunu, artık sadece kendisine bağımlı olduğunu açıklamış oldu. Bu, Tanrı'nın yönetimine karşı bir isyandı. İblis'i dinleyerek insan kendisini onun etkisine açmış ve onun gücü ve yönetimi altına girmiş oldu. Tanrı yerine İblis'e bağlılığı seçti. İnsan bu şekilde dünyayı ve üzerinde egemenlik sürdüğü her şeyi İblis'e teslim etmiş oldu. Bundan sonra insan Tanrı'ya karşı yönetimin bir parçası oldu.

İblis'in bu dünyadaki egemenlikler üzerinde hâkim olduğundan kuşkumuz olamaz.

İsa çölde denendiğinde İblis, İsa'ya yere kapanıp kendisine tapınması karşılığında bütün bu egemenlikleri kendisine vereceğini söylemişti (Matta 4:8, 9). İsa, İblis'in dünyadaki egemenliğiyle ilgili iddialarına karşı çıkmadı. İnsan kendisini ona teslim ettiğinde İblis bunlara sahip olmuştu. Bu nedenle Yuhanna şöyle yazmıştı: "...bütün dünyaysa kötü olanın denetimindedir" (1. Yuhanna 5:19).

İblis'in iddiaları öncelikle sahtecilikle tanımlanabilir. İsa onunla ilgili olarak şöyle demişti: "O başlangıçtan beri katildi. Gerçeğe bağlı kalmadı. Çünkü onda gerçek yoktur. Yalan söylemesi doğaldır. Çünkü o yalancıdır ve yalanın babasıdır" (Yuhanna 8:44). İnsanın bağlılığını yalan söyleyerek kazanmıştı.

Onun egemenliği için tekrar tekrar karanlık olduğu söylenir. (Yuhanna 1:5, Elçilerin İşleri 26:18, 2. Korintliler 4:6, Efesliler 6:12 vb.) İblis'in egemenliğine bağlı olarak insanın gerçekleştirdiği işler için de karanlığın işleri denir (Efesliler 5:11).

İblis'in egemenliğine bağlı insanlar için söz dinlemezliğin çocukları ve gazap çocukları denir (Efesliler 2:2, 3). Böyledirler, çünkü ilk insanın, Âdem'in çocuklarıdır ve Âdem Aden bahçesinde Tanrı'yı dinlemeyip İblis'i dinlemiştir. Bu terimler İblis'in egemenliğinde ve onun gücü altında olan herkes için geçerlidir. İnsanların kötülüğü yargıladığı gibi, özel olarak kötü olan bir grup insan için kullanılan terimler değildir. İsa, büyük saygı gören Ferisiler için, "Siz babanız İblis'tensiniz" demişti (Yuhanna 8:44).

Genel inanın tersine, İblis son derece güzel ve yetenekli biri olarak betimleniyor.

Onunla ilgili olarak şöyle yazılmıştır: "Kusursuzlukta örnek biriydin, bilgeliğin ve güzelliğin eksiksizdi. Sen Tanrı'nın bahçesi Aden'deydin... çeşit çeşit taşla bezenmiştin. Kakma ve oyma işlerin hep altındandı. Bunlar yaratıldığın gün hazırlanmıştı" (Hezekiel 28:12-13). Günaha düşmüş durumdayken bile kendini ışık meleğine dönüştürebilirdi (2. Korintliler 11:14). Bu nedenle, ona bağlı olan kişilerin, yetenekli, hoş ve insan gözünde kusursuz görünmeleri son derece normaldir.

İblis'in egemenliğine bağlı insanların durumu da farklı şekillerde betimlenmiştir. "...Müjde'nin ışığı (...) üzerine doğmasın diye bu çağın ilahı onların zihinlerini kör etmiştir" (2. Korintliler 4:4). "...havadaki hükümlerliliğin egemenine,

yani söz dinlemeyen insanlarda şimdi etkin olan" ruha uymuşlardır (Efesliler 2:2). Karanlık oldukları söylenir (Efesliler 5:8). Bunlar insanların sözleri değildir. İblis'in egemenliğindeki insan için Tanrı'nın sözleridir.

Buradan, insanın Aden bahçesindeki söz dinlememezliğinin Tanrı'dan yüzünü çevirmekten ve O'ndan bağımsız olmaktan çok daha fazlası olduğunu anlıyoruz. Bu, İblis'e dönmek ve kendisi üzerinde onun egemenliğini kabul etmektir. Bütün insan ırkı buna katıldı ve bu şekilde bütün insanlar İblis'in karanlık egemenliğine bağlı hale geldiler.

İnsanın bu durumu nedeniyle, onu İblis'in egemenliğinden kurtarmak için Tanrı'nın bir şeyler yapması zorunlu hale geldi. İnsan Aden'deyken günah işlediğinde gerçekleşenler tersine çevrilmeliydi.

İnsanın kurtuluşuyla ilgili Kutsal Kitap'taki ilk ifadenin, İblis'in gücünü ezecek olanla ilgili vaat olması son derece önemlidir. Bu vaat, yılan insanın günaha düşmesine neden olduktan hemen sonra Tanrı'nın yılanı lanetlemesinde görülmektedir. Şu sözlere kulak verin: "Seninle kadını, onun soyuyla senin soyunu birbirinize düşman edeceğim. Onun soyu senin başını ezecek, sen onun topuğuna saldıracaksın" (Yaratılış 3:15). Baş, aklın ve yetkinin olduğu yerdir. Egemen olma ve yönetme gücü buradadır. İblis'in başı ezildiğinde bu güç de kırılır ve böylece karanlığın gücünden kurtulmak mümkün olur. Kadının soyu, bakireden doğandır. Diğerlerinin hepsi (doğanların) adamın soyundan gelecektir: "İşte, kız gebe kalıp bir oğul doğuracak, adını İmmauel koyacak" (Yeşaya 7:14). İsa, Bakire Meryem'den doğduğunda, bizi İblis'in gücünden kurtaracak Kurtarıcı'yla ilgili vaat yerine gelmiş oldu. "Karanlıkta ve ölümün gölgesinde yaşayanlara ışık saçmak ve ayaklarımızı esenlik yoluna yöneltmek" (Luka 1:79) için gelmiştir. Burada, İblis'in karanlık egemenliğinde yaşayan insanlardan söz edilmektedir.

İsa hizmetine başladığında, bir Şabat günü havraya gitti. Okuması için Yeşaya Peygamber'in kitabını verdiklerinde şunu okudu: "Rab'bin Ruh'u üzerimdedir. Çünkü O beni yoksullara Müjde'yi iletme için mesh etti. Tutsaklara serbest bırakılacaklarını, körlere gözlerinin açılacağını duyurmak için, ezilenleri özgürlüğe kavuşturmak için beni gönderdi" (Luka 4:18).

Kadının soyundan gelen İsa, yılanın başını ezdiğinde, önceden bildirildiği gibi, yılan da O'nun topuğuna saldırdı (Yaratılış 3:15). Bu, çarpmış üzerinde ölümü kastetmektedir; çünkü İsa çarpmışta, "ölüm gücüne sahip olanı, yani İblis'i, ölüm aracılığıyla etkisiz" (İbraniler 2:14) kıldı. İsa ölümünden önce son kez topluluk içinde konuştuğunda, "Bu dünya şimdi yargılanıyor. Bu dünyanın egemeni şimdi yargılanacak" (Yuhanna 12:31) demişti. "Tanrı'nın oğlu, İblis'in yaptıklarına son vermek için ortaya çıktı" (1. Yuhanna 3:8).

Saul (daha sonra Pavlus olarak bilinecektir) Şam yolunda durdurulduğunda bir sesin şöyle söylediğini işitmişti: "Ben İsa'yım... seni hizmetimde görevlendirmek için sana göründüm... seni, ulusların gözlerini açmak ve onları karanlıktan ışığa, Şeytan'ın hükümranlığından Tanrı'ya döndürmek için gönderiyorum" (Elçilerin İşleri 26:15-18).

O halde, kurtuluştaki Tanrı insanı karanlığın gücünden kurtarıp, oğlunun egemenliğine getirir (Kolosaliler 1:13). Kurtulanlar da bu şekilde, "kutsallarla birlikte yurttaş" (Efesliler 2:19) sayılırlar. Vatanları "göklerdir" (Filipililer 3.20). Artık dünyanın sistemine veya evrene ait, ya da İblis yönetimi altında değillerdir. Artık karanlığın değil, ışığın çocuklarıdır (1. Selanikliler 5:5).

VI. BÖLÜM

O'NDA FİDYEYLE KURTULUŞA SAHİBİZ

İnsan Aden'de günah işlediğinde, hem kendini İblis'e teslim etmiş ve onun yönetimi altına girmiş, hem de iyiyle ve kötüyü bilme ağacının meyvesini yememekle ilgili buyruğu çiğneyerek Tanrı'nın yasasına karşı gelmiş oldu. Yasayı çiğnemenin cezası ölümdü: "Çünkü ondan yediğin gün kesinlikle ölürsün" (Yaratılış 2:17). Tanrı'nın yasasını çiğnemenin cezası her zaman ölümdür: "Ölecek olan günah işleyen kişidir" (Hezekiel 18:20).

Âdem'in günahıyla gelen ölüm, bütün insanlara geçmiştir; insanların hepsi çiğnenen yasanın cezasına mahkûm olmuştur (Romalılar 5:12). Yasanın laneti altındadırlar.

Bazıları, Kutsal Kitap'ta Âdem'in günahı nedeniyle bütün insanların lanet altında olduğu öğretişine karşı çıkarlar. Fakat bunun kanıtını bulmak için fazla ileri gitmeye gerek yoktur. Her bir cenaze bunu kanıtlamaktadır. Âdem günah işleyerek ölümlü (fiziksel olarak ölüme mahkûm) oldu. Âdem'in kendi "benzeyişindeki" oğlu ölümlü olarak doğdu. Ölümlü insanlar ölümsüz bir soya sahip olamazlar. Bu nedenle bütün insanlar ölümlüdür ve lanet altındadır. Bunun nedeni de Âdem'in günah işlemesidir.

Fakat hepsi bu değildir. Âdem günah işlediğinde ruhsal olarak ölmüştür. Ruh Tanrı'dan ayrılmıştır. Tanrı'yla sahip olduğu ruhsal bağlantıyı kaybetmiştir. Ruhsal olarak ölü olan kişi, ruhsal olarak yaşayan çocuklara sahip olamaz. Bu nedenle, Âdem'in soyundan gelen herkes, "suçlardan ve günahlardan ötürü" ölüdür (Efesliler 2:1).

Bu da, Âdem'in günah işlemesi sonucunda insan üzerine gelen lanetin bir parçasıdır. Her insanda tanrısal bir yön olduğu doğru değildir. Yukarıda da alıntı yaptığımız gibi, herkes suçları ve günahlarından dolayı *ölüdür*.

Buna ek olarak, Âdem'den miras aldıkları günahkâr doğa nedeniyle bütün insanlar "...günah işledi ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kaldı" (Romalılar 3:23). Bu nedenle, bütün insan ırkı Tanrı önünde suçlu ve çiğnenmiş yasanın mahkûmiyeti altındadır (Romalılar 3:19).

O halde, Tanrı kurtuluşa, İblis'in gücü ve egemenliğinden kurtarılmanın yanı sıra, insanı ölümden, yani yasanın lanetinden de özgür kılmayı öngörmüştür. Ölüm günahla geldiği gibi (çünkü ölüm günahın cezasıydı), insanın günahından da kurtarılması, özgür kılınması gerekliydi. Hem ceza hem de cezanın nedeni ortadan kaldırılmalıydı. Tanrı'nın gerçekleştirdiği bu işe fidyeye kurtarma diyoruz.

Webster sözlüğüne göre fidyeye kurtarmak, "bir bedel ya da fide ödeyerek kurtarmak, özgür kılmak, tutsaklıktan ya da bağdan kurtarmak ya da cezadan muaf olmak"tır. Fidyeye kurtarmanın iki kısmı vardır. Birincisi, tutsaklık ya da bağdan kurtarmak, özgür kılmak; ikincisi, bir bedel ödeyerek cezadan ya da sorumluluktan kurtarmak. Fidyeye kurtarmanın her iki unsurunu da Tanrı'nın kurtuluş işinde görüyoruz.

İnsan günaha tutsaktır ve yasanın çiğnenmesinden dolayı ölüm cezasına mahkûm edilmiştir. Adeletin gereklerinin yerine gelmesi için insanın yaşamını vermesi gerekir. Yargıdan kurtulmanın tek yolu fidyeye kurtuluştur.

Suçun cezası ölüm olduğu için insanın kendini fide olarak sunup kurtulması olanaklı değildir. Kendi yaşamı, fide olarak sunabileceği her şeyden daha değerlidir. Ceza belli bir süreden oluşan hapis cezası olsaydı, belli miktarda iyi işlerin ya da pişmanlığın *ödenmesiyle* bir tarafa atılabilirdi, fakat ceza ölüm cezası olduğunda insanın bütün yaşamı boyunca gerçekleştirebileceği iyi işler ya da canın teslim edilmesi dahi fide bedeli sayılamaz. İnsanın, kendisini yasanın lanetinden kurtarmak

üzere verebileceği hiçbir şey yoktur. Bütün insanlar aynı durumda olduğu için başka insanlardan yardım almak da mümkün değildir.

Buna ek olarak, hâkim olan Tanrı'nın da yumuşaklık gösterip yargıyı bir kenara koyması mümkün değildir. Tanrı, olduğu ve yaptığı her şeyde sonsuzdur. Bu nedenle, doğruluğu da sonsuzdur. Yargısı ve yargının infazı konusunda uzlaşma gösteremez. Kendi kutsal yasasının cezasını göz ardı edemez. Tam olarak yerine getirilmesi gerekir.

İnsan kendisini fidyeyle kurtaramayacağına ve Tanrı'nın sonsuz yargısı cezanın bir kenara atılmasına izin vermediğine göre, insan kurtulacaksa bu ancak bir kurtarıcı aracılığıyla olacaktır. Yasanın öngördüğü bedele eşit bir bedeli ya da fidyeyi ödeyebilecek biri bulunmalıdır. O halde fidyeye, kurtuluşun vazgeçilmez bir parçasıdır. *Fidyeye olmadan kurtuluş da olmaz.*

Bu koşullar altında ancak Tanrı kurtarıcı olabilir. Bunu da sonsuzlukta, oğluyla geçekleştirmiştir. Bu nedenle, tek oğlunu insan olmak üzere dünyaya göndermiştir.

"Ama zaman dolunca Tanrı, yasa altında olanları özgürlüğe kavuşturmak için kadından doğan, yasa altında doğan öz oğlunu gönderdi" (Galatyalılar 4:4, 5).

Mesih dünyaya gelişi ve ölümüyle, "bizim için lanetlenerek bizi yasanın lanetinden kurtardı" (Galatyalılar 3:13). Evet, Tanrı'nın sonsuz oğlu, Tanrı tarafından dünyanın kurtarıcısı olarak atandı.

İnsanlık için fidyeye olarak ödediği fidyeye bedeli, tek bir insanın yaşamından daha büyük değil, insan ırkının bütün üyelerinin yaşamlarının toplamından daha büyük olmalıydı, çünkü bütün herkes ölüme mahkûm olmuştu. Ve öyle de oldu; ödediği fidyeye bedeli kendi yaşamıydı. Kendisi için şöyle demişti: "...İnsanoğlu, hizmet edilmeye değil, hizmet etmeye ve canını birçokları için fidyeye olarak vermeye geldi" (Matta 20:28). O, "...kendisini herkes için" sunmuştur (1. Timoteos 2:6).

Bu fidenin yeterliliği üç koşula bağlıdır: (1) *İnsani yaşamı*. Çiğnenen yasa *insanın* ölmesi gerektiğini söylüyordu. Bu nedenle Tanrı'nın oğlu insan yapısını almak zorundaydı. (2) *Yaşamının günahsızlığı*. Yahudiler'e şöyle söyleyebilecek durumdaydı: "Hanginiz bana günahlı olduğumu kanıtlayabilir?" (Yuhanna 8:46). İşlediği herhangi bir günah için ölmesi gerekmiyordu. Böylece, başkalarının yerine ölebilirdi. (3) *Tanrı Oğlu olduğundan dolayı sonsuzluğu*. Yaşamı ölümlü insan yaşamlarının toplamından daha büyüktü. Bu sayede, O'nun yaşamı herkes –bütün insanlık– için fidyeye olabiliyordu.

Fidyeye bedeli, insan günahının toplamından daha büyüktü.

İsa'nın yaşamını fidyeye olarak *vermek* üzere geldiğini söylediğini fark etmemiz önemlidir. Çoğu zaman iddia edildiği gibi, davası uğruna yaşamını kaybetmiş bir şehit değildir. Yaşamını *vermiştir*. Şöyle söylemişti: "Canımı, tekrar geri almak üzere veririm... canımı kimse benden alamaz; ben onu kendiliğimden veririm" (Yuhanna 10:17, 18). İsa öldüğünde, insan ırkını Yasa'nın ölüm cezasından kurtarmak için yaşamını fidyeye olarak, isteyerek vermişti.

Kutsal Kitap'taki birkaç bölümde, Mesih'in kanının kurtuluş fidyesi olduğu yazılmıştır. 1. Petrus 1:18, 19, "...atalarınızdan kalma boş yaşayışınızdan altın ya da gümüş gibi geçici şeylerle değil, kusursuz ve lekesiz kuzuyu andıran *Mesih'in değerli kanının* fidyesiyle kurtuldunuz" diyor. Fidyeye kurtuluşun İsa Mesih'in kanı aracılığıyla olduğu gerçeği, Efesliler 1:7, Koloseliler 1:14, 20 ve Vahiy 5:9'da da geçmektedir.

Fidyeye kurtuluşun İsa Mesih'in kanı aracılığıyla olduğu ve yaşamını fidyeye bedeli olarak verdiği ifadeleri arasında çelişki yoktur. Yaşam kanda olduğu için (Levililer 17:11) aynı anlama gelirler. Kan döküldüğünde yaşam verilmiş olur. Bu nedenle, vurgu, İsa'nın kendisinin de vurguladığı gibi *kanın akması* üzerinde olmalıdır. Rab'in Sofrası geleneğini başlatırken de şarap kâsesini alıp şöyle der:

"...bu benim kanımdır, günahların bağışlanması için birçokları uğruna akıtılan..." (Matta 26:28).

Bu nedenle, insanların yasanın lanetinden kurtuluşu O'nun yaşamını yaşama biçiminden kaynaklanmamaktadır. Yaşamını vermesi, kanını akıtmasındandır ve bu nedenle O'nun ölümüyle insan kurtulur.

Bütün bunların anlamı, insanın yasa nedeniyle suçlu olması ve ölüm cezasına çarptırılmış olmasıdır. İnsan kendisini fidyeyle kurtarıp cezadan kurtulma olanağına sahip değildir. Tanrı'nın oğlu dünyaya gelip insan olmuştur. Tanrı'nın yasasına göre kusursuz doğruluğa sahip bir yaşam sürdürmüştür. Kendi doğruluğu nedeniyle cennete geri dönüp Tanrı'nın huzuruna çıkabilirdi. Bunun yerine günahsız olan, insan ırkının yerine ölmüştür. İnsan yerine ölüm cezasını çekmiştir.

Bazıları İsa'nın kanının, damarlarında akarken de çarmıhta döküldüğünde sahip olduğu değere sahip olduğunu öğretir. Kurtuluşun da, insanlar arasında yaşadığı yaşam, öğretişleri ve yaptığı iyilikler aracılığıyla geldiğini savunurlar. Bu öğretiş, insanın Mesih'in kanı aracılığıyla kurtulduğunu söyleyen Kutsal Kitap'la çelişmektedir. Çünkü kan, damarlarında olduğu sürece fidyeye bedeli olamazdı. Bu öğretişin arkasında insanın kendisini günahkâr olarak görmeyi istememesi yatmaktadır. Fidyeye bedelini ortadan kaldırmak, buna gerek olduğunu inkâr etmektir. Bu gereksinimi inkâr etmek de günahı ve günahın sonuçlarını inkâr etmektir.

İsa'nın dünyadaki yaşamı hiçbir insanı yasanın cezasından kurtarmamıştır ve kurtaramayacaktır. Açıkça, "yasa altında" doğduğu yazılmıştır (Galatyalılar 4:4).

Bunun anlamı, İsa'nın o dönemde yaşamış herhangi bir İsraili gibi, On Emir de dahil olmak üzere Tanrı'nın yasasına bağlı olarak yaşamış olmasıdır. Bu nedenle, kusursuz yaşamı sayesinde kendisi yasanın cezasından kurtulmuş ve Tanrı'yla ilişkiye sahip olmuştur. Kesin olan şudur ki, hiç kimse normal yaşantısı sayesinde Tanrı'yla böyle bir ilişkiye sahip olmamıştır.

Bununla birlikte, dünyada yaşadığı yetkin yaşamın insanlık için değeri büyüktür. Yetkin olduğu için, daha önce de belirttiğimiz gibi, kendi işlediği günahlar için ölmesi gerekmemiştir. Bu nedenle, diğer günahkârların yerine ölüp, yaşamını fidyeye olarak sunabilmiştir.

O halde, Mesih'in ölümü kurtuluşun merkezinde yer almaktadır. Ne var ki, bu ifadeyi kabul ettikleri halde Mesih'in fidyeye bedeli olarak ölmesi gerektiğini inkâr edenler vardır. İsa'nın ölümünün insanlar için en üstün kurbanın örneği olduğunu ve bunu görerek ve fedakâr yaşamlar sürdürerek insanların da kurtulacağını söylerler. Bu kesinlikle mümkün değildir, çünkü Kutsal Kitap hiçbir yerde çarmıhtan gelen herhangi bir ahlaki öğretişin kurtulmamış insanların iyi ya da Tanrı tarafından kabul edilebilir hale geldiklerini söylemez.

Yasadan Fidyeyle Kurtuluş

Tanrı, insanı yasanın gerektirdiği cezadan ya da lanetten kurtardığında yasa altında olmaktan da kurtarır. Daha önce de belirttiğimiz gibi, " Tanrı, yasa altında olanları özgürlüğe kavuşturmak için öz oğlunu gönderdi" (Galatyalılar 4:4, 5).

Yasa ceza olmadan yasa sayılamaz. İnsan fidyeyle kurtulduktan sonra Tanrı artık bu kişiyle ilişkisini yasa temelinde kurmaz. Artık yasa yerine lütuf temelinde ilişki kurulur: "...Tanrı'nın lütfu altındasınız" (Romalılar 6:14). Artık Kutsal Yasa'nın söyleyeceği bir şey yoktur. Fidyeyle kurtulmuş insanı suçlu sayamaz. "Mesih İsa'ya ait olanlara artık hiçbir mahkûmiyet yoktur" (Romalılar 8:1). O halde fidyeyle kurtuluş, Tanrı'nın kurtulanlara karşı tamamen farklı bir yaklaşıma sahip olmasına neden olmaktadır.

Fidyeyle Kurtuluş Günahın ve Günahın Gücünden Kurtuluştur

Tanrı insanla lütfü temelinde ilişki kurduğunda, kurtuluş işini, insanı yasanın ceza vermesine neden olan günahın da kurtarmak üzere ilerletmektedir. Tanrı'nın insanı kurtarmadaki amacı sadece günahın cezasından özgür kılmak değil, yaşantısındaki günahın da özgür kılmaktır: "Mesih, bizi her suçtan kurtarmak, arıtıp kendisine ait, iyilik etmekte gayretli bir halk yapmak üzere kendini bizim için feda etti" (Titus 2:13).

Elçi Pavlus, günaha "satılmış" olduğunu ve "benliğin denetiminde" olduğunu yazıyor (Romalılar 7:14, 23). İsa Yahudiler'e şöyle söylemişti: "Günah işleyen herkes günahın kölesidir" (Yuhanna 8:34). Kuşkusuz, insan günaha tutsaktır. Yaşantısında günah egemen olmasına karşın bundan kurtuluş da mümkündür. Bu kurtuluş Tanrı'nın kudretiyle gerçekleşir. Tanrı günahın cezasından kurtarılan herkese lütufla karşılık verir. "Günah size egemen olmayacaktır. Çünkü Kutsal Yasa'nın yönetimi altında değil, Tanrı'nın lütfü altındasınız" (Romalılar 6:14). Bunun nedeni Mesih İsa'daki yaşamın, Ruh'un yasasını Âdem'den miras alınan günah yasasından özgür kılmasıdır (Romalılar 8:2).

Bedenin Fidyeyle Kurtarılması

Elçi Pavlus, imanlıların beklediği, gelecekte gerçekleşecek bir kurtuluştan söz etmektedir. "Biz de (...) evlatlığa alınmayı, yani bedenlerimizin kurtulmasını özlemle bekleyerek içimizden inliyoruz" (Romalılar 8:23).

Mesih'in ölümünde, yasanın çiğnenmesinden dolayı ortaya çıkan cezadan fidye aracılığıyla kurtuluş vardır. Bu cezanın bir kısmı fiziksel ölümdür. İnsanın bedeni ölümlü hale gelmiş; ölüm ve bozulmaya mahkûm olmuştur. İnsan ölüme mahkûm olduğunda hastalıklara da açık hale gelmiştir. İnsan pek çok sıkıntı çekmektedir. Bunlar için de, Mesih'in ölümünde şifa vardır. Üzücü olsa da, insan henüz bu şifayı tecrübe etmez. Pavlus şöyle söylüyor: "Biz de (...) bedenlerimizin kurtulmasını özlemle bekleyerek içimizden inliyoruz." O gün gelecektir. Tanrı'nın borazanı çalındığında, ölümler yeniden çürümeyecek şekilde dirildiğinde ve yaşayan imanlılar değiştiğinde gerçekleşecektir. O zaman çürüyen beden çürümezliği, ölümlü beden ölümsüzlüğü giyinecektir (1. Korintliler 15:51-54). Fidyeyle kurtuluş işi o güne kadar tamamlanmış sayılamaz. O zaman tam olarak yeniden bina edileceğiz. Âdem'in günahının etkisi bütünüyle ortadan kaldırılmış olacaktır.

Fidyeyle Kurtuluş Tanrı İçin Kurtulmuş Olmaktır

Fidyeyle kurtuluş sadece yasanın çiğnenmesinden dolayı ortaya çıkan cezadan kurtuluşu içermez. Aynı zamanda Tanrı içindir. "...boğazlandın ve kanınla (...) insanları Tanrı'ya satın aldın" (Vahiy 5:9) sözleri, kurtulanların Kuzu'ya söyleyecekleri övgü ilahisidir.

Kurtulanların hiçbiri artık kendilerine ait değil, fidye hakkı nedeniyle Mesih'e aittir. "...bilmiyor musunuz? Kendinize ait değilsiniz. Bir bedel karşılığı satın alındınız; onun için Tanrı'yı bedeninizde yüceltin" (1. Korintliler 6:19, 20).

Bir bedel karşılığında kurtuluşun amacı, Tanrı'nın "kendisine ait bir halkı" olmasıdır (Titus 2:14).

Fidyeyle Kurtuluş Sonsuzdur

Fidyeyle kurtuluş hakkında son bir düşüncemi daha paylaşmak istiyorum. Mesih sonsuz olduğu ve fidye bedeli olan kanı çürümez olduğu için, fidyeyle kurtuluş

sonsuz olmalıdır. Tanrı da böyle olduğunu söylemektedir (İbraniler 9:12). Bu nedenle, Tanrı'nın imanlılar için gerçekleştirdiği iş sonsuzluk boyunca kalacaktır.

VII. BÖLÜM

TANRI'NIN ADALETİ YERİNİ BULUYOR

Bir önceki bölümde Mesih'in ölümünün, insanı yasanın cezasından kurtarmak için verilen fidye olarak değeri üzerinde durmuştuk. Mesih insanlar yerine ölmüştür. Bu bölümde başka bir değerini daha göreceğiz; burada Mesih'in ölümünün Tanrı için değeri üzerinde duracağız. Mesih'in ölümünde Tanrı için bir değer olduğunu görmediğimiz takdirde yanlış anlama ve sahte öğretilere açık oluruz.

Kurtuluş Tanrı'nın insanın yerine gerçekleştirdiği bir işidir. Fakat bu işi gerçekleştirebilmesi için Tanrı'nın kendi adına da bir şey yapması gerekiyordu. Tanrı, sevgisi nedeniyle insanı Âdem'in günahının sonuçlarından kurtarmayı istiyordu. Âdem günah işler işlemez, Tanrı günün serinliğinde gelip Âdem'e şöyle seslendi: "Neredesin?" O zamandan beri Tanrı'nın sevgi dolu yüreği günah içindeki insana uzanmıştır. Pek az insan bu önemli gerçeğin farkındadır.

Ne var ki, 'Sevgi' aynı zamanda sonsuz bir adalete sahiptir. Değişemez. Tanrı'nın sonsuz ve değişmez doğruluk ve adaleti, insanın çiğnediği yasanın cezasının infaz edilmesini gerektiriyordu. Bu nedenle, Tanrı'nın sonsuz adaleti kendi sevgisini sınırlamıştır. Tanrı insanı kurtaracaktıysa, adaletin gereklerinden ödün vermeden, günahın sonuçlarını ortadan kaldırabilmesi için bir şeyler yapması gerekiyordu.

Ve Tanrı'nın sevgisi, adaletin yerine gelmesi ve günahın cezasının ortadan kaldırılması için bir yol buldu. "Tanrı'yı biz sevmiş değildik, ama O bizi sevdi ve oğlunu günahlarımızı bağışlatan kurban olarak dünyaya gönderdi. İşte sevgi budur" (1. Yuhanna 2:2).

Bu ayetin anlamını anlamak için, gazabın *yatışması için teskin etme* kavramını anlamamız gerekir. Tanrısal adaletin yatışması, yerini bulması için tanrısal iyiliğin kazanılmasıdır.

O halde yukarıdaki ayetin anlamı, Sevgi'nin, oğlunu göndererek kendi adaletinin yerini bulmasını sağlaması ve böylece insanlara iyiliğini gösterebilme yolunu açmasıdır. Bu sadece kurtulmuş olanlar için değil bütün insanlık içindir.

Bu noktada, Tanrı'nın adaletinin gereğinin ne olduğunu ve İsa Mesih'in bunu nasıl karşıladığını hatırlamak önemlidir. Tanrı'nın yasası çiğnediği için ölüm cezası gerekliydi: "Çünkü ondan yediğin gün kesinlikle ölürsün" (Yaratılış 2:17). Tanrı'nın sevgisi bu cezayı ne ödeyebilir ne de bir kenara atabilirdi. Tanrı'nın kutsal ve doğru yasası geçerli olmalıydı. Doğrulukta yaşamayan insana karşı gazabı üzerlerine gelmeliydi.

Tanrı Oğlu insan olup dünyaya geldiğinde, otuz üç yıl boyunca insan olarak yaşadı ve Tanrı'nın adaletinin gerektirdiği her şeyi yerine getirdi. Sonra da isteyerek çarmıha gitti. İnsanların yaratıcısı, kötü insanlar tarafından çarmıha gerildi. Burada, Tanrı'ya başkaldırmak olan günah, en üst noktasına ulaştı. Çarmıhta asılı olduğu zaman Tanrı, bütün insan ırkının günahını O'nun üzerine yükledi. "RAB hepimizin cezasını O'na yükledi" (Yeşaya 53:6). Âdem'in işlediği ilk günah da buna dahildir. Bu ceza, o zamana kadar Âdem'in soyundan doğmuş ve hatta daha fazlasını, doğacak olanların cezasını da içermektedir. Cezanın hepsi O'na yüklenmiştir. Tanrı'nın günah üzerindeki yargısı O'na yüklenmiştir. "...İsa yüksek sesle, 'Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin?' diye bağırdı... İsa, yine yüksek bir sesle bir kez daha bağırdı ve ruhunu teslim etti" (Matta 27:46, 50). İnsanlığın günahları nedeniyle ölmüştü. Bu çifte bir ölümdü, ruhsal ölümdü; çünkü Tanrı tarafından terk edilmişti ve O'ndan ayrılmıştı; fiziksel ölümdü, çünkü ruhunu teslim etmişti. İşte bu günah nedeniyle insanın üzerindeki lanetti. "Oysa, bizim isyanlarımız yüzünden O'nun bedeni deşildi, bizim suçlarımız yüzünden O eziyet çekti" (Yeşaya 53:5).

Tanrı'nın adaletinin gereği yerine gelmişti. Tanrı'nın adaleti artık tek yol olan

İsa Mesih (Yuhanna 14:6) aracılığıyla kendisine gelenleri kurtarmasına engel değildir, çünkü İsa Mesih günahlarımız için Tanrı'nın gazabını yatıştıracak bir şekilde kendini feda etmiştir.

Kutsal Kitap'ta Tanrı'nın, oğlunu göndermekteki amacının kendisiyle ilgili olduğunu söyleyen bir ayet vardır. Adaleti koruyup günahkârı kurtarabilmesi içindir. Pavlus'un imanla aklanma konusunda yazdıkları arasındadır. Burada, Tanrı'nın Mesih'i, "adil kalmak ve İsa'ya iman edeni aklamak" için kurban olarak gönderdiğini yazar (Romalılar 3:25, 26). Buna göre Tanrı, hem adil kalıp hem de günahkâr insanları aklayamazdı. Bunu ancak İsa Mesih'in çarmıhta ölümüyle adalet yerini bulduğunda gerçekleştirebilirdi.

Dr. C. I. Scofield, Romalılar 3:25'le ilgili notlarında "gazabı yatıştırma" kavramının İbraniler 9:5'te "Bağışlanma Kapağı" olarak çevrildiğine dikkat çekiyor. O halde, gazabın yatıştırıldığı çarmıh –çünkü günah üzerine yargı gelmiştir– Tanrı'nın merhametini gösterdiği yer olmuştur. Mesih'in çarmıhının temelinde anlamı budur. Çarmıha, günahların Mesih'te yargılandığı ve cezasının ödendiği yer olarak yaklaşan kişi Tanrı'nın elinden merhamet içecektir. Çarmıh nedeniyle lütuf egemen olur ve sonsuz yaşam üzerinde hükmeder (Romalılar 5:21).

İnsanlığın varoluş tarihi boyunca insan, Tanrı'ya yaklaşılmadan önce yatıştırılması gereken bir gazap olduğunun farkında olmuştur. Bununla birlikte pek azı Tanrı'nın, gazabını yatıştıran kurbanı sağladığını bilir. Âdem günah işledikten sonra saklanmıştı, çünkü, "Korktum" diyordu (Yaratılış 3:10). O zamandan beri, insana karşı olduğu düşünülen bu gazap nedeniyle, insanın yüreğinde Tanrı korkusu olmuştur. Mitoloji, insanların tanrıları hoşnut etme çabalarını içeren öykülerle doludur. Aynı şekilde, putperestler de kendi tanrılarını hoşnut etmek için büyük çaba gösterirler. Sözde Hıristiyan olarak bilinen ülkelerde, Tanrı'nın gazabını yatıştırmak için bir şeylerin gerektiği düşüncesi maalesef yoktur. Tanrı'nın vereceği cezayı azaltmak için bir şeylerin yapılabileceğine ilişkin insani her düşünce, Tanrı'nın gazabının yatıştırılması gerektiğine ve Tanrı'nın kendisine karşı merhametle yaklaşmadığına dair bir itiraftır.

Birçok kez Tanrı'nın lütfunun özündeki gerçekle ilgili olarak yanlış anlaşılan, insanın doğruluktan uzaklaşmış olması karşısında Tanrı'nın gösterdiği gazabın oğlunun ölümü sayesinde yatıştığıdır. Adalet yerine gelmiştir ve şimdi Tanrı, sevgisiyle, çarmıh aracılığıyla, kendisine gelmek isteyenleri bağışlamak ve onlarla barışmak için büyük bir özlem duymaktadır.

VIII. BÖLÜM

TANRI'NIN DOĞRULUĞUNU GİYİNMEK

VII. bölümde İsa Mesih'in Tanrı'nın gazabını yatıştırmak üzere sunulduğunu ve böylece Tanrı'nın hem adil kalıp hem de İsa'ya iman edenleri aklayabileceğini görmüştük. O halde, Tanrı'nın insanı aklarken neler yaptığını düşünmemiz önemlidir.

Asıl metinde "aklamak" olarak çevrilen sözcük, "doğruluk" olarak da çevrilmiştir. Bu nedenle, aklanma doğrulukla ilişkilidir. Aklamak eylem, doğruluksa sonuçtur.

İnsanın Tanrı'nın huzuruna gelebilmesi için O'nun gözünde kusursuz bir doğruluğa sahip olması gerekir. İnsana karşı yönlendirilen her suçlama Tanrı'yı görmesine engel olacaktır. Tanrı insanı akladığında kendi huzurunda gereken doğruluğu da sağlayacaktır.

Aklama günahların bağışlanması ya da affedilmekten farklı bir şeydir. Affetmek olumsuz bir anlam taşır. Suçlardan dolayı ortaya çıkan cezanın affedilmesini içerir. Aklamaysa olumlu bir anlam taşır. İnsana övülmeye layık bir konum sağlar.

Affedilme ve aklanma arasındaki fark, 19. yüzyıl sonunda ve 20. yüzyıl başında dünyayı karıştıran ırksal ve askeri olaylarda olağanüstü bir şekilde görülmektedir. Bu örnek başkaları tarafından da kullanılmıştır, ama tekrarlamakta fayda vardır.

Alfred Dreyfus adında Yahudi asıllı bir asker, gösterdiği büyük başarılarından ötürü 1891'de Fransız ordusunda genel kadroya alınmıştı. Üç yıl sonra, Almanlar'a askeri bilgiler sattığı gerekçesiyle tutuklanmıştı. Mahkeme sonucunda ordudan atılması, halk önünde aşağılanması ve Şeytan Adası'nda Fransız mahkûmlarının bulunduğu koloniye gönderilmesine karar verilmişti. Halkın arzusu sonucunda Dreyfus 1899'da emekliye ayrılrsa da suçlu bulunmuştur. Halk mahkemenin kararını bir türlü benimsemediği için, Fransa cumhurbaşkanı Dreyfus'u affetmişti. Ne var ki, Dreyfus'un arkadaşları affedilmesiyle yetinmediler. 1906'da üçüncü bir mahkemeye Dreyfus tam olarak suçsuz bulundu. Rütbesi yükseltilecek binbaşı seviyesine getirilip onur listesine alındı.

Alfred Dreyfus, ikinci mahkeme sonrasında suçlu bulunduğu suçların cezasını ödemişti. Şeytan Adası'ndaki mahkûmlar kolonisinden ayrılmıştı. Ailesi ve arkadaşlarının yanına dönmüş olmasına karşın vatan hainliği lekesi üzerinde duruyordu. Fakat üçüncü mahkeme sonucunda beraat ettiğinde ve binbaşı rütbesi verilip onur listesine alındığında bütün dünya önünde aklanmış oldu. Kusursuz bir doğruluğa sahip oldu. Buna ek olarak, ancak vatanlarına hizmet etmiş ve onur kazandırmış kişilere verilen bir ödülü hak etti.

Tanrı, İsa'ya iman eden kişileri akladığında da işte böyle olur. Tek fark, Alfred Dreyfus'un yanlışlıkla suçlanmış ve suçlu bulunmuş masum birisi olmasıdır. Oysa, Tanrı'nın akladıkları, yasanın gerekli gördüğü cezayı hak eden, gerçek günahkârlardır.

Bütün Suçlar Bağışlanmıştır

İnsan günahkâr ve suçlu olduğu için, Tanrı'nın insanı aklarken önce affetmesi ve günahlarını bağışlaması gereklidir.

Tanrı'nın insanı kurtarırken bağışlaması "bütün suçlarınızı" bağışlamasını içerir (Koloseliler 2:13). Bu suçların bağışlanması Tanrı'nın 'Baba' olarak çocuklarını bağışlamasından farklıdır (1. Yuhanna 1:7-9). Hukuki bir bağışlamadır; günahkârın bütün suçlarından özgür olduğu ilan edilir. Günahkâr çarmıha geldiğinde bir kez

gerçekleşir.

Tanrı günahı asla hafife almaz. Bağışlaması, insanların birbirlerini bağışladığında olduğu gibi cezanın bir kenara atılması değildir. Tanrı, günahın cezası başka biri, İsa Mesih tarafından ödendiği için bağışlar. "Nitekim Mesih de bizleri Tanrı'ya ulaştırmak amacıyla doğru kişi olarak doğru olmayanlar için günah sunusu olarak ilk ve son kez öldü" (1. Petrus 3:18). Çünkü, "...kan dökülmeden yatışma da olamaz"; Tanrı'nın bağışlaması fidiye gerektirir.

Mesih Uğruna

Tanrı'nın bağışlamasının "Mesih'te" (Efesliler 4:32) olduğu söylenir. Bu nedenle, Tanrı'nın adaletini gerektirir. Mesih öldüğü ve bu şekilde günahın cezasını ödediği için Tanrı'nın, İsa Mesih'i gazabı yatıştıran kurban olarak kabul edenleri bağışlamaması doğru olmazdı. Bir hâkim birine hapis cezası ya da alternatif bir ceza verse ve üçüncü bir kişi bu cezayı ödeyse, ceza ödendikten sonra suçlu bulunan kişinin hapse gönderilmesi adil olmazdı.

Tanrı'nın bağışlaması adaleti içerse de, aynı zamanda lütfunun zenginliği oranındadır (Efesliler 1:7). Bunun nedeni Tanrı'nın, oğlunu dünyaya sevgisi nedeniyle göndermiş olmasıdır (Yuhanna 3:16). Bütün insanların yerine ölümü tatmış olması da bu lütuftan kaynaklanmaktadır (İbraniler 2:9). Sadece lütfu değil, lütfunun zenginliğidir. Tanrı'da, bağışlamanın sınırı yoktur. Hem karşılıksız hem de tamdır.

Bağışlanmanın bu çağdaki tamamlanmışlığını, Eski Antlaşma'daki bağışlamayı gördüğümüzde çok daha iyi anlıyoruz. Eski Antlaşma döneminde bağışlanma günahın günahkârdan uzaklaştırılmasıyla mümkündü (Mezmurlar 103:12). Eski Antlaşma'daki sunular günahın *bağışlatılması* içindi. Günahın bağışlatılması demek, günahın yok olması değil, üzerinin örtülmesi demektir. Bu sunularla, sunuları getiren kişiler kusursuz hale getirilemezdi. Sunular her yıl günahı hatırlatırdı. "Çünkü boğalarla tekelerin kanı günahları ortadan kaldıramaz" (İbraniler 10:4). Oysa Tanrı Kuzusu günahı kaldırır (Yuhanna 1:29) ve kutsal kılınanlar tek bir sunuyla sonsuza dek yetkinliğe ermişlerdir (İbraniler 10:10, 14). Bu bağışlama, günahın tam ve değişmez hukuki bağışlanmasıdır ve imanlıya Tanrı karşısında hiç günah işlememiş gibi yetkin bir konum sağlar.

Yıllar önce olmuş bir olay bunu çok güzel açıklıyor. Yeni evli bir çift, iki ailenin fertlerini bir pazar öğleden sonra yemeğe davet ederler. Misafirler yemek masasının çevresine otururlar. Hepsi en iyi şekilde görünmeye ve davranmaya özen göstermektedir. Genç bir bayan, içinde etin sosu olan bir kâseyi alırken kâse kazayla elinden kayar ve pırl pırl masa örtüsü üzerinde büyük kahverengi bir leke olmasına neden olur. Ev sahibi çabucak ve dikkatli bir şekilde sosu temizler ve leke üzerine de bir peçete serer. Yemek olduğu gibi devam eder. Peçete lekeyi ortadan kaldırmamış, yemeğin devam edebilmesi için sadece üstünü örtmüştür. Beyaz peçete, sosu döken genç kadına devamlı olarak kazayı anımsatmaktadır. Aynı şekilde, Eski Antlaşma sunuları İsraililer'in günahlarını örtse de sürekli olarak günahı hatırlatıyordu. Yemekten sonraki gün masa örtüsü yıkanıp leke çıkarılmıştı. Aynı şekilde, Mesih'in sunusuyla imanlıların günahları O'nun kanında yıkanır (Vahiy 1:5). Artık günahı anımsatacak peçete yoktur.

Buradan, Tanrı'nın, kurtulmuş olmayanların günah sorununu ele aldığında, günahını bir kenara koyup gelecekte doğru bir yaşantı sürdürmesini istemediğini görüyoruz. Bunu kimse yapamaz. Yapacak olsa da geçmişteki günahlar ortadan kaldırılamaz. Hayır, Mesih günahların cezasını ödediği için Tanrı hukuki ve tam olarak her günahı bağışlar. Tanrı'nın henüz kurtulmamış olanlardan istediği şey günahkâr olduklarını kabul edip günahlarının cezasını yüklenen kişi olarak İsa Mesih'e inanmalarıdır. Tanrı'nın hukuki bağışlamasını almak için insanların

yapabilecekleri bundan ibarettir.

İnsanın Kendini Aklama Çabası

İnsanlar her çağda kendilerini Tanrı önünde aklama gayreti içinde olmuşlardır. Tanrı'nın kabul edebileceği doğrulukta yaşamaya çalışmışlardır. İnsan bunu yaptığında, Tanrı'nın sağladığı doğruluğa değil, kendi doğruluğuna sahip olur. İnsanın kendi doğruluğu kimseyi kurtaramaz. Pavlus döneminde yaşayan İsraililer kendi doğruluklarını kanıtlamak için büyük çaba içinde olmuşlardır. "Tanrı için gayretle" doluydular (Romalılar 10:1-3). Fakat bu, kurtuluşlarını sağlamadı. Bu insanlar son derece dindardı. Oruç tutup uzun uzun dua ederlerdi. Bütün dini bayramları kutlar, tapınakta tapınmaya devam ederlerdi. Kurtulmalarının nedeni, kendi doğruluklarını bina etmeye çalışmaları ve bunun Tanrı huzurunda kabul edilebilir olmamasıdır.

İnsanlar bugün de Tanrı huzurunda kabul edilebileceğini düşündükleri doğruluğu yaşamaya çalışıyorlar. İsa'nın örneğini izleyip Dağdaki Vaaz'ı yaşamaya gayret ediyorlar. Vicdanlarının sesine kulak vermek için ellerinden geleni yapıyorlar. Kimileri kiliseye gidiyor, vaftiz oluyor, dua ediyor ve her türlü dini etkinliğe ve hayır işlerine katılıyor. Bu gibi şeylerin insan yaşamında iyi bir yeri olsa da, Tanrı'nın insanı huzuruna kabul edebilmek için beklediği doğruluğu kesinlikle üretmez.

Kimi insanlar Tanrı'nın iyi ve kötü işleri kaydettiği bir hesap defteri tuttuğunu düşünürler. İyi işler kötü işlerden daha fazla olduğu takdirde Tanrı tarafından kabul edileceklerini düşünürler. Tanrı her işte yetkinlik aradığı için bu yöntem Tanrı'nın yöntemi olamaz. Atılan topların ortalama gol oranı önemlidir. Her seferinde gol atabilmek önemlidir.

Peygamber Yeşaya doğrulukla ilgili şunları söylemiştir: "...bütün doğru işlerimiz kirli âdet bezi gibi" (Yeşaya 64:6). Buradaki "bezlerin" aslında cüzamlılar tarafından kullanılan ve cüzamla dolu bezler olduğu düşünülmektedir. Cüzam günahı simgelediği için bu resim kusursuzdur. Çünkü insanın kendi doğruluğuna günah bulaşmıştır. İnsan her şeyi, Tanrı yerine kendi gücüne güvenerek yapmıştır. Daha önce gördüğümüz gibi bu da günahın özüdür.

Kimileri Tanrı'nın yasayı, özellikle de On Emir'i vermesinin nedeninin insanın Tanrı önünde doğru bir yere sahip olmasını sağlamak olduğunu ileri sürer. Tanrı kesin itaat ve yetkinlik beklediği ve böyle söz dinlemek mümkün olmadığı için bu olanaksızdır. "Çünkü yasanın her dediğini yerine getirse de tek konuda ondan sapan kişi bütün yasaya karşı suçlu olur" (Yakup 2:10). Bu nedenle, "...yasanın gereklerini yapmakla hiç kimse Tanrı katında aklanmayacaktır" (Romalılar 3:20). (Galatyalılar 2:16'ya da bakınız.)

İnsan 4 000 yıl içinde doğruluğa sahip olamayacağını kanıtlamıştır. Gerek Yahudiler gerekse öteki uluslar günah işlemişlerdir. Tek bir doğru kişi dahi bulunamamıştır (Romalılar 3:9, 10). Yasa sayesinde Tanrı huzurunda bütün ağızlar kapanmıştır (Romalılar 3:19). Tanrı'nın yasası insanın doğru olmasını gerekli kılmış, insansa bu konuda başarısız olmuştur.

Tanrı Beklediği Doğruluğu Sağlıyor

Âdem'den doğmuş hiç kimse, Tanrı'nın huzurunda kabul edilmesini sağlayacak kusursuz doğrulukta bir yaşam sürdürmemiştir. "Herkes günah işledi ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kaldı" (Romalılar 3:23). Bununla birlikte, Tanrı insanlardan beklediği yetkin doğruluğu kendisi sağlar. Tanrı'nın doğruluğunu karşılıksız bir armağan olarak kabul eden herkes, bir giysi gibi O'nun doğruluğunu giyinecektir.

Âdem'in soyundan gelen hiç kimse Tanrı tarafından kabul edilebilecek doğrulukta bir yaşam sürdürememişken, Tanrı'nın oğlu dünyaya gelip insan yapısını

aldığında, Tanrı'nın yasasını, noktasına virgülüne kadar yerine getirmiştir (Matta 5:17, 18). Bu şekilde Tanrı tarafından kabul edilecek doğruluğu göstermiştir.

İsa'nın dünyasal yaşamının Tanrı tarafından kabul edilebilir olduğu kuşkusuzdur. İsa, yaşamının sonuna yaklaştığında üç öğrencisini alıp yüksek bir dağa çıkmış, burada görünümü değişmiş ve yasayı temsilen Musa ve eski peygamberleri temsilen de Elişa görünmüştür. Bu iki tanığın önünde Tanrı bulutlardan seslenip şöyle demiştir: "Sevgili Oğlum budur, O'ndan hoşnudum" (Matta 17:1-5). Bu ifadeden, Tanrı'nın, İsa'nın dünyada sürdürdüğü yaşamdan hoşnut olduğunu anlıyoruz. Günah işlemeyip Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kalmamış biri vardı. Bütünüyle doğrudu ve yasayla peygamberler de buna tanıktı.

Bütün dünya suçlu bir şekilde Tanrı'nın huzurunda durduğunda, insanların kendi doğruluklarıyla aklanamayacağını kanıtlamış oldular. Bu nedenle Tanrı, dünyada insan yapısı alıp yaşamak üzere oğlunu gönderdi. Oğul, Tanrı için kabul edilebilir doğruluğun ne olduğunu gösterdi. Artık bu doğruluk herkese karşılıksız bir armağan olarak sunulmaktadır ve iman edenlere bir giysi gibi verilmektedir (Yeşaya 61:10). Romalılar 3:19-22'nin ana fikri budur.

İşlerle Değil, Lütüfla

Kutsal Kitap, insanın yaptığı işlerle doğruluğu kazanmasının olanaklı olmadığını söyler. İnsan ancak İsa Mesih'e iman ederek doğruluğu alabilir. "Çünkü insanın yasanın gereklerini yaparak değil, iman ederek aklandığı kanısındayız" (Romalılar 3:28). "Ancak çalışmayan, ama tanrısız aklayana iman eden kişi imanı sayesinde aklanmış sayılır" (Romalılar 4:5). (Galatyalılar 2:16 ve 3:8, 24 ayetlerine de bakınız. Romalılar 4. bölümü okuyunuz.) Böylece insan Tanrı'nın lütfuyla karşılıksız olarak aklanır (Romalılar 3:24).

İsa Mesih'te Fidyeye Kurtuluruz

Aklanma, İsa Mesih'in fidyeye bedeli olarak kanını akıtması sayesinde mümkündür (Romalılar 3:24). Daha önce de açıkladığımız gibi, Mesih, Tanrı'nın gazabını yatıştıracak kurban olarak gönderilmiştir. Bu nedenle Tanrı günahkârları bağışlayıp Mesih'in yetkin doğruluğunu verebilir. Tanrı bütün insanlığın günahlarını İsa Mesih'e yüklediğinde, İsa bununla özdeşleşti ve günah oldu. Günahkâr olarak öldü. Tanrı imanlıları doğru saydığından, imanlı bununla özdeşleşir ve Tanrı'nın doğruluğu olur. Bu şekilde yaşar. "Tanrı, günahı bilmeyen Mesih'i bizim için günah sunusu yaptı. Öyle ki, Mesih sayesinde Tanrı'nın doğruluğu olalım" (2. Korintliler 5:21). Ancak Tanrı'nın hazırladığı ve yetkin olan doğruluk insanın Tanrı'nın huzuruna kabul edilmesini sağlayabilir. İnsanın eksik olan kendi doğruluğu bunu sağlayamaz. Bu nedenle, Tanrı imanlılar için Mesih'in doğruluğunu saydığından iman eden kişiler cennete girebilirler.

Cennetin kapısında duran Aziz Petrus, insanlara içeri girebilmek için ne gibi iyilikler yaptıklarını sormaz. Mesih'te olan Tanrı'nın doğruluğu insanın cennete girmesini sağlayacak tek pasaporttur. Bu pasaporta sahip olan kişi buraya gireceğinden emindir, çünkü artık hiçbir şeyle suçlanamaz. "Tanrı'nın seçtiklerini kim suçlayacak? Onları aklayan Tanrı'dır" (Romalılar 8:33).

O halde aklama, Mesih'e iman edenlere O'nun doğruluğunun giydirilmesidir. Mesih'in yaptıklarının insanların yerine sayılmasıdır. İmanlıya, Tanrı'nın huzurunda kusursuz bir konum sağlar. Bu konum İsa Mesih'inki kadar yetkindir ve insanın yaptıklarından bağımsızdır. Aklanma Tanrı'nın kutsallığı nedeniyle gereklidir ve Tanrı'nın sevgisi aracılığıyla sağlanır.

Kutsal Kitap aklamayı kusursuz bir şekilde açıklıyor. Yaratılış 3:21'de şu

sözleri görüyoruz: "Rab Tanrı, Âdem'le karısı için deriden giysiler yaptı, onları giydirdi." Âdem ve karısı günah işlemiştir.

Tanrı'nın karşısında çıplak ve yasayı çiğnemiş kişiler olarak duruyorlardı. Tanrı, masum hayvanları keserek, bunların derisinden giysiler hazırlayıp Âdem ve karısına giydirdi. Bu giysiler sayesinde Tanrı'nın huzurunda durabilirlerdi. Giysileri Tanrı'nın yaptığına dikkat edin. Âdem ve karısı hiçbir şekilde Tanrı'ya yardım etmediler. Tanrı onları giydirdi. Giysileri bile kendileri giymediler. Giysiler için Tanrı'ya bir şey vermediler. Giysilerin sağlanması için masum bir üçüncü tarafın ölümü gerekiyordu.

Bu giysiler ancak Âdem karısına Havva ismini verdikten sonra sağlandı. Havva yaşayan bütün insanların annesiydi. Bunu yaparak Âdem (ölüm cezasına çarptırılmıştı), Tanrı'nın, kadının soyundan gelenin (İsa), İblis olan yılanın başını ya da gücünü yok edeceğine ilişkin vaadine iman ettiğini göstermişti (Yaratılış 3:15, 20).

Burada aklamamanın bütün unsurlarını görüyoruz. Tanrı doğruluk giysisi hazırlıyor. Bu giysiyle, günahattan kurtaran İsa Mesih'e iman eden herkesi giydiriyor. İnsan bu giysi karşılığında ne bir şey verebilir ne de giysiyi tek başına giyebilir. Doğruluk ancak, masum, günahsız üçüncü bir kişinin, İsa Mesih'in ölümü sayesinde mümkün olmuştur.

IX. BÖLÜM

TANRI'YLA BARIŞTIRILDIK

Daha önce de belirttiğimiz gibi, insan günah işlediğinde öncelikle ayartıcıyı dinlemiş oldu. Kendini İblis'in etkisi ve gücüne teslim ettiği için insanoğlu bu güce bağımlı hale geldi. Bu nedenle, Tanrı insanı kurtardığında aynı zamanda karanlığın gücünden de kurtarmalıydı. Buna ek olarak, insanın günah işlemesiyle Tanrı'nın yasasını çiğnediğini, suçlu olduğunu ve ölüm cezasına çarptırıldığını görmüştük. Bu nedenle, Tanrı'nın insanı yasanın lanetinden ve yasanın altında olmaktan kurtarması da gerekliydi.

İnsan günah işlediğinde bir şey daha olmuştu. Günah konusunu işlerken Tanrı'nın insanı yarattığını ve insanın sahip olduğu her şeyin Tanrı'dan geldiğini görmüştük. Bu nedenle, insanın Tanrı'ya karşı sahip olması gereken tutum tamamıyla Tanrı'ya bağımlı olmaktır. İnsanın günahı Tanrı'dan bağımsız, kendisine bağımlı olmasıdır. İnsanın sahip olduğu bu tutum Tanrı'ya ve O'nun insan ve insana sağladıkları üzerinde egemenliğine, yönetimine karşı isyandan başka bir şey değildi. Herhangi bir grup insan, yönetimi altında yaşadıkları hükümetten bağımsızlıklarını ilan ettiğinde bunun adı isyan olur. Eğer bağımsızlıklarını ilan ederlerse ve ayrı bir yönetim kurarlarsa artık eylemleri bir devrime dönüşür. İnsan, Tanrı'dan ayrı olarak varlığını kurmayı asla başaramamıştır.

Kimileri bunu yapabilecek gibi düşünür ya da davranırlar, fakat insan Tanrı'nın güneş ışığı, yağmuru, havası olmadan yaşayamadığı sürece Tanrı'dan bağımsızlığını ilan edemez. O halde, insanın Tanrı'dan bağımsızlığı ancak isyan düzeyinde olabilir. İsyan etmiş insanın barıştırılmaya gereksinimi vardı.

Ayartıcının sözlerini dinleyerek, insan ona bağımlı hale geldi. Bu şekilde, insan Tanrı'dan ayrı, O'na düşman bir varlık oldu. Burada da barıştırılmaya ihtiyaç vardı.

Âdem ve karısı günah işledikten sonra, "...günün serinliğinde bahçede yürüyen RAB Tanrı'nın sesini duyular. O'ndan kaçıp ağaçların arasına gizlendiler. RAB Tanrı Âdem'e, 'Neredesin?' diye seslendi. Âdem, 'Bahçede sesini duyunca korktum. Çünkü çıplaktım, bu yüzden gizlendim' dedi" (Yaratılış 3:8-10).

Âdem'in içinde bir değişiklik olmuştu. Tanrı'ya karşı yabancılaşmıştı. O'nun yabancı olması. Sevgi, güven ve cesaretin yerini korku almıştı. Tanrı'ya yaklaşmak yerine O'ndan uzaklaşmıştı. Günahı nedeniyle Âdem Tanrı'dan uzaklaşmıştı. Tanrı'yla arkadaşlık, paydaşlık, paylaşım ve yakınlığın yerini düşmanlık ve yabancılaşma almıştı.

Âdem günahkâr doğasını soyuna geçirdiği zaman Tanrı'dan yabancılaşma ve korkmayı da geçirmişti.

İnsanlığın hâlâ Tanrı'ya karşı yabancılaştığını görmek için fazla uzağa gitmenize gerek yoktur. İnsanın Tanrı'dan korktuğunun kanıtı eskisinden bin kat fazladır. İnsanın Tanrı'yı hoşnut etmek ve O'nun iyiliğini kazanmak için gösterdiği her çaba O'na karşı yabancılaşmışına tanıklık etmektedir. Ölüm ve yargı korkusu insan ve Tanrı arasındaki uyumsuzluğa işaret eder.

Bütün insanların Tanrı'ya karşı yabancılaşmış olması, Tanrı'nın insan adına özel bir şey yapmasını gerektirir. Yasanın altında olmak ve yasanın çiğnenmesinden dolayı ortaya çıkan cezadan fidye sayesinde kurtulmak, Tanrı'nın insanı kendi yasasına göre kusursuz bir doğruluğa sahip olmak üzere aklamasını sağlamıştır. Fakat hukuki anlamda Tanrı'yla doğru bir ilişkiye sahip olmak, O'nunla yakın olacağımız anlamına gelmez.

İki arkadaştan biri, arkadaşına zarar verecek yasadışı bir iş yaptığında, olayın hukuki yönü çözülsün de eski arkadaşlıklarına sahip olamayabilirler. Sonsuza dek birbirlerine yabancı olabilirler. Hukuki bir anlaşmanın yanı sıra, birbirleriyle

barışmaları gerekir. Aynı şekilde, insan yasanın cezasından kurtulmuş ve yasanın gözünde yetkin doğruluğa sahip biri olarak görünse de Tanrı'yla barışması gerekir. Bu, Âdem günah işlediğinde bozulan Tanrı'nın etkinliğinin onarılmasıdır. O halde barışma, kurtuluşun önemli bir parçasıdır.

Tanrı'nın barıştırma etkinliği insan adına yapılmış bir etkinliktir. İki insan birbirleriyle barışacaksa, aralarında düzeltilmesi gereken yanlış bir şeyler olabilir. Birbirleriyle barışmaları gerekir. İnsanın Tanrı ile barışması durumu farklıdır. İnsan Tanrı'yla uyum içinde olmadığı için barışması gerekir. "Tanrı, Mesih aracılığıyla bizi kendisiyle barıştırdı" (2. Korintliler 5:19).

Barıştırmak demek, yeniden arkadaşça olmalarını sağlamak, arkadaşlığı onarmak, uyumu geri getirmek, uyuşmazlık içinde olmamalarını sağlamaktır. Tanrı'yla arkadaşlığı bozan insandı. Günah işleyen insan, Tanrı'nın evreninde uyumsuz biri oldu. İnsanın içinde, Tanrı'yla yabancılaşmaya ve uyumsuzluğa neden olan şey neyse bunun çözülmesi gerekir. Tanrı, insanı kendisiyle barıştırarak işte bunu yapar: "Tanrı, insanların suçlarını saymayarak dünyayı Mesih'te kendisiyle barıştırdı" (2. Korintliler 5:19).

Tanrı'nın yasanın çiğnenmesi olan günah, fide sayesinde, aklama sırasında, İsa Mesih'in çarmıhta cezasını ödemesi nedeniyle bağışlanmıştır. Böylece, insan Tanrı'nın yasası karşısında doğruluğa sahiptir. Tanrı insanı barıştırırken, insanın Tanrı'nın yönetimine karşı isyanında görülen suçlarını ele alır.

İnsanın Tanrı'dan korkmasına, O'ndan saklanmasına, O'na düşman olmasına, O'nunla uyum içinde olmamasına neden olanlar isyan sayılmaz.

İsyan sayılan şeyler sanki hiç olmamış gibi görünür.

Günah aracılığıyla insanın Tanrı'dan ayrılması ve yabancılaşmasının ne kadar korkunç bir şey olduğunu Tanrı'nın barıştırma işini nasıl bir bedel ödeyerek gerçekleştirdiğini görerek anlayabiliriz. Tanrı'nın oğlunun ölümü gerekliydi. "...biz Tanrı'nın düşmanlarıyken oğlunun ölümü sayesinde O'nunla barıştık" (Romalılar 5:10). Yine, "Yaptığımız kötülükler yüzünden bir zamanlar düşüncelerinizde Tanrı'ya yabancı ve düşmandınız. Şimdiyse, Mesih sizi Tanrı'nın önüne (...) çıkarmak için öz bedeninin ölümü sayesinde sizi Tanrı'yla barıştırdı" (Koloseliler 1:21, 22).

İnsanların hükümetine karşı isyanının cezası ölümdür. Benjamin Franklin şu sözleri söylediğinde bu gerçeğin farkındaydı: "Bir arada olmalıyız, yoksa hepimiz tek tek asılacağız." Aynı şekilde, Tanrı'ya karşı isyanın cezası da ölümdür. Bu nedenle, Mesih insanı Tanrı ile barıştırmak için çarmıhta öldüğünde, insan yerine isyancı olarak öldü.

Yahudi önderler İsa'yı Pilatus'un önüne çıkardıklarında, ulusu yoldan çıkarmak, Sezar'a saygı göstermeyi yasaklamak ve kral olduğunu iddia etmekle suçladılar (Luka 23:1, 2). Bunların hepsi isyan eylemleridir; İsa bu suçlardan yargılanmıştı. Pilatus İsa'yı sorguladıktan sonra Yahudiler'e şöyle dedi: " Ben bu adamı sizin önünüzde sorguya çektim ve kendisinde öne sürdüğünüz suçlardan hiçbirini bulamadım. Hirodes de bulmamış olmalı ki, O'nu bize geri gönderdi. Görüyorsunuz, ölüm cezasını gerektiren hiçbir şey yapmadı. Bu nedenle ben O'nu dövdürüp salıvereceğim." Ama onlar hep bir ağızdan, "Yok et bu adamı, bize Barabba'yı salıver!" diye bağırdılar.

Barabba, kentte çıkan bir ayaklanmaya katılmaktan ve adam öldürmekten hapse atılmıştı... ve Pilatus, onların isteğinin yerine getirilmesine karar verdi. İstedikleri kişiyi, ayaklanmaya katılmak ve adam öldürmekten hapse atılan kişiyi salıverdi" (Luka 23:14-19, 24, 25). Ayaklanma çıkarmayan, isyancı olarak öldü; ayaklanma çıkarana özgür bırakıldı. Bu, İsa öldüğü için oldu. İsa ölmeseydi, Barabba çarmıha gerilecekti. Fakat İsa'nın ölümüyle özgürlüğünü kazanan tek kişi Barabba değildi. Tanrı'nın lütfuyla İsa her insan için ölümü tattı (İbraniler 2:9). Bütün bunlar, isyan eden, yaratılmış insanın Tanrı'yla barışması için oldu.

Bazen insanlar Tanrı'yla barış yapmaya çağılırlar. Kutsal Kitap'ta bu sözleri destekleyen hiçbir ayet yoktur. Aslına bakarsanız, "Mesih'in kendisi barışımızdır" ve düşmanlığı kendi bedeninde yıktığı ifadeleriyle çelişmektedir (Efesliler 2:14, 15). İnsan Tanrı'yla barış yapamaz. İnsanın yapabileceği tek şey, İsa Mesih tarafından çarmıhta insan adına gerçekleştirilen ve Tanrı tarafından karşılıksız olarak sunulan barışı kabul etmektir. Barıştırma ancak Tanrı'nın işidir.

Barıştırma sayesinde insan Tanrı'nın düşmanı olmaktan çıkıp O'nunla barış içinde oluyor. Tanrı'nın oğlu, Beytlehem'de bebek olarak doğduğunda melekler, "Esenlik olsun!" (Luka 2:14) dediler. Bunun anlamı, doğmuş olanın, insanı Tanrı'yla barıştıracığıydı.

Tanrı'yla barıştırılanlar artık Tanrı'dan uzakta değil, O'na yakındır. Ruh aracılığıyla Baba'yla iletişim kurabilirler. Tanrı'dan korkmak yerine, sevgi ve cesaretle yaklaşabilirler. "Böylece artık yabancı ve garip değil, kutsallarla birlikte yurttaş ve Tanrı'nın ev halkı" sayılırlar (Efesliler 2:19). Tanrı'nın ev halkından olmak, O'nun iyiliği ve her şeye gücü yeter olmasından yararlanabilmek demektir.

İnsan, Tanrı'yla barışı sağlayamayacağı halde, İsa Mesih'in kendisi için sağladığı barışı kabul edebilir. Tanrı, İsa Mesih'in ölümü aracılığıyla düşmanlık ve yabancılığa neden olan şeyleri uzaklaştırmıştır. Bununla birlikte, her insanın Tanrı'ya karşı yaklaşımını değiştirmesi gerekir. Bir yandan isyankâr tutumunu koruyup bir yandan da Tanrı'yla barıştırılması mümkün değildir. Elçi Pavlus şöyle söylemişti: "...Tanrı aracılığımızla çağrıda bulunuyormuş gibi Mesih'in adına elçilik ediyor, O'nun adına yalvarıyoruz: Tanrı'yla barışın" (2. Korintliler 5:20). İnsan, ancak kendisine bağımlılığını ve Tanrı'dan bağımsızlığını bir kenara bıraktığında Tanrı'yla barışabilir.

X. BÖLÜM

YENİ BİR YARADILIŞ YENİ BİR YAŞAM

Tanrı, kurtuluş sırasında, insanı karanlığın gücünden, yasanın gerektirdiği cezadan kurtarmak ve kendisiyle barıştırmaktan daha fazlasını yapar. Bütün bunlar her ne kadar büyük olsa da, Âdem'in günahıyla kaybedilenleri onarmanın ötesinde pek bir şey yapamaz. Buna ek olarak, Tanrı insandan, yeni ve Âdem'den çok daha üstün bir varlık yapar. Bu da yeniden doğmakla mümkün olur.

Ferisiler'den Nikodim adında biri bir gece İsa'ya gelip şöyle dedi: "Rabbi, senin Tanrı'dan gelmiş bir öğretmen olduğunu biliyoruz. Çünkü Tanrı kendisiyle olmadıkça kimse senin yaptığın bu mucizeleri yapamaz" (Yuhanna 3:2).

Nikodim'in nasıl biri olduğunu anlamamız önemlidir. Âdem'in soyundan gelen bir insandı. Bu nedenle, Âdem'deki günaha düşmüş insan doğasına sahipti. Tanrı'nın seçilmiş halkından bir Yahudi'ydi; Ferisi'ydi. Yahudiler'in kendi doğruluklarına güvenen en katı dini gruplardan birine bağlıydı. Yahudiler'in yöneticilerinden biriydi, bu nedenle yüksek kurul üyesiydi. İsrail'de öğretmendi. Tanrı'yla ilgili konularda yönlendiriş için pek çok kişi kendisine bakıyordu. Dünyanın bildiği en büyük ahlaki yasaları içeren On Emir ve Musa'nın yasasının gereklerini içtenlikle yerine getirmeye çalışıyordu.

Sonuç olarak, Musa'nın yasası altında sahip olunabilecek en üstün insan niteliklerine sahipti.

Kuşkusuz, Nikodim elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Tanrı'yı hoşnut eden yaşam hakkında öğrenmeyi istiyordu ve her zaman daha fazlasını arıyordu. Öğretmenlerin yapabileceği tek şey göstermektir. Öğrenme, öğrenci tarafından gerçekleştirilir. Öğrencinin yaşantısındaki iyileşme becerilerinin gelişmesiyle olur. Bunlar öğretmen tarafından harekete geçirilir, fakat öğrencide halihazırda olmayan yetenekler öğrenciye verilemez. Öğrencinin yaşamı ne kadar geliştirilebilirse, başlangıçtaki yaşam olmak zorundadır. İsa'ya öğretmen olarak yaklaşan Nikodim, yaşamını Tanrı'yı hoşnut edecek bir şekilde geliştirmeyi ümit ediyordu. Bütün yaşamı boyunca, doğru yaşam sürdürmek konusunda rehber olarak gördüğü yasayı rehber olarak görmüştü; şimdi İsa'ya da aynı tutumla yaklaşıyordu.

İsa, Nikodim'de kendini geliştirme arzusunu görmüştü ve buna şöyle karşılık verdi: "Sana doğrusunu söyleyeyim, bir kimse yeniden doğmadıkça Tanrı'nın egemenliğini göremez" (Yuhanna 3:3). İsa'nın Nikodim'e verdiği yanıt, Tanrı Oğlu'nun kendi doğruluklarını bina etmek ve Tanrı'nın egemenliğine yaptıkları iyiliklerle girmeyi isteyen kişilere verdiği yanıtıdır.

Tek bir yanıtla İsa, neslinin en dindar, en titiz, en eğitilmiş, en saygı gören ve en gerçeği arayan kişilerinden birine, ne kadar ahlaki, eğitilmiş, kültürlü olsa da doğal haliyle insanın Tanrı'nın egemenliğine giremeyeceğini açıklıyordu. İnsanın içinde, Tanrı'yı hoşnut edecek yaşamı geliştirmek için gerekenler yoktur. Bu yanıt, İsa'nın dünyaya gelmiş en büyük öğretmen olduğu ve bu öğretileri izleyerek insanın kurtulabileceği görüşünü tek bir darbeye çürütmektedir! Her ne kadar kurtulmuş kişilerin İsa'nın öğretilerini (bunların bir kısmı sadece Yahudiler için olsa da) dikkate almaları gerekse de, kurtulmamış insanlar bu öğretilere uymaya çabalasa da, yaşamlarının sonunda göklerin kapılarını kapalı bulabilirler. İsa şöyle diyor: "Bir kimse yeniden doğmadıkça Tanrı'nın egemenliğini göremez."

Doğmak sözcüğü harfi harfine kullanıldığında, yeni yaşamın oluşması anlamını taşır. Bu yaşam *her zaman* anne babanın doğasını içerir. Bir kurt ya da kuzu doğduğunda, bu yeni yaşamda doğal olarak kurt ya da kuzu doğası vardır. Yeni bir bebek dünyaya geldiğinde, insan doğasına sahip olur. Bu doğa daha önce de gösterdiğimiz gibi günahkâr bir doğadır. "Nitekim suç içinde doğdum ben, günah

içinde annem bana hamile kaldı" (Mezmurlar 51:5). Bu tür bir yaşam, doğasını değiştiremez. Peygamber Yeremya şöyle yazmıştı: "Kûşlu derisinin rengini, pars beneklerini değiştirebilir mi? Kötülük etmeye alışmış sizler de iyilik edemezsiniz" (Yeremya 13:23). Böyle bir yaşamın sadece bir kıvılcıma gereksinim duyduğu, biraz kıvılcımla Tanrı'yla paydaşlığa sahip olabileceğini de söyleyemeyiz.

İsa doğmanın, "sudan ve Ruh'tan" olduğunu söyledi (Yuhanna 3:5). Bu ifade, Pavlus'un Titus'a mektubunda açıklığa kavuşur: "Bunu yaptığımız işlerden dolayı değil, kendi merhametiyle, yeniden doğuş yıkamasıyla ve (...) Ruh'un yenilemesiyle yaptı" (Titus 3:5). "Sudan doğmak" demek, "yeniden doğuş yenilemesini" almak demektir. Kişinin, "sözle temizleyerek" günahtan arınmasıdır (Efesliler 5:26). İsa öğrencilerine şöyle dedi: "Size söylediğim sözle siz şimdiden temizsiniz" (Yuhanna 15:3).

Ruh'la doğmak demek, "ne kandan, ne beden ne de insan isteğinden... Tanrı'dan" doğmaktır (Yuhanna 1:13). "Ölümlü değil, ölümsüz bir tohumdan, yani Tanrı'nın diri ve kalıcı sözü aracılığıyla" yeniden doğmaktır (1. Petrus 1:23).

Yeniden doğuşla, Tanrı artık O'nun çocukları olarak bilinenlerin babası olur (1. Yuhanna 3:1). Fakat, bu çağda yeniden doğuşa sahip olmayana Tanrı'nın babalığı da olamaz.

Yeniden doğuşla, yeni bir doğa edinilir. Bu doğa, yaşamı veren Tanrı'nın doğasıdır. Bedenden doğanın yaşamı ölümlü olduğu gibi; çünkü Âdem ölümlü oldu, Tanrı'dan doğan yaşam sonsuzdur, çünkü Tanrı'nın yaşamı sonsuzdur. Bu sonsuz yaşam yeniden doğanların değerli hazinesidir (Yuhanna 5:24). Yeniden doğan kişi ölemez.

Bedenden doğan eski yaşamın günahkâr bir doğası olduğu gibi, Tanrı'dan doğan yeni yaşamın tanrısal (2. Petrus 1:4) ve günahsız bir doğası vardır. "Tanrı'dan doğmuş olan, günah işlemez. Çünkü Tanrı'nın tohumu onda yaşar. Tanrı'dan doğmuş olduğu için günah işleyemez" (1. Yuhanna 3:9). Yeni yaşam, doğal haliyle insan içinde "tanrısal bir kıvılcım" değildir. Yeni ve tamamıyla farklı, Tanrı tarafından verilmiş bir yaşamdır. Tıpkı doğal yaşamın anne ve babadan gelen doğası gibi.

İsa, Nikodim'e, yeniden doğuşun eski, doğal ya da fiziksel doğumdan farklı ve ayrı olduğunu açıkladı. Şöyle dedi: "Bedenden doğan bedendendir, Ruh'tan doğan ruhtur" (Yuhanna 3:9). İkisinin ortak hiçbir yönü yoktur. Aslına bakarsanız, birbirleriyle çelişki içindedirler. "Çünkü benlik Ruh'a, Ruh da benliğe aykırı olanı arzular. Bunlar birbirine karşıtı" (Galatyalılar 5:17). "Benliğe uyanlar benlikle ilgili, Ruh'a uyanlarsa Ruh'la ilgili işleri düşünürler. Benliğe dayanan düşünce ölüm, Ruh'a dayanan düşünceyse yaşam ve esenliktir. Çünkü benliğe dayanan düşünce Tanrı'ya düşmandır; Tanrı'nın yasasına boyun eğmez, eğemez de..." (Romalılar 8:5-7). "Doğal kişi, Tanrı'nın Ruh'uyla ilgili gerçekleri kabul edemez. Çünkü bunlar ona saçma gelir, ruhça değerlendirildikleri için bunları anlayamazlar" (1. Korintliler 2:14).

İnsanın doğal durumunu Tanrı'nın egemenliğinin ruhsal durumuna dönüştürmesinin olanaksız olduğu, göklerden açıkça görünür.

O halde yeniden doğuş, günah sorununun insanın günahkâr doğasıyla ilgili yönü için Tanrı'nın yanıtıdır. Tanrı kurtuluşla birlikte, ruhsal doğuş sırasında kendisinin gibi günahsız bir doğa vermektedir.

Peki o halde kurtulmuş olanların eski günahkâr doğasına ne olur? İnsan ölümlü bedeninde yaşadığı sürece bu doğa da içinde yaşar. Ölüm sırasında, kurtulmuş olanın ruhu bedeninden ayrıldığında eski doğa da ölür.

Eski günahkâr doğa hâlâ yaşadığı için kurtulmuş insanlar günah işleyebilir ve işlerler. Benliğe ait ve ruhsal olan arasındaki çatışma sırasında benlik kazandığında insan günah işler. Tanrı kurtulmuş olanlara şöyle der: "Bu nedenle, bedeninin dünyasal eğilimlerini öldürün" (Koloseliler 3:5) ve "Siz de böylece, kendinizi günah karşısında ölü, Mesih İsa'da Tanrı karşısında diri sayın" (Romalılar 6:11).

İsa Mesih'teki Yeni Yaratılış

"Yeniden doğanlar", "Mesih İsa'da" yaratılmışlardır (Efesliler 2:10). "Sünnetli olup olmamanın önemi yoktur, önemli olan yeni yaratılıştır" (2. Korintliler 5:17). "...gerçek doğruluk ve kutsallıkta Tanrı'ya benzer yaratılan yeni yaratılışı giyinmeyi öğrendiniz" (Efesliler 4:24).

Yaratılmış varlıklardan oluşan melekler ordusunun insanlardan bütünüyle farklı bir yaratılışa ait olduğunu anlamak zor değildir. Âdem'in soyundan gelenler ve Mesih İsa'da yeni yaratılış alanlar arasında daha da büyük bir fark vardır. Yeniden doğmuş olanların daha üstün olan bu ruhsal varlıklar grubuna ait olduğunu anlamak önemlidir. Yeni yaşam, Âdem'deki eski yaratılışa ait ölümlü bedenlerle yaşadığı sürece bunu anlamak zordur. Çünkü eski ve ilk yaratılışa ait pek çok kanıt hâlâ varlığını sürdürmektedir.

İlk yaratılışın günahkâr doğasını Âdem'den aldığımızı biliyoruz. Âdem'in günahı aracılığıyla bütün insanlar günahkâr oldular. Günahın cezası ölüm olduğu için ölüm cezası hepsine geçmiş oldu. "Günah bir insan aracılığıyla, ölüm de günah aracılığıyla dünyaya girdi. Böylece ölüm bütün insanlara yayıldı" (Romalılar 5:12).

Âdem'in başı olduğu ilk yaratılış üzerinde büyük harflerle yazılmış sözcükler, GÜNAH ÖLÜMÜ GETİRDİ sözleridir. Bu durum değişmez, çünkü Tanrı Âdem'e iyiyi kötüyü bilme ağacından yememesini buyurmuş ve cezasının ölüm olacağını söylemişti. En geniş kapsamlı haliyle ölümü kastediyordu; fiziksel ölüm, ruhsal ölüm ve beden, can ve ruhun Tanrı'dan ayrılacağı nihai ve sonsuz ölüm. Tanrı'nın buyruğuna karşı gelinmişti ve ceza artık kaçınılmazdı.

Tanrı'nın oğlu beden alıp insan olduktan sonra, eski yaratılışa sahip insanlar arasında yaşadı. Fakat bu yaratılıştan değildi. Âdem'in tohumundan gelmiyordu. Kutsal Ruh'tan doğmuştu. Bu nedenle, Âdem'in günahkâr doğasına sahip değildi. Gerçekle doluydu (Yuhanna 1:14). Günahlı insan benzerliğinde (Romalılar 8:3) olduğu halde kendisinde günah yoktu.

Sonra sonsuz sevgisi aracılığıyla, ilk yaratılışla özdeşleşerek *onların* suçunu yükledi. Dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu oldu. Bunun sonucunda, bütün insanların ölümünü tattı (İbraniler 2:9). O'nda bile günah ölüm getirdi.

Bununla birlikte, Tanrı O'nu diriltti, "...ölüm acılarına son vererek O'nu diriltti. Çünkü O'nun ölüme tutsak kalması olanaksızdı" (Elçilerin İşleri 2:24). Ölüm üzerinde zafer kazandı. Tanrı'nın oğlu mu? Evet, ama aynı zamanda İnsanoğlu'ydu. İsa'nın dirilişiyle, eskinin ölümünden Tanrı tarafından yeni bir yaratılış ortaya çıkarıldı. Kurtulanlar Mesih'le birlikte bu dirilişle dirilmişlerdir. "Ama suçlarımızdan ötürü ölü olduğumuz halde, *bizi* Mesih'le birlikte diriltip göksel *yerlerde* oturttu" (Efesliler 2:4-6).

İlk yaratılışın başı tek bir insan olduğu gibi, yeni yaratılışın da tek başı vardır, O da İsa Mesih'tir (Romalılar 5:15). İlk yaratılış günahkâr doğasını, başı olan Âdem'den almıştı. Yeni yaratılış doğru doğasını başından, insan olan İsa Mesih'ten almıştır, çünkü, "Bir adamın söz dinlemesiyle birçoğu da doğru kılınacaktır" (Romalılar 5:19).

Her durumda, yaratılışın doğası başın eylemine bağlıdır. Baştan gelenlerin eylemlerine bağlı değildir.

İlk günahın değişmez yasası, "GÜNAH ÖLÜM GETİRİR" olduğu gibi, yeninin yasası şudur: LÜTUF DOĞRULUKLA BERABER SONSUZ YAŞAM GETİRİR. Yeni yaratılışın yasası ilk yaratılışın yasasından daha fazla değişmezdir: "Çünkü ölüm bir tek adamın suçu yüzünden o tek adam aracılığıyla egemenlik sürdürdüyse, Tanrı'nın bol lütfunu ve aklanma bağışını alanların bir tek adam, yani İsa Mesih sayesinde yaşamda egemenlik sürecekleri çok daha kesindir" (Romalılar 5:17).

Baş, mahkûm edilemeyeceğine göre (Romalılar 6:9, 10) yeni yaratılışın üyeleri de mahkûm edilemezler.

O halde kurtuluş, insanın ilk yaratıldığı zamanki asıl yetkin durumuna yeniden getirilmesinden çok daha fazlasını kapsar. Yeni, sonsuz bir yaşama ve tanrısal bir doğaya sahip olmayı kapsar. İsa Mesih'e iman eden kişiler, iman eder etmez bunlara sahip olurlar. Ayrıca, "yeniden doğanlar", İsa Mesih'te yeni, sonsuz kusursuzlukta ve doğru bir yaratılışın parçası olurlar.

XI. BÖLÜM

O'NUN YAŞAMIYLA KURTULDUK

Roma'daki Hıristiyanlar'a yazan Pavlus şöyle diyordu: "Çünkü biz Tanrı'nın düşmanlarıyken oğlunun ölümü sayesinde O'nunla barıştıysak, barışmış olarak oğlunun yaşamıyla kurtulacağımız çok daha kesindir" (Romalılar 5:10). "Çok daha" sözcüklerine dikkat edin. İsa Mesih'e iman eden herkesin, oğlunun ölümü aracılığıyla Tanrı'yla barışmış olmaları harikadır. Ne var ki, barıştırılanların Tanrı Oğlu'nun yaşamı aracılığıyla kurtulması çok daha görkemlidir.

Bunun anlamı, İsa'nın dünyasal yaşamı sayesinde ve O'nu izleyerek kurtuldular değildir. Burada sözü edilen yaşam, İsa Mesih'in göklerdeki, Tanrı'nın sağındaki yaşamıdır. Bunun böyle olduğunu şu ayetlerde açıkça görüyoruz: "Ama İsa sonsuza dek yaşadığı için (...) O'nun aracılığıyla Tanrı'ya yaklaşanları tümüyle kurtaracak güçtedir" (İbraniler 7:24, 25).

Bütün bunların basit olarak anlamı, İsa Mesih'in çarmıhta ölüp insanları İblis'in gücünden özgür kıldıktan, yasanın cezasından fidyeyle kurtardıktan ve Tanrı'yla barıştırdıktan sonra mezardan dirildiği ve şu anda Baba Tanrı'yla birlikte olduğu göklere çıktığıdır. Oradaki görevi, Tanrı'ya gelen herkesin O'nun aracılığıyla (ölümü aracılığıyla) gazaptan kurtulup Tanrı'nın varlığının sonsuz yüceliğine gelmelerini sağlamaktır. Kendisi de buradadır. Kurtuluşun nihai düzeyi işte budur.

İsa'nın sonsuza dek aracılığa devam etmesine bağlı olduğuna göre, sürekli kurtuluşun, sona erdirilemeyen bir kurtuluş olması gerekir. Burada da, her zaman olduğu gibi, kurtuluş Tanrı'nın işi olarak gösterilir.

Tanrı Oğlu'nun ölümü aracılığıyla Tanrı'yla barıştırılanların O'nun yaşamı aracılığıyla nasıl kurtuldukları şu ifadeden anlaşılır: "...onlara aracılık etmek için hep yaşamaktadır." Diğer bir deyişle, İnsanoğlu, kendisi aracılığıyla Tanrı'ya gelenler için gücü her şeyi yeten Baba'yla aracılık ettiğinden dolayı, tanrısal gücünü onlar adına kullanacaktır.

İsa Mesih'in Baba'yla aracılık etmesi üzerinde düşünmek yararlı olacaktır. Dünyadayken öğrencileri için aracılık etmesiyle ilgili olaylara bakmak Tanrı'nın sağ tarafından bütün imanlılar için aracılık etmesi hakkında fikir verecektir.

İsa'nın aldatılması ve Yahudiler tarafından tutuklanmasından hemen önce İsa Petrus'a şöyle demiştir: "Simun, Simun, Şeytan sizleri buğday gibi kalburdan geçirmek için izin almıştır. Ama ben, imanını yitirmeyesin diye senin için dua ettim" (Luka 22:31, 32). Kutsal Kitap'ı okuyan kişiler bu hikâyeyi ve İsa bunları söyledikten sonra Petrus'un O'nu nasıl üç kez inkâr ettiğini iyi bilirler (Markos 14:54, 66-72). İsa'nın Petrus için ettiği dua kabul edilmedi mi? Hayır. İsa, Petrus'un ayartılmaması için dua etmemiştir. Petrus'un düşüp O'nu reddetmemesi için de dua etmemiştir. Hayır, Petrus imanını kaybetmesin diye dua etti. O'nu inkâr ederek, lanet etme noktasına gelecek kadar günah işlemesine karşın imanını kaybetmedi.

Bina edildi ve yaşamının ilerleyen dönemlerinde her zamankinden daha güçlü bir imana sahip oldu. Şimdi, İsa kendisi aracılığıyla Tanrı'ya gelenlerin imanlarını kaybetmemeleri için dua ediyor.

Rab'bin kendisine ait olanlar için aracılık etmesinin başka bir örneği daha vardır. Yuhanna İncili'nin on yedinci bölümünde bulunur. Bu bölüme Mesih'in aracılık duası adı verilmiştir. İsa, bu duanın dünya (bütün insanlık) için değil, Baba'nın kendisine dünyadan verdiği insanlar için olduğunu söylüyor (9. ayet). Bu insanlar Tanrı'nın oğlu olduğuna iman eden kişilerdir. Bu dua, o sırada yaşayan insanlardan daha fazlasını kapsar. Sadece onlar için değil, "onların sözüyle bana iman edenler için de istekte" bulunur (20. ayet). O halde bu dua, o dönemden sonra yüzyıllar içinde Müjde'ye inanıp İsa Mesih'i kurtarıcıları olarak kabul edenler içindir.

Peki bu çağın imanlıları için nasıl dua etti? İlk duası şöyleydi: "Kutsal Baba, onları bana verdiğin kendi adınla koru" (11. ayet). Uğruna öldükleri ve Tanrı'yla barışanlar için ilk kaygısı güvende olmalarıydı. Şimdi O'na gelenler için bile kaygısı aynıdır: Nihai olarak kurtulmaları.

İsa'nın Baba'ya aracılık ettiği duanın yanıtlanmama olasılığı var mıdır? Bunu söylemek, Baba'nın Oğul'un ricalarını kabul etmediğini söylemektir.

Sonra İsa, kendisine ait olanlar için dua etmeye başladı. Şöyle dedi: "Onları dünyadan uzaklaştırmanı değil, kötü olandan korumanı istiyorum" (15. ayet). Kötü bir dünyada kötülükten korunmaları, kaybolmamaları için uzaklaştırılmalarından daha büyük bir duaydı. Daha önemli olan duanın gerçekleşmeme olasılığı olsaydı, elbette daha azını isterdi. Bu nedenle, aracılığı sayesinde O'na ait olanlar bu dünyadayken kötülükten korunurlar. Bunun anlamı, kimi zaman Petrus gibi günaha düşmeyecekleri değil, kötülüğün onlara egemen olmayacağıdır.

Sonra şöyle dua etmeye devam etti: "...hepsi (bu çağda kurtulanların hepsi) bir olsunlar. Baba, senin bende olduğun ve benim sende olduğum gibi, onlar da bizde olsunlar" (21. ayet). Bu dua, bütün imanlıların, Tanrı Baba ve Tanrı Oğul arasındaki yetkin birliğe (uyuma) sahip olması içindi. Ölümlü hiçbir akıl bu duanın etkilerini anlayamaz. Tanrı Oğlu'na iman edenler için tanrısal bir konumdan daha aşağısı değildir.

Sonra yine şöyle dua etti: "Baba, bana verdiklerinin de bulunduğum yerde benimle birlikte olmalarını ve benim yüceliğimi, bana verdiğin yüceliği görmelerini istiyorum" (24. ayet).

Bunların hepsi, kendisine ait olanlar için ettiği aracılık duasının ve O'nun yaşamı aracılığıyla kurtulmanın bir parçasıdır.

Mesih'in kendisine ait olanlar için aracılığının bir yönü daha vardır. Aracılığı, mahkemedeki bir avukatın savunmasının niteliklerine sahip olabilir.

Kurtulmuş olanların da günah işledikleri zamanlar vardır. Bu olduğu zaman, göklere çıkıp (Eyüp 1:6) Tanrı'nın günah işleyen çocuklarına karşı suçlamada bulunan birisi vardır. Bu kişi İblis'tir. Adı, "kardeşlerin suçlayıcısı"dır ve "Tanrımız'ın önünde gece gündüz" suçlamaktadır (Vahiy 12:10). Bu durum, Tanrı'nın sağ tarafında oturanın aracılık etmesini gerektirir. Fakat suçlayıcı (savcı), Mesih'in aracılık ettiklerini suçlayamaz. Şöyle yazılmıştır: "Tanrı'nın seçtiklerini kim suçlayacak? Onları aklayan Tanrı'dır. Kim suçlu çıkaracak? Ölmüş, üstelik dirilmiş olan Mesih İsa, Tanrı'nın sağındadır ve bizim için aracılık etmektedir" (Romalılar 8:33, 34).

Aynı gerçeği ifade eden başka bir ayet daha vardır: "Yavrularım, bunları size günah işlemeyesiniz diye yazıyorum. Ama içimizden biri günah işlerse, adil olan İsa Mesih bizi Baba'nın önünde savunur. O, günahlarımızı, yalnız bizim günahlarımızı değil bütün dünyanın günahlarını da bağışlatan kurbandır" (1. Yuhanna 2:1, 2).

O halde buradan şunu öğreniyoruz; biri, Tanrı Oğlu'nun ölümü nedeniyle Tanrı tarafından aklandığında İblis tarafından Tanrı önünde suçlanır. Tanrı'nın kutsal yasasını çiğnemekle suçlanır ve bu nedenle ölümü hak eder. Sonra, doğru olan İsa, günahkârı savunmak üzere ortaya çıkar. Kendisinin çarmıh üzerindeki ölümünün bu günahın gerektirdiği cezanın bedelini ödediğini ve bu nedenle bu kişinin mahkûm edilemeyeceğini söyler. İsa Mesih'in bu savunması nedeniyle aklanmış olanlar için mahkûmiyet yoktur.

Bu savunma hiçbir şekilde, günahkâr tarafından yapılacak itiraf, tövbe, dua ya da başka bir şeye bağlı değildir. Şöyle diyor: "Biri günah işlerse, İsa Mesih bizi Baba'nın önünde savunur." Bunun böyle olması iyidir, çünkü zaman zaman farkında olmadan Tanrı'ya karşı günah işleyebiliriz.

Mesih'in savunması elbette herhangi bir imanlı tarafından tecrübe edilemez. Tanrı'nın çocukları günah işlediklerinde göklerde olan bir şeydir ve çoğu insanın düşündüğünden çok daha sık gerçekleşmektedir. Tanrı Sözü açıklamasaydı bunu

bilme olanağımız olamazdı. Bununla birlikte bu bilgi, bu büyük gerçeği gören ve kurtulmuş insanların ne kadar sık günah işlediklerini bilenler için son derece büyük bir teselli ve güvence vermektedir.

O halde, bu da bu yaşamda kurtuluşun bir parçasıdır. Bu konuda çok daha fazlası söylenebilir, fakat burada anlattıklarımız Tanrı'nın kurtuluşunun bu kısmının ne kadar önemli olduğunu anlatmaya yeterlidir. Bu nedenle, kurtulmuş olanlar sona dek kurtulmuş sayılırlar (İbraniler 7:25'i bu şekilde anlayabiliriz). İnsan, aracısı yaşadığı sürece güvencedir. Ve bu aracı sonsuza dek yaşayacaktır.

XII. BÖLÜM

SONSUZ SEVGİNİN HEDEFİ

Tanrı'nın adaletinin Mesih'in ölümüyle yerine geldiğini, bireylerin günahlarının bağışlanmasından anlarız.

Tanrı bir kişiyi akladıktan sonra hiçbir şey onu Tanrı'nın sevgisinden ayıramaz. Pavlus bunu şöyle ifade etmektedir: "Mesih'in sevgisinden bizi kim ayırabilir? Sıkıntı mı, elem mi, zulüm mü, açlık mı, çıplaklık mı, tehlike mi, kılıç mı? Eminim ki, ne ölüm, ne yaşam, ne melekler, ne yönetimler, ne şimdiki ne gelecek zaman, ne güçler, ne yükseklik, ne derinlik, ne de yaratılmış başka bir şey bizi Rabbimiz Mesih İsa'da olan Tanrı sevgisinden ayırmaya yetecektir" (Romalılar 8:35, 38, 39).

Kurtulmuş kişi Tanrı'nın sevgisinin değişmez nesnesidir ve Tanrı kişiyle bu sevgisine göre ilgilenir. Kimse Tanrı'nın kurtulmuş olan kişiye karşı öfkelenmediğini düşünmesin. İsa Mesih'i kurtarıcısı olarak kabul eden kişilere karşı Tanrı öfke duymaz.

Tanrı dünya için duyduğu sevgi nedeniyle oğlunu vermiştir. Oğul'u kabul edenlere Tanrı her türlü yaşam koşulları altında kendi amaçlarını gerçekleştirebilmeleri için ihtiyaç duydukları her şeyi verir. "Öz oğlunu bile esirgemeyip O'nu hepimiz için ölüme teslim eden Tanrı, O'nunla birlikte bize her şeyi bağışlamayacak mı?" (Romalılar 8:32).

Bu tüm şeyler Oğul'a ve egemenliğine dair olanlardır, bu nedenle de mutlaka maddi ya da geçici şeyleri içermeyebilirler. Aslında Tanrı ruhsal bereketlerin daha üstün olduğunu anlayabilmeleri için, çocuklarından maddi şeyleri esirgeyebilir ve sık sık da esirgemektedir.

Kurtulmuş olanların acı ya da çile çekmesiyse, bu acı ancak maddi ve geçici olan âlemin sınırlaması olarak görülürse anlaşılabilir. Acıyla maddi ya da geçici şeyler esirgenir ya da tamamıyla alınır. Beden acı çeker, planlar bozulur, arkadaşlar kaybedilir ve birçok başka şey olur. Tüm bu şeyler yaratıcı olandan yaratılmış olana, Tanrı'dan insana verilmiş şeylerin geri alınmasıdır. Tüm bu şeyler O'nun sağlığı için bir parçasıdır. Tanrı'nın çocuğu doğal yasaları çiğnediği veya kendi ihmali dışında bir nedenle acı çekiyorsa, Tanrı geçici bereketler yoluyla olan sağlığını azaltır, öyle ki daha önemli ve büyük olan ruhsal bereketlerinden verebilsin.

Kör olarak doğmuş olan adam öyle doğmuştu ki, Tanrı'nın gücü hayatında daha çok gösterilebilsin (Yuhanna 9:1-3). İsa'nın sevdiği Meryem ve Marta bile derin üzüntü içinde günler geçirmişlerdi. "...Tanrı'nın yüceliğine, Tanrı Oğlu'nun yüceltilmesine hizmet edecek" (Yuhanna 11:4). Büyük acılara katlanmış olan Pavlus da şöyle demişti:

"Kanım şu ki, bu anın acıları gözümüzün önüne serilecek yücelikle karşılaştırılmaya değer" (Romalılar 8:18).

Tanrı'nın kendisine ait olanlar için kesin olan bir sağlığı vardır, bu da acı çekmeye neden olur. Buna terbiye de denir. "Size oğullar diye seslenen şu öğüdü de unuttunuz:

Oğlum, Rab'bin terbiye edişini hafife alma,
Rab seni azarlayınca cesaretini yitirme.
Çünkü Rab sevdiğini terbiye eder,
Oğulluğa kabul ettiği herkesi cezalandırır.

Terbiye edilmek uğruna acılara katlanmalısınız. Tanrı size oğullarına davranır gibi davranıyor. Hangi oğul babası tarafından terbiye edilmez? Herkesin gördüğü terbiyeden yoksunsanız, oğullar değil, yasadışı evlatlarsınız" (İbraniler 12:5-8). Bu, Tanrı'nın çocuğu olan herkesin terbiye edileceğini öğretmektedir.

Tanrı'nın terbiye edişini anlamak için kişinin cezalandırma, dayakla yola getirme ve terbiye etme sözcükleri arasındaki farkı anlaması gerekir. Hepsi kişiye sıkıntı ve acı verir. Cezalandırma bir suç olduğunda, bir yasa çiğnendiğinde adaleti yerine getirmek için uygulanır. İsa Mesih'i kabul etmeyenlerin günahlarıyla ilgili, "Böyleleri Rab'bin varlığından uzak kalarak sonsuza dek mahvolma cezasına çarptırılacaklar" (2. Selanıkliler 1:9) denilmiştir. Bu, Tanrı'nın adaletinin sağlanması için yerine gelecektir. Tanrı kendi çocuklarını cezalandırmaz.

Dayakla yola getirme özel bir suç varsa uygulanır ve nedeni de düzeltme ve yeniden yapılandırma, yola getirmezdir.

Dayakla yola getirmenin cezalandırma gibi, adaleti yerine getirme özelliği yoktur.

Terbiyeyse, terbiye edilen kişide bulunan hataları düzeltme amaçlıdır, suçlu olmakla ilgisi yoktur. Amaç adaleti yerine getirmek değil, hatalardan ve yanlışlardan uzaklaştırmak, iyileştirmektir. Tanrı, çocuklarını pak olmayan şeylerden arındırmak için terbiye eder.

Terbiye etmek, Baba Tanrı'nın sevgisinin dışavurumudur. Terbiyenin getirdiği acıyla yasa altında cezalandırılmaktan kurtulmuş olanların yaşamında Tanrı'nın kutsallığıyla uyum içinde olmayan şeylerden aklanması sağlanır.

Terbiye edilmenin amacı ürün vermektir: "Terbiye edilmek başlangıçta hiç tatlı gelmez, acı gelir. Ne var ki, böyle eğitilenler için bu sonradan esenlik veren doğruluğu üretir" (İbraniler 12:11).

Tanrı'nın kurtulmuş olanlar için başka bir sağlayışı da, kudretinin aşkın büyüklüğünü tecrübe edebilmeleridir. İman eden kişi kendi gücü ve yoluna göre yaşamaya terk edilmez. Pavlus Efes'teki kutsallara (tüm inanlılar kutsallardır) usanmadan kendileri için şöyle dua ettiğini yazmıştı: "Bunun için, Rab İsa'ya iman ettiğiniz ve bütün kutsalları sevdiğinizi duyduğumdan beri ben de sizin için sürekli şükrediyorum, sizi dualarımda hep anıyorum. Rabbimiz İsa Mesih'in Tanrı'sı, yüce Baba, kendisini tanımanız için size bilgelik ve vahiy ruhunu versin diye dua ediyorum. O'nun çağrısından doğan umudu, kutsallara verdiği mirasın yüce zenginliğini ve iman eden bizler için etkin olan kudretinin aşkın büyüklüğünü anlamanız için, yüreklerinizin gözleri aydınlansın diye dua ediyorum.

Bu kudret, Tanrı'nın Mesih'i ölümden diriltirken ve göksel yerlerde sağında otururken O'nda sergilediği üstün güçle aynı etkinliktedir. Tanrı O'nu bütün yönetimlerin, hükümlerinin, güç ve egemenliklerin, yalnız bu çağda değil, gelecek çağda da anılacak bütün adların çok üstüne çıkardı. Her şeyi ayakları altına sererek O'na bağımlı kıldı. O'nu her şeyin üzerinde baş olmak üzere Kilise'ye verdi. Kilise O'nun bedenidir, her yönden, her şeyi dolduranın doluluğudur" (Efesliler 1:16-23.) Kutsal Kitap boyunca Tanrı'nın sonsuz kudretinin bundan daha iyi tanımlandığı hiçbir yer yoktur. Bu güç en düşkün ve güçsüz inanlı da dahil olmak üzere tüm inanlılar tarafından kısa bir süre için bile olsa tecrübe edilebilir. Bu güç kurtuluş amacının gerçekleşmesinin bir garantisidir.

Tanrı, sevgisiyle Mesih'te bize her şeyi verdiği, kendi kutsallığıyla uyum içinde olmayan şeylerden bizi arındırdığı ve bizim yaşamımızı sonsuz gücüyle her an devam ettirdiği için, kurtulmuş olanlara ait, kurtuluşla birlikte gelen harika bir sağlayış da vardır.

XIII. BÖLÜM

KURTULMUŞ OLANLARIN SONSUZLUKTAKİ DURUMU

Kendilerini Hıristiyan olarak adlandıran birçok kişi gelecekteki durumlarının ne olacağını pek de dikkate almamaktadır. Tek ilgilendikleri şu andaki durumlarıdır. Oysa ki Kutsal Kitap gelecekteki durumumuzun çok büyük öneme sahip olduğunu öğretmektedir. İlk olarak gelecekteki yaşamımız sonsuz olmasına rağmen şimdiki yaşamımız birkaç on yılla sınırlanmıştır. İkinci olarak da, inanlı için zevk alabileceği kurtuluşun görkemleri olmakla birlikte, şimdiki zamanda bir bedenle sınırlanmışızdır ve hâlâ günahın sonucu olan fakirlik, hastalık, ölüm ve acı gibi şimdiki yaşamımız boyunca devam edecek olan şeylerden etkilenmekteyizdir. Aslında iman etmiş kişinin dünyadaki varlığı, sonsuz durumu için bir hazırlık süreci gibidir. Ancak çok az kişi, iman etmiş oldukları için, kendilerini bekleyen görkemli geleceğin ve kendileri için sonsuzluk boyunca almaları üzere hazırlanmış pozisyonun farkına varmış görünmektedir. Sınırlı akıllarımız bunun muazzamlığını anlayamaz ama, Kutsal Kitap bunu, Tanrı'nın yaratmış olduklarının başına gelebilecek en harika şey olduğunu söyleyerek tanımlamaktadır.

Bu çağdaki imanlıların sonsuzluktaki durumu Rab İsa Mesih'in geri dönüşüyle meydana çıkacaktır. "Rab'bin kendisi, bir emir çağrısıyla, başmeleğin seslenmesiyle, Tanrı'nın borazanıyla gökten inecek. Önce Mesih'e ait olan ölümler dirilecek" (1. Selanikliler 4:16, 17).

"İşte size açıklıyorum. Hepimiz ölmeyeceğiz; son borazan çalınınca hepimiz bir anda, göz açıp kapayana dek değiştirileceğiz. Evet borazan çalınacak, ölümler çürümez olarak dirilecek ve biz de değiştirileceğiz. Çünkü bu çürüyen beden çürümezliği, bu ölümlü beden ölümsüzlüğü giyinmelidir. Çürüyen ve ölümlü beden çürümezliği ve ölümsüzlüğü giyinince, 'Ölüm yok edildi, zafer kazanıldı!' diye yazılmış olan söz yerine gelecektir" (1. Korintliler 15:51-54). Bu birçok inanlının şu anda beklemekte olduğu büyük umuttur. Tüm bunlar gerçekleşince, Tanrı kurtuluş işi sayesinde Âdem'in günahından kalmış olan her sonucu, bozulmuşluk ve ahlaksızlığı ortadan kaldıracaktır.

Ama bundan daha fazlası da olacaktır. Kurtulmuş olanlar sonsuza dek "Rab'le birlikte" olacaklardır. Bu, İsa'nın bizzat öğrencilerine vermiş olduğu bir vaattir: "Çünkü size yer hazırlamaya gidiyorum. Gider ve size yer hazırlarsam, siz de benim bulunduğum yerde olacaksınız diye yine gelip, sizi yanıma alacağım" (Yuhanna 14:2, 3). Dünyanın temelleri atılmadan önce bu çağın inanlıları, Mesih'te, Baba Tanrı tarafından "kendi önünde sevgide" (Efesliler 1:4) kutsal ve kusursuz olmak üzere seçilmişlerdir. İsa Baba'sına, "Baba bana verdiklerinin de bulunduğum yerde benimle birlikte olmalarını ve benim yüceliğimi, bana verdiğin yüceliği görmelerini istiyorum. Çünkü dünyanın kuruluşundan önce sen beni sevdiğin" (Yuhanna 17:24) demiştir.

Baba'nın varlığında sevgisini, Oğul'un paydaşlığının keyfini çıkartmak ve görkemiyle dolmak kurtulmuş kişi için kesin olan bir beklentidir. Ama bundan fazlası da vardır.

Onlar sadece İsa'yla birlikte olmakla kalmayacak, O'nun gibi olacaklardır. "Sevgili kardeşlerim, daha şimdiden Tanrı'nın çocuklarıyız, ama ne olacağımız henüz bize gösterilmedi. Ancak, Mesih görüldüğü zaman O'na benzer olacağımızı biliyoruz. Çünkü O'nu olduğu gibi göreceğiz" (1. Yuhanna 3:2). "Bizler topraktan olana nasıl benzediysek, göksel olana da benzeyeceğiz" (1. Korintliler 15:49). İsa Mesih bizim zavallı bedenlerimizi değiştirecektir. "O her şeyi kendine bağımlı kılmaya yeten gücünün etkinliğiyle zavallı bedenlerimizi değiştirip kendi yüce bedenine benzer hale getirecektir" (Filipililer 3:21).

Tanrı Oğlu'nun benzerliğine dđnüşürölmek daha görkemli bir pozisyondur. Bu nedenle de müjdeli bir haberdir. "Rabbimiz İsa Mesih'in yüceliğine kavuşmanız için, bildirdiğimiz Müjde'yle sizi bu kurtuluşa çağırđı" (2. Selanikliler 2:14) Henüz bunu yaşamamış olsak da, İsa Mesih bu ayrıcalığı Baba tarafından seçilmiş olanlara vermiştir (Yuhanna 17:22). "*Yaşamınız olan Mesih* görüldüğü zaman siz de yücelmiş olarak O'nunla birlikte görüneceksiniz" (Koloseliler 3:4).

Fakat iman edenler için günahın sonucundan kurtulmaktan daha fazlası da vardır. Sonsuzluk boyunca Mesih'le birlikte olup, O'nun benzerliğine dđnüşürölmek, O'nun sahip olduğu görkeme sahip olmak. Bu kişiler Tanrı'yla tam bir birliğe sahip olacaklardır. Bu, uyum içinde olmaktan çok daha fazla bir şeydir. Melekler Tanrı'yla mükemmel bir uyum içerisindedirler, fakat onlar farklı bir seviyeye aittirler. Başka bir sınıftandırlar. İsa Baba'sına şöyle dua etmiştir: "Yalnız onlar (elçiler) için değil, onların sözüyle bana iman edenler için de istekte bulunuyorum, hepsi bir olsunlar. Baba, senin bende olduğun ve benim sende olduğum gibi onlar da bizde olsunlar. Dünya da beni senin gönderdiğine iman etsin" (Yuhanna 17:20, 21). Bu, Tanrı'nın bulunduğu seviyeye yükseltilmekten başka bir şey değildir. Ancak o zaman Baba Tanrı ile Oğul Tanrı arasında şimdi bulunan aynı birliğe sahip olmak mümkündür.

Bu çağda kurtulmuş olanlarla ilgili bu ifadeyi destekleyen başka açıklamalar da bulunmaktadır. "Çünkü bizler O'nun bedeninin üyeleriyiz. Bunun için adam annesini babasını bırakıp karısına bağlanacak, ikisi tek beden olacak. Bu sır büyüktür; ben bunu Mesih ve Kilise'yle ilgili olarak söylüyorum" (Efesliler 5:30-32). Burada Mesih ve kurtulmuşların arasındaki ilişkinin karı koca arasındaki ilişki gibi olduğu vurgulanır. Bir adam ve karısının aynı seviyede olmaları gerektiği gibi, Mesih ve Kilise'si de öyledir. Kurtulmuş olanlar için olabilecek en uç ve harika şey, göksel olan, ilahi seviyeye yükseltilmektir.

Tanrı insanı yalnızca günahtan kurtarıp, Âdem'in sahip olduğu ilk duruma döndürmüş olsaydı bile, insanlar için bu yine de harika bir şey olurdu. Bundan biraz daha fazlasını yaparak insana meleklerle aynı pozisyonda olma hakkını verseydi, bu daha da hoş olurdu. Bununla yetinmeyip başmelek olma, serafim ya da kerubim olma ayrıcalığını verse daha da harika olurdu. Ama Tanrı bundan çok daha fazlasını yaparak insanı kendi seviyesine yükseltmiştir.

Bu gerçek çok az anlaşıldığı için tekrar etmekte yarar vardır. Bu yapılan harika iş, bir zamanlar Lusifer'in kendi kendisine, en yüce olan gibi olmak için kendi çabalarıyla uğraşmasından daha büyük ve mucizevi bir iştir.

Aynı zamanda Tanrı gibi olmak, insanın günah işleyip Tanrı'ya isyan etmesine neden olan, Şeytan tarafından insana verilmiş olan bir vaattir. Hem Lusifer hem de insan bunu kendi çabalarıyla elde etmeye çalışmış ve bu çaba Tanrı'ya isyan etmelerine sebep olmuştur. Oysa Tanrı kendisine karşı isyan eden, yaratmış olduğu insana, günahlarının cezasına ilişkin oğlunu kabul etmesi sonucu karşılıksız olarak bu ayrıcalığı vermektedir.

BU DENLİ BÜYÜK BİR KURTULUŞ!

XIV. BÖLÜM

İSA MESİH ARACILIĞIYLA TANRI'NIN SAĞLADIĞI KURTULUŞ

İnsanın doğmadan sahip olduğu günahlı doğası yalnız kendisine bağımlı olmasına neden olur, bu nedenle de insan, kurtuluşuna bir katkıda bulunmakta ısrarcıdır. Bunu yapamayacağını öğrenmek insan için kabul edilmesi en zor şeylerden biridir. Bu nedenle Kutsal Kitap kurtuluşun yalnız Tanrı tarafından –Baba Tanrı, Oğul Tanrı ve Tanrı olan Kutsal Ruh– gerçekleştirildiğini her durumda yinelemektedir. Tanrı'nın kurtuluşun yalnız ve yalnız kendi işi olduğu gerçeğini vurgulaması, bu gerçeğin daha fazla belirtilmeye ihtiyacı olduğunu gösterir.

İnsanın kendi çabaları ve katkılarıyla kendini Tanrı'yla yeniden yakın ilişkiye ve hatta O'nunla bir birliğe geri getirebileceği düşüncesi, günahın Tanrı ve insan arasında yol açtığı uçurumun büyüklüğünün fark edilmesiyle birlikte anlamsız hale döner. Bu boşluk, bu uçurum, ancak Tanrı'nın kendi işiyle doldurulup kapatılabilir.

İnsanın kendi kurtuluşuna katkıda bulunabileceğini düşünmek sınırlı olanın sınırsız olana katkıda bulunamayacağını anlamamak demektir. Bu aynı zamanda, düşmüş olan insanın günahlı durumunu ve bu durumdaki çaresizliğini anlamamaktır.

Bu nedenle Mezmurcu Davut farklı yerlerde şöyle demiştir: "Kurtuluş RAB'dedir" (Mezmurlar 3:8); "RAB benim ışığım, kurtuluşumdur" (Mezmurlar 27:1) ve "Tek kayam, kurtuluşum, kalem O'dur, asla sarsılmam" (Mezmurlar 62:2).

Kurtuluşun Kaynağı Tanrı'nın Sevgisidir

Tanrı sadece insanı sevmekle kalmaz. Kendisi sevgidir (1.Yuhanna 4:8). Kurtuluş böyle birisi tarafından gerçekleştirilmiştir. Kurtuluş Kutsal Kitap'ta defalarca tekrarlanan Tanrı'nın sevgisinin dışavurumudur.

"Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik oğlunu verdi. Öyle ki, O'na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun" (Yuhanna 3:16). Burada Tanrı'nın sevgisinin ölçüsünün kendi oğlu olduğu söylenmektedir ve O sonsuzdur; bu nedenle Tanrı'nın insanlık için olan sevgisi sonsuzdur ve herhangi bir kişinin günahıyla sınırlanamaz. "Kutsal Yasa suç çoğalsın diye araya girdi; ama günahın çoğaldığı yerde Tanrı'nın lütfü daha da çoğaldı" (Romalılar 5:20).

Aşağıdaki ayetler kurtuluşun Tanrı'nın lütfuyla mümkün olduğunu ilan etmektedirler: "Tanrı ise bizi sevdiğini şununla kanıtıyor: Biz daha günahkârken, Mesih bizim için öldü" (Romalılar 5:8). "Tanrı, biricik oğlu aracılığıyla yaşayalım diye O'nu dünyaya gönderdi, böylece bizi sevdiğini gösterdi. Tanrı'yı biz sevmiş değildik, ama O bizi sevdi ve oğlunu günahlarımızı bağışlatan kurban olarak dünyaya gönderdi. İşte sevgi budur" (1. Yuhanna 4:9, 10). "Ama merhameti bol olan Tanrı bizi çok sevdiği için, suçlarımızdan ötürü ölü olduğumuz halde, bizi Mesih'le birlikte yaşama kavuşturdu. O'nun lütfuyla kurtuldunuz" (Efesliler 2:4, 5).

Kurtulmuş olanların Tanrı çocukları diye çağırılması Tanrı'nın sevgisinin bir dışavurumudur (1. Yuhanna 3:1). Çocuklarını düzeltip değiştirmesi, terbiye etmesi de XII. bölümde gördüğümüz gibi yine sevgisinden kaynaklanmaktadır (İbraniler 12:6).

Onların kendisinin önünde sevgide kusursuz olarak bulunmaları Tanrı'nın çocukları için amacdır (Efesliler 1:4). Pavlus aklanmış olanları hiçbir şeyin Mesih İsa'da bulunan Tanrı'nın sevgisinden ayırmaya yetemeyeceğini kesin bir dille vurgulamıştır.

Kurtuluş, Tanrı'nın düşmüş olan insan için olan ve sevgisinden kaynaklanan işidir. Öyleyse insanın kurtuluş işinin mükemmelliğine küçük de olsa bir katkıda

bulunmak zorunda olması ya da bunu istemesi Tanrı'nın sevgisinin aşağılanması değil midir?

İnsanın herhangi bir katkıda bulunmasına gerek olmayan yalnız Tanrı'nın gerçekleştirdiği bu kurtuluş, Tanrı'nın kurtuluş planının uygulaması ve bu kurtuluş planının açık kanıtıdır.

Kurtuluş dünyanın ve insanın yaratılışından çok önce planlanmış ve amaçlanmıştır. İmanlılar dünyanın temellerinin konulmasından çok önce seçilmişlerdir (Efesliler 1:4). Sonsuz yaşam –"Elçiliğim, yalan söylemeyen Tanrı'nın zamanın başlangıcından önce vaat ettiği sonsuz yaşam umuduna dayanmaktadır" (Titus 1:2)– önceden vaat edilmiştir. Mesih'in çarmıh üzerinde ölümü –"İşte dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu! Kendisi için, 'Benden sonra biri geliyor, O benden üstündür. Çünkü O benden önce vardı' dediğim kişi işte budur" (Yuhanna 1:29-30); "Dünyanın kuruluşundan önce bilinen Mesih, çağların sonunda sizin yararınıza ortaya çıktı" (1. Petrus 1:20)– çok önceden belirlenmiştir. Kurtuluş planına Tanrı, insan var olmadan karar vermiştir.

Kesinlikle insanın bu plan hakkında yapabileceği bir şey yoktur. Yenilenme ya da yeniden doğuş insanın sonsuz yaşam alması ve Tanrı'nın egemenliğine girişi (Yuhanna 3:3, 5), hepsi Tanrı'dandır. Bu en iyi şekilde şöyle ifade edilmiştir: "Onlar ne kandan, ne beden ne de insan isteğinden doğdular; tersine, Tanrı'dan doğdular" (Yuhanna 1:13).

Hiçbir insan, fiziksel doğumuna katkıda bulunma şansı olmadığı gibi, ruhsal doğumuna da katkıda bulunamaz. Bir insan ruhsal olarak yeniden doğduğunda sonsuz yaşama sahip olduğu için, sonsuzluk boyunca kurtulmuş olur.

Kutsal Ruh kurtulmamış dünyayı günah konusunda suçlu olduğuna ikna etmektedir (Yuhanna 16:8, 9). Mesih kendi kanıyla herkesi Tanrı'ya satın almıştır (Vahiy 5:9). "Şöyle ki, Tanrı insanların suçlarını saymayarak dünyayı Mesih'te kendisiyle barıştırdı ve barıştırma sözünü bize emanet etti" (2. Korintliler 5:19).

Aklayan Tanrı'dır (Romalılar 8:33). Doğru insan imanla yaşayacaktır (Romalılar 1:17). "Gözümüzü imanımızın öncüsü ve tamamlayıcısı İsa'ya dikelim. O kendisini bekleyen sevinç uğruna utancı hiçe sayıp çarmıhta ölüme katlandı ve Tanrı'nın tahtının sağında oturdu" (İbraniler 12:2).

İmanlılarda çalışan Tanrı, "...kendisini hoşnut edeni hem istemeniz hem de yapmanız için sizde etkin olan Tanrı'dır" (Filipililer 2:13). İmanlılar Tanrı'nın gücüyle ve Tanrı'nın kendi adıyla korunmaktadır (1. Petrus 1:5 ve Yuhanna 17:11). Son olarak, Rab İsa Mesih tüm imanlıların bedenini kendi görkemli bedeniyle değiştirecektir (Filipililer 3:21). Daha birçok ayet sıralanabilir, ama şimdiye kadar baktığımız ayetler Tanrı'nın insanları yalnız kendisinin kurtardığını vurgulamakta olduğunu anlamamıza yetmektedir. Tüm bu gördüklerimizin içinde, insanın kendi kurtuluşu için küçük de olsa katkıda bulunabilmesi için bir yer var mıdır? Bu, gerçekleştirilen şeyin doğasına aykırı olacaktır.

"Rab benim kurtuluşumdur."

"Sadece O kurtuluşumdur."

İsa Mesih Aracılığıyla

İçinde yaşadığımız zaman, Üçlülük öğretisinin saptırıldığı, genel olarak reddedildiği ve İsa Mesih'in tanrılığını inkâr edip, karakter aracılığıyla kurtuluşu öğreten Üniteryen düşüncenin yaygın olduğu bir zamandır. Bu nedenle Kutsal Kitap'ın İsa Mesih'in kurtuluştaki yeri konusunda ne dediğini öğrenmek bu zamanda daha büyük bir önem taşımaktadır.

Tanrı'nın Söz'ünde sağladığı kurtarışın, Kurtarıcı olan İsa Mesih aracılığıyla mümkün olduğunu kavramadan bu kurtarışı tam olarak anlamak mümkün değildir.

Ama Mesih'in yaptığı bu iş birçok kez inkâr edildiğinden, O olmadan kurtuluşun mümkün olmadığını yeniden belirtmek gerekmektedir. Bu öğretisi reddetmek Kutsal Kitap'ın en önemli mesajını reddetmektir.

İsa öğrencilerine, "Yüreğiniz sıkılmasın. Tanrı'ya iman edin, bana da iman edin" (Yuhanna 14:1) demiştir. Sadece Tanrı'ya –yaratıcı bir Tanrı olduğuna ve O'nun insan için sağlayışta bulunduğuna– inanmak yeterli değildir. Oğul'u kabul etmeden kimse Baba'ya gidemediği için, Tanrı'nın oğlu İsa Mesih'e inanmak da eşit derecede önemlidir. " 'Yol, gerçek ve yaşam Ben'im' dedi. 'Benim aracılığım olmadan Baba'ya kimse gelemez' " (Yuhanna 14:6).

O, Tanrı'ya giden yoldur. Hiç kimse İsa Mesih olmadan Tanrı'ya ulaşamaz. Tanrı'nın oğlundan başka kimse Tanrı'yı görmemiştir. Oğul dünyada insanların arasında bir insan olarak yaşamış ve insanlara Tanrı'yı göstermiştir. O gerçek ve yaşamdır. O'nu reddetmek Tanrı'ya giden yolu, gerçeği ve yaşamı reddetmek demektir. "Kendisinde Tanrı Oğlu bulunanda yaşam vardır, kendisinde Tanrı Oğlu bulunmayanda yaşam yoktur" (1. Yuhanna 5:12).

Kongo'daki bir misyonere birisi, orada yaşayan yerlilerin cennet ve cehenneme inandıklarını söylemiş. Bu insanlar aynı zamanda insanın içinde bulunduğu bozulmuşluk nedeniyle kendi kendine cennete gitmesinin mümkün olmadığına, bu nedenle cehenneme gitmek zorunda olduğuna da inanıyorlarmış. Bu nedenle sürekli kurbanlar sunarak cehennemdeki cezalarının azaltılmasını sağlamaya çalışıyorlarmış.

İsa Mesih cennete gitmenin ve Baba'ya ulaşmanın tek yolu olduğundan ve bu insanlar İsa Mesih'i tanımadıklarından, onlar için Tanrı'ya ulaşmak mümkün değildir. En azından bu insanlar var olan tek Yol'u görmemezlikten gelip, Tanrı'ya kendi çabalarıyla ulaşmaya çalışan Üniteryenler'in bakış açısına sahip olma hatasını yapmamaktadırlar. Kendilerinin Tanrı'yı memnun etmekten âciz olduklarını anlamışlardır. Aslında bu Kongo yerlileri bu gerçeği, bugün kendilerini Hıristiyan diye adlandıran birçoklarından daha iyi anlamışlardır.

İnsan günah nedeniyle Tanrı'dan ayrılmış ve uzaklaşmıştır ve Tanrı'ya tekrar ancak Mesih İsa sayesinde yaklaşabilir. "Başka hiç kimsede kurtuluş yoktur. Bu göğün altında insanlara bağışlanmış, bizi kurtarabilecek başka hiçbir ad yoktur" (Elçilerin İşleri 4:12).

"Baba'nın oğlunu dünyanın kurtarıcısı olarak gönderdiğini gördük, şimdi buna tanıklık ediyoruz" (1. Yuhanna 4:14). "Kendisini kabul edip, adına iman edenlerin hepsine Tanrı'nın çocukları olma hakkını verdi" (Yuhanna 1:12). "Oğul'a iman edenin sonsuz yaşamı vardır. Ama Oğul'un sözünü dinlemeyen yaşamı göremeyecektir. Tanrı'nın gazabı böylesinin üzerinde kalır" (Yuhanna 3:36).

Tamamen Tanrı'nın oğlu ve tamamen insan olan İsa Mesih'ten başka hiçbir yerde kurtuluş yoktur. Kutsal Kitap'ın kurtuluştan bahsederken her zaman bunun Mesih'te, Mesih'le, O'nunla, O'nda ve O'nun aracılığıyla diye bahsetmesi bunu tekrar tekrar kanıtlamaktadır. İsa Mesih her zaman, Tanrı'nın insanı kurtarmak için yaptığı işin bir parçasıdır.

Aşağıda İsa Mesih'in kurtuluş ve kendi kimliği hakkında yapmış olduğu tanımların bulunduğu ayetlerden bazıları yer almaktadır. Bu ayetler İsa Mesih'in kurtuluştaki oynadığı rolün önemini vurgulamaktadır. Tanrı'nın kurtuluşa ilişkin sonsuz tasarıları Mesih'te tasarlanmış ve gerçekleşmiştir (Efesliler 3:11).

İmanlılar dünyanın temelleri kurulmadan önce İsa Mesih'te seçilmişlerdir (Efesliler 1:4). Tanrı insanları yaptıklarına göre değil lütfuna göre kurtarır. "Tanrı bizi yaptıklarımıza göre değil, kendi amacına ve lütfuna göre çağırıp, kutsal bir yaşama çağırdı" (2. Timoteos 1:9).

O, kurtulmuş olanlar için lütfunun yüce zenginliği ve iyiliğini Mesih İsa'da göstermektedir (Efesliler 2:7). "İşte dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı

Kuzusu!" (Yuhanna 1:29). "O'nda kurtuluşa, günahlarımızın bağışına sahibiz" (Kolosaliler 1:14) ve Oğul tüm dünyanın günahlarını bağışlatan kurban kuzusu olduğu için bu mümkündür (1. Yuhanna 2:2). Tanrı çarmıhta akıtılan İsa Mesih'in kanı aracılığıyla her şeyi kendisiyle barıştırmıştır (Kolosaliler 1:20).

İmanlılar sevgili Oğul'da kabul edilmiş (Efesliler 1:6 ve Matta 3:17) ve her bakımdan tamamlanmışlardır (Kolosaliler 2:10). Tanrı'nın emektaşlarıdır. "O'nun önceden hazırladığı iyi işleri yapmak üzere Mesih İsa'da yaratıldık" (Efesliler 2:10).

Tanrı'nın insanın kurtuluşu için yaptığı hiçbir şey Tanrı Oğlu'ndan ayrı olarak gerçekleşmemiştir ve Tanrı'nın Söz'ü bu gerçeği açıkça belirtir. Bu nedenle İsa Mesih'in Tanrı'nın oğlu olarak yaşamında yer almadığı kişiler için kurtuluş söz konusu değildir.

Kurtuluş sadece Tanrı'dan geliyor ve kendi işi olarak İsa Mesih aracılığıyla gerçekleşiyorsa, insanın buna bir katkıda bulunması mümkün müdür?

XV. BÖLÜM

İNSAN, LÜTUF ve İMAN YOLUYLA NASIL KURTULMUŞTUR?

Herkesin zihninde oluşan önemli bir soru vardır, o da şudur: Kurtuluşun da dahil olduğu tüm bu şeylere sahip olmak birey için nasıl mümkündür? Kurtulmak için bir şey yapmamız gerekiyorsa, ne yapmalıyız? İyi bir şekilde yorumlandığında Kutsal Kitap bu konuda bize basit ama kesin bir cevap vermektedir.

Kurtuluş Tanrı tarafından lütufla sunulmuştur, insan tarafından da ancak imanla alınabilir. "İman yoluyla, lütufla kurtuldunuz. Bu sizin başarınız değil, Tanrı'nın armağanıdır. Kimsenin övünmemesi için iyi işlerin ödülü değildir" (Efesliler 2:8, 9).

Lütufla

Lütuf, Kutsal Kitap'taki en önemli kelimelerden biridir. İnsanın Tanrı için ne yaptığını değil, Tanrı'nın insan için ne yaptığını anlatan bir kelimedir. Bunun kendisine iman edenler için sevgisi ve sınırsızlığıyla birlikte işleyen aşkın sağlayışı olduğu söylenebilir. Bu, Tanrı'nın insana duyduğu, Hıristiyanlar'ın varlığını ve sahip oldukları her şeyi İsa Mesih aracılığıyla sağlayan iyilik ve sevgidir. "Öz oğlunu bile esirgemeyip O'nu hepimiz için ölüme teslim eden Tanrı, O'nunla birlikte bize her şeyi bağışlamayacak mı?" (Romalılar 8:32).

Tanrı sevgi ve lütuftur, bu sevgi eylemde görünür.

Lütuf hak edilmeyendir. Aslında lütfu lütuf yapan insanın bunu hak etmemesi ve buna rağmen almasıdır.

İnsan günah işlememiş olsaydı, o zaman İsa Mesih Tanrı'nın lütfuyla her insan için ölüm acısını çekmemiş olacaktı (İbraniler 2:9).

Lütuf günah tarafından engellenemediği gibi sınırlanamamıştır. "Kutsal Yasa suç çoğalsın diye araya girdi; ama günahın çoğaldığı yerde Tanrı'nın lütfu daha da çoğaldı" (Romalılar 5:20). "Tanrı ise bizi sevdiğini şununla kanıtıyor: Biz daha günahkârken, Mesih bizim için öldü" (Romalılar 5:8). Birisi şöyle demiştir: "Lütfun gönderildiği yerde ne bulduğu önemli değildir ama getirdikleri önemlidir."

Kurtuluşa ait her şey lütuftur. Bu, Tanrı'nın sadece insanın düşüş ve günah nedeniyle kaybetmiş olduklarını yenilemesi, insanın günah ve suçunu kaldırması değildir. Bu aynı zamanda kurtulmuş olan insanı Tanrı'nın kendi oğlunun benzerliğine dönüştürmesi ve sonsuzluk boyunca görkemli bir duruma getirmesini de içermektedir.

Kurtuluş geniş anlamıyla, geçmiş, şimdiki ve gelecek zamanda Tanrı'nın imanlı için yaptığı sürekli lütuf eylemleridir.

"Söz [Tanrı Oğlu] insan olup aramızda yaşadı. O'nun yüceliğini –Baba'dan gelen, lütuf ve gerçekle dolu biricik Oğul'un yüceliğini– gördük. Nitekim hepimiz O'nun doluluğundan lütuf üzerine lütuf aldık" (Yuhanna 1:14, 16).

"Mesih, Tanrı'nın lütfuyla herkes için ölümü tatmıştır" (İbraniler 2:9). "Tanrı'nın bilgelik ve anlayışla üzerimize yağdırdığı lütfunun zenginliği sayesinde, Mesih'in kanı aracılığıyla Mesih'te kurtuluşa, suçlarımızın bağışlanmasına kavuştuk" (Efesliler 1:7). "İnsanlar İsa Mesih'te olan kurtuluşla, Tanrı'nın lütfuyla, karşılıksız olarak aklanırlar" (Romalılar 5:21). Pavlus, "Ama şimdi neysem, Tanrı'nın lütfuyla öyleyim. O'nun bana olan lütfu boşa gitmedi" (1. Korintliler 15:10) ve "Ama O bana, 'Lütfüm sana yeter. Gücüm güçsüzlükte tamamlanır' dedi" der (2. Korintliler 12:9).

"Günah size egemen olmayacaktır. Çünkü Kutsal Yasa'nın yönetimi altında değil, Tanrı'nın lütfü altındasınız" (Romalılar 6:14).

"Dünyaya ve özellikle size, insan bilgeliğiyle değil, Tanrı'nın lütfuyla, Tanrı'dan gelen kutsallık ve içtenlikle davrandığımızı vicdanımız tanıktır" (2. Korintliler 1:12). "Ama lütuf her birimize Mesih'in armağanı ölçüsünde bağışlandı. Öyle ki, kutsallar hizmet görevini yapmak ve Mesih'in bedenini geliştirmek üzere donatılsın. Sonunda hepimiz imanda ve Tanrı Oğlu'nu tanımada birliğe, yetkinliğe, Mesih doluluğundaki olgunluk düzeyine erişeceğiz" (Efesliler 4:7, 12, 13). "Böylece sarsılmaz bir egemenliğe kavuştuğumuz için minnettar olalım. Öyle ki, Tanrı'yı hoşnut edecek biçimde saygı ve korkuyla tapalım" (İbraniler 12:28). "Kardeşler, sizlere Tanrı'nın Makedonya'daki kiliselerine sağladığı lütuftan söz etmek istiyoruz: Büyük sıkıntılarla denendiklerinde, coşkun sevinçleri ve aşırı yoksullukları tam bir cömertliğe dönüştü. Ellerinden geldiği kadarını, hatta daha fazlasını kendi istekleriyle verdiklerine tanıklık ederim. Kutsallara yapılan yardıma katkıda bulunma ayrıcalığının kendilerine verilmesi için bize yalvarıp yakardılar" (2. Korintliler 8:1-4).

"Her zaman, her yönden, her şeye yeterli ölçüde sahip olarak her iyi işe cömertçe katkıda bulunabilmeniz için, Tanrı her nimeti size bol bol sağlayacak güçtedir" (2. Korintliler 9:8). "Çeşitli garip öğretilerin etkisine kapılıp sürüklenmeyin. Yüreğin yiyeceklerle değil, Tanrı lütfuyla güçlenmesi iyidir. Yiyeceklere güvenenler hiçbir yarar görmediler" (İbraniler 13:9). "Rabbimiz İsa Mesih'in kendisi ve bizi sevip lütfuyla bize sonsuz cesaret ve sağlam bir umut veren Babamız Tanrı sizi yüreklendirsin, her iyi eylem ve sözde pekiştirsin" (2. Selanikliler 2:16).

"Tüm bunlara ek olarak İsa Mesih'in ortaya çıkmasıyla imanlılara verilecek olan özel bir lütuf vaat de vardır" (1. Petrus 1:13). Kesinlikle tüm bu lütuf üstüne lütuf, kendisi lütuf ve gerçek olandan gelmektedir. Kurtuluş da yalnız lütufla mümkündür.

Sizden Değil

İnsanın kurtuluşu 'kendisinden kaynaklanmadığı' için bu kurtuluşa hiçbir katkıda bulunamaz. İnsan düşmüş olduğu ve sınırlı olduğu için kendisi için yapabileceği şeyler de er ya da geç başarısızlıkla sonuçlanacaktır. Bu nedenle insan kurtuluşuna bir katkıda bulunabilse, kurtuluşu o zaman mükemmelliğini kaybedecek ve tamamlanmamış olacaktır.

Ama kurtuluş tamamen Tanrı'dandır ve O'nun yaptığı her şey mükemmel ve başarılıdır. "Bu nedenle vaat, Tanrı'nın lütfuna dayanmak ve İbrahim'in soyu için güvence altına alınmak üzere imana bağlı kılınmıştır" (Romalılar 4:16).

Kurtuluşun sonsuzluğu ve sınırsızlığı düşünüldüğünde, düşmüş ve günahkâr insan Tanrı'nın yaptığı bu işe katkıda bulunmak için ya da O'nun karşılıksız olarak verdiklerine karşılık vermek üzere ne tür bir katkıda bulunabilir? Öyle ki bu, Tanrı tarafından dikkate değer bulunabilsin?

Aslında kurtuluş ne yaşamını veya yüreğini Tanrı'ya teslim etme ne de tüm hayatınla O'na boyun eğme sorunu değildir. Bu kutsallaşmanın bir parçasıdır ve bunun sonsuz yaşam almayla bir ilgisi yoktur. Gerekli olsaydı, o zaman kurtuluş işlemleri kazanılmış olurdu. Buna rağmen yine de kurtuluş için de bir teslim olma söz konusudur. Kişinin kurtulabilmesi için kendi doğruluğuna güvenmekten tamamen vazgeçmesi gerekir.

Günahın özü insanın kendi benliğine bağlı olma ve Tanrı'dan bağımsız olma isteği olduğu için, insanın Tanrı'ya bağımlı olmadan kendi başına gerçekleştirmeye çalıştığı tüm çabası günahlarına bir yenisini eklemekte ve onu Tanrı'dan uzaklaştırmaktadır.

İnsan için alması en zor olan ders Tanrı'ya kurtuluş işinde hiçbir yardımda bulunamayacağımız gerçeğini öğrenmek gibi görünmektedir.

İşlerle Değil

Kurtuluş işlerle de mümkün değildir. Tanrı Sözü'nde bu defalarca vurgulanmıştır. "Bunu doğrulukla yaptığımız işlerden dolayı değil, kendi merhametiyle, yeniden doğuş yıkamasıyla ve Kurtarıcımız İsa Mesih aracılığıyla üzerimize bol bol döktüğü Kutsal Ruh'un yenilemesiyle yaptı" (Titus 3:5). "Tanrı bizi yaptıklarımıza göre değil, kendi amacına ve lütfuna göre kurtarıp kutsal bir yaşama çağırdı" (2. Timoteos 1:9).

Bu ayetler kurtuluş için insanın yapabileceği, On Emir'i yerine getirme, altın kuralı uygulama, kiliseye veya benzeri bir organizasyona katılma ve sosyal bir hizmete katılma gibi tüm çabaları yetersiz ve gereksiz olduğunu belirterek dışlamaktadır. Dua, oruç, gınahtan dolayı pişmanlık duyma, kendini inkâr, vaftiz ve diğer çabalarla insanın kurtuluşu kazanmaya ya da işler aracılığıyla elde etmeye çalışması yararsızdır. Bu çeşit şeylerin Tanrı'nın önünde bir değeri olmadığından değil ama kurtuluşu elde etmek veya insanın Tanrı'yla sonsuz sevinç içinde bulunma çabasına yardım edemeyeceği için yararsızdır.

Bunun gınahtan kurtulmakla da ilgisi yoktur. Bu kurtulmuş veya aklanmış insanın yapması gereken bir şeydir.

Kurtuluş yapabileceğimiz işlerle kazanılmaz; öyle olsaydı artık lütf olmazdı. "Eğer bu, lütufla olmuşsa, iyi işlerle olmamış demektir. Yoksa lütf artık lütf olmaktan çıkar!" (Romalılar 11:6). "Çalışana verilen ücret lütf değil, hak sayılır" (Romalılar 4:4).

Hiç Kimse Övünmesin!

Kurtuluş hiç kimse övünmesin diye, işlerle kazanılmaz. Öyle ki, kimse Tanrı'nın önünde böbürlenmesin (1. Korintliler 1:29). Cennetin kapısına gelince melekle karşılaşp, sorgulanıp, kendi yaptığı iyiliklerden dolayı takdir görmesi imkânsızdır. Çünkü cennet insanın kendi başarılarıyla övgü kazanamayacağı bir yerdir.

Tanrı'nın Armağanı

Kurtuluş *Tanrı'nın armağanıdır*. Lütf olabilmesi için armağan olması gerekir. Burada yine insanın çabası söz konusu değildir. Eğer başarı ve iyilik şartına göre verilseydi, o zaman bir armağan değil bir ödül olurdu. Öyleyse kurtuluş iyi davranışlar sonucunda Tanrı'nın verdiği basit bir armağan değildir. Bu tekrar, insanların cennete yaptığı iyiliklere göre girmediğini gösterir.

İman Yoluyla

Kurtuluş lütufla kazanılıyorsa ve Tanrı'nın insanların iyiliğine ya da gayretli olarak yapabilecekleri şeylere bağlı olmayan bir armağanıysa, o zaman kurtuluştta insanın alabileceği rol tamamıyla Tanrı'ya güvenmek, bağımlı olmak ve Tanrı'nın karşılıksız verdiğini almaktır. Bu da tam olarak 'iman yoluyla' gerçekleşiyor demektir.

İman Tanrı'nın tüm ihtiyaçlarımızı karşılamaya yeterli olduğuna ve tamamen imkânsız olan şeyleri yapabileceğine güvenmektir. İbrahim iman edenlerin babası olarak adlandırılır (Romalılar 4:11). Tüm doğal koşullara aykırı olsa da Tanrı onun bir oğlu olacağını söylemiştir.

"İmansızlık edip Tanrı'nın vaadinden kuşkulandı; tersine, imanı güçlendi ve Tanrı'yı yüceltti. Tanrı'nın vaadini yerine getirecek güçte olduğuna tümüyle güvendi" (Romalılar 4:20, 21).

İbrahim tüm bu olumsuz koşulları Tanrı'yla arasına koyma hatasına düşmez, bunun yerine kendisine tamamen imkânsız gelen bir konuyu Tanrı'nın aşmasına izin verir. İşte iman budur. Buradan imanın insanın mantığına karşı olduğunu ve durumların göz önünde bulundurulmasına bağlı olmadığını anlayabilir ve insanın kendi çabalarına güvenmek yerine her bakımdan sınırsız olan Tanrı'nın işlerine güvenip, Kutsal Kitap'ta bulunan türden bir esin alabiliriz.

İmanın bir iş olmadığı kesindir. Aslında işlere son vermektir. Vaat ettiklerini gerçekleştirmesi için Tanrı'ya güvenen kişiler kendi yaşamlarında çalışması için her şeyi O'na bırakırlar (İbraniler 4:9, 10). Bu, kişinin bu işi yerine getirmesi için kendi yeteneğine güvenmemesi demektir ve bu da her zaman imanın bir parçasıdır.

İmanda insani çabaya, insanın sevaplarına yer yoktur. "Bu nedenle vaat, Tanrı'nın lütfuna dayanmak ve İbrahim'in bütün soyu için güvence altına alınmak üzere imana bağlı kılınmıştır" (Romalılar 4:16). Eğer imanda küçük de olsa bir çaba, bir insan işi olsaydı, o zaman iman, aracılığıyla lütfun çalışabileceği bir araç olamazdı.

Daha önce de gördüğümüz gibi, iman doğası gereği insani çabaları saf dışı bırakmaktadır; böyle olmasaydı bu, lütfun karşıtı olmuş olurdu. İman sadece insani çabayı saf dışı etmez, aynı zamanda insanın çaresiz ve umutsuz olduğu fikrini de beraberinde getirir. İmanlı bir kişi kendi yapamadığı bir işi yapması için bir başkasına güvenebilir.

Bir ailede bir çocuk hastalanırsa o zaman aile doktoru çağrılır. Anne baba böyle yaparak çocuğun hastalığı karşısında kişisel olarak yapabilecekleri pek fazla şey olmadığını itiraf etmiş olurlar ve doktora olan güvenlerini belirtmiş olurlar. Doktoru çağırmakla çocuklarını iyileştirmiş olmazlar. Ama doktora güvenerek onu davet etmeleri sonucunda doktorun gelip çalışması ve çocuğun iyileşmesi mümkündür.

Tanrı'ya inanmak bir kişinin kendisini Tanrı'ya adamasıdır. Yuhanna 2:24, İsa'nın Yahudiler'in de insan olduklarını bildiği için kendisini onlara adanmadığını söyler. Burada 'güvenmiyordu ya da inanmıyordu' diye çevrilen kelime aslında 'adanmak' kelimesidir. Yuhanna 3:16'da da aynı kelime geçmektedir. "Öyle ki, O'na *iman edenlerin* hiç biri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun." Bu şöyle söylene daha doğru olurdu: O'na kendisini adayanların hiçbiri mahvolmasın ama hepsi sonsuz yaşama kavuşsun.

Vurgulanması gereken önemli gerçek şudur ki, kurtaran iman bir dogma ya da dini bir sistem değil, bir kişidir. Tüm vaatlerini yerine getiren bir kişidir. İsa, "Size doğrusunu söyleyeyim, sözümü işitip beni gönderene (BabaTanrı'ya) iman edenin sonsuz yaşamı vardır. Böyle biri yargılanmaz; ölümden yaşama geçmiştir" (Yuhanna 5:24) der. Oğul'a da iman etmek gerekir.

"Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik oğlunu verdi. Öyle ki, O'na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun" (Yuhanna 3:16). Aynı zamanda Tanrı Oğlu'nun adına da iman etmek gerekir.

"Kendisini kabul edip adına iman edenlerin hepsine Tanrı'nın çocukları olma hakkını verdi" (Yuhanna 1:12). "Adı" Tanrı'nın kendisini ve insanı günahın cezasından kurtarmak için yaptığı işi temsil etmektedir. Tanrı'dan gönderilmiş olduğunu, günahkârlara sonsuz yaşam vermek üzere geldiğini kabul ederek Mesih'e inanmak, O'nun adına inanmak gerekir.

İman İsa hakkındaki şeylere, tarihte yaşamış bir kişi olduğuna, iyi bir öğretmen ya da iyi bir adam olduğuna, hatta dünyanın kurtarıcısı olmaya geldiğine inanmak değildir. O'na kişisel bir bağlılık olmalıdır—kişi kendisini O'na admalıdır. Çünkü İsa dünyaya insanların kendilerini kurtarmalarına *yardım etmek* için

gelmemiştir. Kaybolanı kurtarmak için, insan yardımıyla gerçekleştiremeyecek olanı yapmak için gelmiştir.

Tekrarlarsak, iman Tanrı ve yaptığı iş hakkındaki gerçekleri göz önünde bulunduran zihinsel bir kabullenme değildir. "Çünkü insan yürekten iman ederek aklanır, imanını ağzıyla açıklayarak kurtulur" (Romalılar 10:10). Tanrı'ya karşı duyulan gerçek bağlılık, yürekten kaynaklanmalıdır.

İsa kendisine göre imanın açık bir tanımını vermiştir. Nikodim'e, "Gökten inmiş olan İnsanoğlu'ndan başka hiç kimse göğe çıkmamıştır. Musa çölde yılanı nasıl yukarı kaldırdıysa, İnsanoğlu'nun da öylece yukarı kaldırılması gerekir" (Yuhanna 3:14, 15) demiştir.

Çöldeki İsrail halkı (Çölde Sayım 21:5-9) imanlarını bir direğin üzerinde yukarı kaldırılmış olan tunç yılanı bakarak göstermişlerdir. Bu tek hareket onların günahlarını itiraf ettiklerini, çaresiz olduklarını ve Tanrı'nın sağlayışının kendilerinin *tek umudu* olduğunu açıkça belirten bir iman eylemiydi.

Halk bu yılanın önemini ya da neden tunçtan yapıldığını anlamamıştı. İmanlarını analiz edip yeterince doğru ve güçlü olup olmadığına, kendi durumlarının ne kadar kötü olduğuna bakıp içinde buldukları durumu sorgulamadılar. Bu yılanı bakmak için büyük bir çaba harcamaları gerekmiyordu. Akıllarında sadece iki şey vardı; kendi umutsuzlukları ve imanlarının nesnesi olan Tanrı'nın sağlayışının yeterliliği. İşte kaybolanın aracılığıyla bulunduğu iman tam böyle bir şeydir. İman etmenin kendisinde kurtuluşa katkıda bulunma gücü yoktur. Kurtarma gücü yalnız Tanrı'dan gelir.

İman hakkında bir örnek daha vermek yararlı olabilir. Bir gezgin hayatında ilk kez Atlantik'i geçmekteyken, ilk gece uyanmış ve birdenbire karadan çok uzakta olduğunu, ölümle arasındaki tek şeyin üzerinde bulunduğu ve güçlü bir dalgayla batabilecek bir nesne olduğunu fark etmiş ve kendisini çok çaresiz hissetmişti. Bir önceki gün öğlen bu gemiyle seyahat etmeye karar vermiş ve seyahatine başlamıştı. Çünkü geminin güvenilir olduğunu düşünüyordu. Ama gecenin karanlığında kendi kendini geminin hâlâ güvenilir olduğu konusunda ikna ederek zor da olsa tekrar uykuya dalabilmişti.

Bir günahkâr da aynı şekilde İsa Mesih'e güvenmeli, Tanrı'ya götürmesi için kendisini O'na adamalı ve O'nun güvenilirliğine dayanarak güven içinde, kaygıdan uzak bir şekilde O'nda dinlenebilmelidir.

İman Tanrı'ya bağlılık olduğu için, Tanrı'nın kurtulmak için insandan beklediği şey, günah işlemeyen önce Âdem'in sahip olduğu konuma geri dönmek ve Tanrı'ya tam bir bağlılığa sahip olmaktır. Âdem'in Tanrı'ya olan mükemmel bağlılığı yaratık olarak kendisini yaratan ve yaşatana olan bir bağlılıktır.

Kurtuluş buna ek olarak, Tanrı'nın İsa Mesih aracılığıyla günahı ve günahın getirdiği tüm sonuçları alarak, kendisi aracılığıyla bize her şeyi verdiğine tam güvenmek ve Tanrı'ya tüm bunlarda tam bağımlı olmak demektir.

İtiraf ve Tövbe

Kurtaran imanın özellikle belirtilmesi gereken iki önemli unsuru vardır. Bunlar itiraf ve tövbedir. Bunların kurtuluş için gerekli olmadığını düşünenler de vardır. Diğerleri de bunların önemini genişleterek kurtuluş için bunların da ek şart olduğunu vurgularlar. Bu görüşlerin ikisi de yanlıştır.

Kişinin günahlarını itiraf edip tövbe etmeden, kişisel kurtarıcısı olarak İsa Mesih'e iman etmesi mümkün değildir.

Bir günahkâr için tövbe etmek, düşüncesini değiştirmek demektir ve böyle bir düşünce değişikliği olmadan kurtuluş için Tanrı'ya bağımlı olmak söz konusu olamayacaktır. Kişi günah işlemekte bir sorun görmeyip aksine bundan zevk aldıkça,

Tanrı'dan ve oğlu İsa Mesih'ten bağımsız olarak kalmaktan memnun oldukça, kurtulmak için bir arzuya sahip olamayacaktır.

Kurtuluş konusunda, Tanrı'ya bağımlı olabilmek için kişinin günahı gerçekte olduğu gibi berbat bir şey olarak görebilmesi gerekmektedir. Böyle olmadığında bu Tanrı'ya itaatsizlik olarak görülecek, Tanrı'nın kutsallığına ters düşecek, O'na karşı bir düşmanlık beslemek olacak ve kişiyi O'ndan ayıracaktır. Kişinin bundan dolayı kesin bir şekilde tövbe etmesi gerekir. Eğer birisi böyle bir tecrübe yaşamıyorsa, Kurtarıcı'ya olan imanının gerçekliğini sorgulayabilir.

Tövbeden sonra vicdan azabı hissederek yaşanması gerektiği düşüncesinde ısrar etmek veya insanın Tanrı'ya ya da insana karşı davranışının değişmesini beklemek, Vaftizci Yahya tarafından Yahudi halkına yapılan tövbe çağrısı gibi olacak (Luka 3:7-14) ya da tövbeden sonra insana bir ceza verilmesi gibi, imana insani iş ya da insani çaba eklenmesini gerektiren bir durum olacaktır.

Bir kişinin imana kendisinden bir şeyler katmaya çalışması imanı ister istemez yararsız kılar, çünkü kişi bunu yaptıkça Tanrı'ya tamamen güvenmesi mümkün değildir.

Aynı şekilde tövbe konusunda da, kişi günahkâr olduğu için tövbe etmeksizin İsa Mesih'i günahlarının cezasından kurtaran kurtarıcısı olarak kabul etmesi mümkün değildir ve bu durumu düzeltmek için bir şeyler yapmanın hiçbir yolu yoktur.

Kişi doğru olduğu için bir kurtarıcıya ihtiyacı olmadığını düşünüyor ve kendi doğruluğuna güveniyorsa, bu kurtuluşu için en büyük engel olacaktır. Pavlus'un zamanındaki Ferisiler kendi doğruluklarına güvendikleri için kurtulamamışlardır (Romalılar 10:1-3).

"Tanrı ise bizi sevdiğini şununla kanıtıyor: Biz daha günahkârken, Mesih bizim için öldü" (Romalılar 5:8). Günahlı bir kişi ancak kurtuluşu alıp kabul ederek kurtulabilir.

Birinin günahkâr olduğunu itiraf etmesiyle, günahlarını itiraf etmesi aynı şey değildir. İnsanın günahkâr olduğunu itiraf etmesi çok daha temel, derin ve kendini alçaltan bir davranıştır. Birçok günahı itiraf edip de hâlâ insan çabasına bağlı kalmak mümkündür. Kişinin Tanrı'ya günahkâr olduğunu itiraf etmesi tüm insani çabayı saf dışı bırakır. Daha da fazlası, kişinin tüm günahlarını itiraf etmesi zaten mümkün değildir. Birçoğu unutulmuştur ya da diğerleri bu günahların günah olduğunu bile hiç fark etmemiş olabilir. Kurtulmak için kişinin günahlarının bir kısmını itiraf etmesi de bir yarar sağlamaz, çünkü kurtulmak için günahlarının hepsinin bağışlanması gerekmektedir.

Bireysel olarak işlenmiş olan günahların itirafı için bir yer vardır, fakat bu, günah işlemiş olan ve bağışlanmak isteyen imanlı için geçerlidir (1. Yuhanna 1:9).

Tövbe ve itirafın vurgulanması, bunlara imana ek olarak bir çaba olma doğasını vermektedir. Durum böyle olunca da tövbe ve itiraf iş halini alacağından ve işlerin de daha önce belirttiğimiz gibi kurtuluştaki bir rolü olmadığından, bunlar yararsız hale dönüşeceklerdir.

Daha önce söylediğimiz halde tekrarlamaktan çekinmiyorum: Hıristiyanlık ve diğer tüm dinler arasındaki en önemli fark Tanrı'nın sonsuz sevgisinden kaynaklanan, buna ihtiyacı olduğunu anlayanlar tarafından kabul edilip alınabilecek olan karşılıksız olarak sunduğu kurtuluştur. Hıristiyanlık dışındaki tüm inançlarda Tanrı'nın beğenisini kazanmak için insanların bazı işler yapmaları gerekmektedir.

Dünyada Hıristiyanlık diye adlandırılan ama kurtuluş için insan tarafından da bir çaba bekleyen inanç, aslında Hıristiyanlık değildir. İnsan çabası istendiği müddetçe de bu, Tanrı'nın sağladığı kurtuluşun iman yoluyla, lütufla olduğunu inkâr etmek olacaktır.

Tanrı'nın Sözü kurtuluşun lütufla gerçekleştiğini (Tanrı'nın çaba gerektirmeyen iyiliği), iman aracılığıyla alınabildiğini (tamamen Tanrı'ya bağımlılık), kişinin

kendisiyle ilgili olmadığını, insan çabasıyla elde edilmediğinden ve Tanrı'nın bir armağanı olduğundan kurtuluşa sahip olmakla kimsenin böbürlenemeyeceğini söyler. Bu nedenle insan alçakgönüllülikle bunu kabul etmekten başka bir şey yapamaz. İnsan tarafından kurtuluşu kazanmak için yapılabilecek her türlü çaba küçük bile olsa Tanrı'ya hakaret gibidir.

XVI. BÖLÜM

KURTULUŞUN KESİNLİĞİ

Çok sayıda Hıristiyan kendi kurtuluşları konusunda güvene sahip olmadan yaşamlarına devam etmektedirler. Hatta birçokları bu konuda emin olmanın mümkün olmadığını bile düşünmektedirler. Diğerleri de Tanrı'nın son yargısında günah nedeniyle Tanrı'dan ayrı kalıp kalmayacaklarından emin olmadıkları için kurtuluş gerçeğini hiç sorgulamazlar.

Belirsizlik gelecekte dünyanın ekonomik durumunu en çok sıkıntıya sokacak olan unsurdur. Kesinlikle insan yaşamının her alanında vazgeçilmez ve paha biçilmez bir değere sahiptir. Aynı şekilde, kurtulmuş olanların ruhsal yaşamında da en önemli yeri almaktadır. Hamt olsun ki, Tanrı'nın Söz'ü bu önemli konuda insanı karanlıkta bırakmamıştır.

Kişi Kurtuluşundan Nasıl Emin Olabilir?

Kurtulmuş olmak ya da olmamak hakkındaki tüm şüphelerin üç nedeni vardır. İlk olarak kişi kendi duygularını göz önünde bulundurmaya eğilimli olabilir. Kurtulmuş kişinin yaşamında duygular, alması gereken yeri aldığı anda, o zaman kurtuluşla bir ilgileri yoktur.

Belirsizlik kişinin kurtulmak için yeterince iyi olmadığı duygusuna sahip olmasından da kaynaklanabilmektedir. Kurtuluş insanın ne kadar iyi olup olmadığına bağlı değildir. Tanrı'nın iyiliğine, sevgisine ve insanın bunu kabul etmesine bağlıdır.

Son olarak da belirsizlik insanın kurtuluşu mantıksallaştırmaya çalışmasından kaynaklanabilir. İnsan kurtuluşu mantıksallaştırmaya başladıkça imandan uzaklaşır. İman kurtuluş için Tanrı'nın insandan beklediği tek şarttır; bunda belirsizliğe sahip olmak, mantıksallaştırma nedeniyle olabilir ki, o zaman şüphe basit imanın yerini alır.

Söz verip yerine getirmesiyle tanınan birisi bir şey yapacağını vaat ederse, sözü kabul edilir ve etrafındaki kişiler bu adamın sözünü yerine getireceğinden emin bir şekilde hareket ederler. Tanrı da dürüstlüğüyle tanınır. Yalan söyleyemez (Titus 1:2). "Tanrı insan değil ki, yalan söylesin; insan soyundan değil ki, düşüncesini değiştirsin. O söyler de yapmaz mı? Söz verir de yerine getirmeyen mi?" (Çölde Sayım 23:19). Bu nedenle Tanrı'nın Söz'ünde söyledikleri insan tarafından tereddütsüz kabul edilebilir. Tanrı'nın Söz'ü her zaman kurtuluş hakkındaki bilginin temel kaynağı olmalıdır. Kurtuluştan söz ederken Tanrı yorum gerektirmeyen çok kesin ve açık terimler kullanmaktadır; fakat bazen bunları tekrar tekrar vurgulamaktadır, çünkü insanın sahip olduğu önyargılar bu terimlerin kesinliğini bulanıklaştırmaktadır.

İnsanın sahip olduğu kurtuluşla ilgili en kesin tanımlardan birini İsa kendisi yapmıştır: "Size doğrusunu söyleyeyim, sözümü işitip beni gönderene iman edenin sonsuz yaşamı vardır. Böyle biri yargılanmaz, ölümden yaşama geçmiştir" (Yuhanna 5:24).

Sözlerine, "Size doğrusunu söyleyeyim" diye başlamasına dikkat edin; sanki insanın gerçek olana güvenmekteki yavaşlığı ve yetersizliği nedeniyle güçlü bir şekilde sözlerinin doğru olduğunu tekrar vurgulamak gerekiyormuş gibi konuşmaktadır. Sonra, "Söyleyeyim" diyerek söyledikleri üzerinde tüm yetkiye sahip olanın kendisi olduğunu belirtmektedir.

Bunu izleyen ifadeler dolaysız olarak Tanrı'nın sözü ve gerçek olarak kabul edilmelidirler. Bunları sorgulamak Tanrı Oğlu'nun gerçekliğini sorgulamaktır.

İsa iman eden herkes için sonsuz yaşam olduğunu söylemiştir. Bu kişiler belki bir gün sonsuz yaşam sahibi olabilir ya da öldükten bir zaman sonra gelecekte buna kavuşacaktır dememiştir. İman eden herkes buna sahiptir. İsa şimdiki zamanda sahip

olmaktan söz etmektedir. Bu yaşam *sonsuz* olduğu için sona ermez, ölmez. Fiziksel yaşam gibi ölümlü değildir. Aynı zamanda hem sonsuz yaşama sahip olup hem de bu zamanda ve sonsuzluk boyunca kurtulmamış olmak mümkün değildir. Bu tek ifade yeterli olduğu halde İsa devam eder. İman eden kişi yargılanmayacaktır. İman eden kişinin günahları için olan yargıyı İsa kendi üzerine almıştır. Bu nedenle de iman eden kişiyi bekleyen bir yargı yoktur. Kişi yargılanmayacaksa o zaman kurtulmuş *olmalı* ve şimdi kurtulmuş olmalıdır. İman eden kişinin şu andaki durumunu açıklayan üçüncü bir ifade bile vardır. Bu kişi ölümden yaşama geçmiştir. Bu, kişinin kaybolmuşluk (ölüm) konumundan kurtulmuşluk (yaşam) konumuna geçtiğini ifade eder. Bu olup bitmiş, halihazırda tamamlanmıştır.

Tanrı'nın oğlu tarafından bizzat açıklanmış olan bu üç ifadeye bakarsak, iman eden her kişinin hemen kurtuluşu da almış olması hakkında sorgulanabilecek hiçbir şey olmadığını görürüz.

Kişinin aklında şüphe uyandırabilecek tek soru muhtemelen, "Acaba ben gerçekten iman ettim mi?" sorusu olabilir. İman etmek XV. bölümde ele alınmış, Tanrı'ya koşulsuz olarak bağlı olmak ve söyleyeceklerini yerine getireceği konusunda tamamen O'na güvenmek olarak tanımlanmıştır. VII. bölümde söz edildiği gibi, kişinin günahlarının karşılığında ödenmesi gereken cezayı ödemesi konusunda İsa Mesih'e bağlı olması, günahkâr olduğunu kabul etmesi ve günah konusunda düşüncesini değiştirmesi gerekmektedir.

Bu tamamen insanla Tanrı arasındaki kişisel bir konudur. Bir kişinin iman edip etmediği başkası tarafından kesinlikle sorgulanmamalıdır.

Kişi Kurtuluşa Hâlâ Sahip Olduğundan Nasıl Emin Olabilir?

Yukarıdaki ayetler sadece iman eden kişinin şu andaki kurtuluşundan söz etmez. İman eden kişinin kurtuluşunun gelecekte de kaybolmayacağını garanti etmektedirler. Bir kez sonsuz yaşam armağanını kabul eden kişilerin sonsuz yaşamı sona ermez ya da kaybedilemez. Yargılanmayacak olanlar kaybolamazlar, çünkü yargı gününde kaybolanların sonsuza dek Tanrı'dan ayrı kalacağı ilan edilmiştir. Ölümden yaşama geçmiş olanlar artık Şeytan'ın egemenliğinden kurtulmuş (V. bölüm), Tanrı Oğlu'nun egemenliğine geçmiş ve mühürlenmişlerdir (Efesliler 1:13). Bunun değişmesi söz konusu değildir.

Kurtuluşun büyüklüğü göz önüne alınırsa, bunun, yaratılışın sahip olduğu hiçbir ölçüyle ölçülemeyeceği anlaşılır. Kurtuluşun büyüklüğünü sadece Tanrı'nın sonsuz olan terimleri tanımlayabilmektedir.

Eğer bir kez kurtulmuş olan kişi tekrar kaybolabilseydi, o zaman kurtuluş gerçek olamazdı; çünkü o zaman kurtuluş için bir zaman sınırlaması olmuş olurdu. Bir kişi kurtuluyor, birkaç yıl böyle kalıyor ama sonra bu değişiyorsa, o zaman kurtuluş geçici bir iş olurdu. Oysa Tanrı sonsuz olduğu için işleri de sonsuzdur (İbraniler 5:9).

Tanrı'nın insanı kurtarmak konusunda yaptığı her şey doğası gereği başarısızlığa yer vermemektedir. Bu, Tanrı'nın işinin doğasına aykırıdır. Günahın cezasından kurtuluş İsa Mesih'in lekelenemez, bozulamaz, kirletilemez kanı sayesinde mümkündür.

Bu ödenmiş olan bedel hiçbir zaman değerini yitiremez. İsa Mesih tarafından ödenmiş olan bu bedel kesin ve sonsuz bir kurtuluşu garanti etmektedir (İbraniler 9:12). Bir kez kurtulmuş kişi bir daha yasa karşısında suçlu olamaz.

Aklanma, Tanrı'nın iman eden kişinin kendi doğruluğu yerine İsa Mesih'in sonsuz doğruluğunu saymasıdır. Bu doğrulukta herhangi bir kusur bulunamaz. Bu, insanın günahlarının İsa'nın hesabına aktarılmasıyla ve O'nun tüm bunların cezasını ödemesiyle mümkün olmuştur. Tanrı'nın adaletinin gerektirdikleri bu kurbanla

tamamen karşılandığından, kişinin aklanması için ödemesi gereken başka bir bedel kalmamıştır.

Tanrı'nın adaleti tamamen yerine geldiğine göre, o zaman Tanrı'nın bu kişiler için olan sevgisini durdurabilecek hiçbir şey de yoktur. Kurtulmuş, aklanmış ve Tanrı'yla barışmış olan bu kişiler O'nun sonsuz sevgisinin bir dışavurumu olan lütfunun değişmez nesnelere sahiptirler. Bu kişiler Tanrı'nın sınırsız gücünün, İsa Mesih'i ölümden diriltirken ve göksel yerlerde sağında otururken sergilediği gücünün nesnelere sahiptirler.

Yeniden doğan kişi Tanrı'nın egemenliğine aynı insan ırkına doğduğu gibi doğar (Yuhanna 1:13), tanrısal doğaya ortak olur ve bu nedenle de artık günah işleyemez (1. Yuhanna 3:9). İnsanı Tanrı'dan günah ayırmıştır. Ruhsal yaşamda günah işlenemediği için de asla Tanrı'dan ayrılmak da söz konusu değildir.

Yeniden doğmuş olan kişi yeni bir yaratıktır ve yeni bir yasaya dahil olur. "İsa Mesih tarafından verilmiş olan sonsuz yaşamda, lütuf, doğruluk aracılığıyla hüküm sürmektedir."

Oğlunun ölümüyle Tanrı'yla barışmış olanlar şimdi O'nun gökte sürdürdüğü yaşam sayesinde kurtulacaklardır. Çünkü Oğul bu kişiler için yalvarışta bulunmak adına orada yaşamaktadır.

Kurtuluş yalnız Tanrı'ya ait olduğu, lütuf aracılığıyla alındığı, insan tarafından hiçbir katkıda bulunulmasına imkân vermediği için bu kurtuluşun başarısızlığa uğrama şansı da hiç yoktur.

İsa Mesih'e iman eden kişinin kurtuluşu kesindir ve Tanrı'nın kendi varlığı sürdürükçe varlığını sürdürecektir.

Kutsal Kitap'ta kurtuluşun kesinliğini belirten birçok ayet vardır ama burada özellikle birisinden alıntı yapmak istedik: "Koyunlarım sesimi işitir. Ben onları tanırım, onlar da beni izler. Onlara sonsuz yaşam veririm; asla mahvolmayacaklar. Onları hiç kimse benim elimden kapamaz. Onları bana veren Babam her şeyden üstündür. Onları Baba'nın elinden kapmaya kimsenin gücü yetmez" (Yuhanna 10:27-29).

Tüm bunların ışığında, kimsenin kurtulup kurtulmadığı ya da kurtuluşunun sonsuzluk boyunca sürüp sürmeyeceği hakkında şüphe duymasına gerek var mıdır?

Not: İmanlıların kurtuluş güvencesi hakkında yazarın *Shall Never Perish (Asla Mahvolmayacak)* adlı geniş kapsamlı bir çalışması bulunmaktadır.

XVII. BÖLÜM

TANRI İNSANI NEDEN KURTARMAKTADIR?

Kişi, insanın günahının Tanrı önündeki korkunç durumunu ve Tanrı'nın her şeye gücünün yettiğini, hatta insanı günahından dolayı yok edip, yerine başka bir varlık yaratmaya bile gücünün yettiğini göz önünde bulundurunca akla başka bir soru gelmektedir. O da; Tanrı insanı neden kurtarmaktadır?

İnsan Mahvolmayacaktır

Bu sorunun ilk cevabı Yuhanna 3:16'da bulunabilir: "Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik oğlunu verdi. Öyle ki, O'na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun." Tanrı'nın insana dair amacı budur. Tanrı, kendi önünden, gücünün görkeminden uzaklaştırılmanın bitip tükenmez yıkımını, kimsenin bilemeyeceği kadar iyi bilmektedir (2. Selanikliler 1:9). Kurtulmamış kişiler bunu yaşayacaklardır. Günah aracılığıyla kendi düşmanı haline gelmiş olsalar bile Tanrı, sevgisi ve oğluyla ödediği bedel sonucunda, yaratılmış olanı ödemek zorunda olduğu bu bedelden kurtarmıştır. İnsan için mahvolmaktan kurtulmuş olmanın önemi öyle büyüktür ki, sonsuzluğun bu tarafında yaşayan bizler bu önemi çok az bile olsa anlayamayız.

İyi İşler

Bazıları hafife alarak ve yanlış yaparak kurtuluşun "cehennemdeki ateşten kurtulmak için bir yangın çıkışı" gibi olduğunu söylerler.

Onlar için kurtuluşun en büyük önemi şimdiki yaşamlarındadır.

Bu doğrudur, çünkü Tanrı'nın insanı kurtarmasının nedenlerinden birisi de insanın bu dünyadaki yaşamıdır. Ama sonsuz olan sınırlı olandan çok daha üstün olduğu için kurtuluşun sonsuz değeri bu dünyada olan her türlü geçici değerden daha ağır basar. Ayrıca, kurtulmuş kişi için Tanrı'nın dünyasal yaşamdaki amacı sonsuz değerlerin orada ürün vermesidir. Kurtuluşun iyi işler sonucu değil, lütuf yoluyla verilmesi sayesinde kurtulmuş olanların iyi işler yapmaya fırsatları olabilmektedir. "Çünkü biz Tanrı'nın yapıtıyız. O'nun önceden hazırladığı iyi işleri yapmak üzere Mesih İsa'da yaratıldık" (Efesliler 2:10). Tanrı insanı iyi işlerinden dolayı kurtarmaz, ama bu, insanın iyi işler yapabilmesini mümkün kılar. Tanrı insanı hem kötü dünyadan hem de karanlığın güçlerinden daha önce yaptığı gibi günahkâr yaşam sürmeye devam etsin diye kurtarmamıştır. Tanrı'nın kurtarıştaki amaçları sonsuzdur, Tanrı'nın varlığını dünyasal olarak yansıtabilsin diye kurtulmuş olan insana yeni bir doğa verilir. Pavlus, "Kesinlikle hayır! Günah karşısında ölmüş olan bizler artık nasıl günah içinde yaşarız?" (Romalılar 6:2) der ve Titus'a da, "Bu güvenilir bir sözdür. Tanrı'ya iman etmiş olanların, kendilerini iyi işlere vermeye özen göstermeleri için bu konularda ısrarlı olmanı istiyorum. Bunlar insan için iyi ve yararlıdır" (Titus 3:8) diye yazar. Titus tarafından bu sözler sürekli hatırlatılarak iyi işlerin devamı sağlanmalıdır.

Tanrı'nın kurtulmuş olan her kişi için amacı bu kişinin iyi işler yapmasıdır. Artan ölçüde lütfu üzerlerinde bulunarak onlara her şeyi sağlasa bile, Tanrı onların da iyi işlere katkıda bulunmalarını ister.

"Her zaman, her yönden, her şeye yeterli ölçüde sahip olarak her iyi işe cömertçe katkıda bulunabilmeniz için, Tanrı her nimeti size bol bol sağlayacak güçtedir" (2. Korintliler 9:8).

Bu iyi işlerin ne olduğunu anlamak da önemlidir. İlk olarak, iyi işleri sadece belirli kişiler yapabilirler. Bunlar, Mesih İsa'da iyi işleri yapmak üzere yaratılmış

olanlardır. Sadece kurtulmuş olanlar Tanrı tarafından iyi olarak görülüp kabul edilecek işleri yapabilirler.

Tekrarlarsak, kurtulmuş olanlar tarafından yapılan her iş 'iyi iş' değildir. Kurtulmuş olanların 'iyi işleri' "önceden imanlılar içinde yer alsın diye" planlanmıştır. Bunlar Tanrı'nın kendi isteği ve iradesine göre önceden hazırlanmış olan işlerdir. Bu nedenle, kurtulmuş kişiler tarafından yapılan iyi iş gibi görünen birçok şey, insanların kendi irade ve planlarına uygun olup Tanrı'nın önünde 'iyi iş' olmaktan uzaktırlar.

Bu işlerin iyi olabilmeleri için, insana değil de Tanrı'ya görkem veren işler olmaları gerekir. "Sonuç olarak, ne yer ne içerseniz, ne yaparsanız, her şeyi Tanrı'nın yüceliği için yapın" (1. Korintliler 10:31). "Söylediğiniz, yaptığınız her şeyi Rab İsa'nın adıyla, O'nun aracılığıyla Baba Tanrı'ya şükrederek yapın" (Koloseliler 3:17).

Günümüzün sosyal yardımlaşma derneklerinin işleri daha çok sempati duygularından kaynaklanmakta ve fedakârlıklarla yerine getirilmekte olduğu halde, Tanrı'nın gözünde bunlar iyi iş değildirler, çünkü Tanrı tamamen bu işlerin dışında bırakılmaktadır.

Kurtulmuş insanlar tarafından yapılmamaktadırlar. Tanrı tarafından önceden planlanmış ve görkemini yansıtan işler değildir. Bu işlerin değersiz olduğu söylenemez, ama bu değer geçici bir değerdir ve Tanrı'nın sonsuz değerler içeren kurtuluş işiyle hiçbir ilgisi yoktur.

Sosyal yardım işleri ihtiyaç içindeki kişinin sadece geçici ihtiyacını karşılamak için yapılmadığında, aynı zamanda ruhsal ve sonsuz kurtuluş yardımını da beraberinde getirdiğinde bu işler Tanrı'nın kurtuluş amacına uygun 'iyi işler' halini alırlar.

İyi işler, içlerinde Tanrı'nın kurtuluş programı hakkındaki mesajı bulduklarında o zaman iyi iş olurlar ve asıl hedef olmaktan çıkarlar. Bir zincir oluşturarak Tanrı'nın görkemine övgü getirirler.

Lütfunun Görkemi

Tanrı insanı sadece kendisinden sonsuzluk boyunca ayrı olmak cezasından kurtarmayı ve insanların iyi işler yapmasını sağlamayı göz önünde bulundursaydı, o zaman kurtuluş şimdiki durumundan farklı ve bir şekilde eksik kalmış olurdu. O zaman Tanrı'nın insanı, Âdem'in Aden bahçesinde sahip olduğu eski konumuna getirmesi yeterli olurdu.

Orada insan Tanrı'yla sonsuz mutluluk, paydaşlık ve iyi işlere devam edebilirdi.

Ama daha önce de gördüğümüz gibi Tanrı, insanı Âdem'in ilk durumuna getirmekten çok daha fazlasını gerçekleştirmiştir. Sonuç olarak Tanrı'nın insanı kurtarması için daha büyük ve önemli bir nedeni olmalıdır ve böyle bir nedeni vardır.

Tanrı'nın sevgisi insan için imkânsız olan şeyleri kurtuluşla sunmasını mümkün kılmış ve ifade edilemeyecek kadar bol bir şekilde Tanrı sevgisini insana sunmuştur. İsa Baba'ya şu şekilde dua etmiştir: "Bana verdiğin yüceliği onlara verdim. Öyle ki, bizim bir olduğumuz gibi bir olsunlar. Ben onlarda, sen bende olmak üzere tam bir birlik içinde bulunsunlar ki, dünya beni senin gönderdiğini, beni sevdiğin gibi onları da sevdiğini anlasın" (Yuhanna 17:22, 23).

Tanrı'nın kurtuluş işinin bir parçası olarak Mesih'in görkemi kendisini kabul edenlere verilmiştir. Bu, Tanrı'nın bu kişilere karşı sevgisinin dışavurumu olarak ifade edilmektedir.

Efesliler 2:7 kurtuluşa bir düzen olduğunu öğretmektedir: "Kendi isteği ve iyi amacı uyarınca İsa Mesih aracılığıyla kendisine oğullar ve kızlar olalım diye bizi önceden belirledi. Öyle ki, sevgili oğlunda bize bağışladığı yüce lütfü övülsün." Efesliler 1:5, 6 kurtulmuş olanların önceden belirlenmiş olduğunu söyler. "Kendi

isteği ve iyi amacı uyarınca İsa Mesih aracılığıyla kendisine oğullar olalım diye bizi önceden belirlerdi. Tam bir bilgelik ve anlayışla üzerimize yağdırdığı lütfunun zenginliği sayesinde Mesih'in kanı aracılığıyla Mesih'te kurtuluşa, suçlarımızın bağışlanmasına kavuştuk."

"Gökler Tanrı'nın görkemini açıklamakta, gökkubbe ellerinin eserini duyurmakta" (Mezmurlar 19:1).

Bu görkem Tanrı'nın yaratıcı gücünün görkemidir. Tanrı'nın kurtuluş işi tamamlandığında ve bu çağda kurtulmuş olanlar Tanrı'yla mükemmel bir uyuma getirildiğinde o zaman sadece Tanrı'nın yaratıcı gücünün görkemi değil, aynı zamanda Tanrı lütfunun görkemi de görülecek ve övülecektir.

Bu, Tanrı'nın görkeminin en üst noktasıdır ve Tanrı bu çağda bunu yerine getirmek için insanları kurtarmaktadır.

Lusifer, Tanrı'ya ait olan görkemi O'na vermek istemediği için günah işlemiştir. Âdem ve tüm insan ırkı da günah yüzünden Tanrı'yı tanrı olarak yüceltememişlerdir. Tanrı insanı, kaybolmuş ve isyankâr yaratığını kurtararak, Yaratıcı olarak sahip olduğu ve kaybolmuş olan görkemini kazanmakla kalmamış, Kurtarıcı olarak bundan çok daha yüce bir görkem kazanmıştır.

Eğer insan kendi kurtuluşuna küçük de olsa bir katkıda bulunabilseydi, o zaman Tanrı'nın sahip olduğu lütfun ve görkeminin övgüsü o kadarcık bile olsa azalmış olurdu. O zaman Tanrı insanın katkıda bulunduğu şey için övülemezdi. Tanrı'nın lütfunun yüceltilmesi kusur ya da zarar verilemez bir şekilde kesin olmalıdır. Sınırsız olan Tanrı, görkeminde küçük de olsa bir eksilmeyle sınırlı olamaz.

Bu nedenle insan çabası ve işleri kurtuluşa bir başka faktör olarak katılmamaktadır; Tanrı'nın önünde hiç bir beden yüceltilmeyecek, görkemi alamayacaktır (1. Korintliler 1:29). Kurtuluşun temel prensibi lütufla alınabilmesidir.

Kurtuluş sürecinde Tanrı insanda olan iyi şeyleri kötülerinden ayırarak insanı kurtarmaz. Tamamen kaybolmuş ve suçlu olan günahkâr alır ve onları kendi çabalarından arındırarak kendi göksel seviyesine ve görkemine yükseltir, öyle ki sonunda kendi lütfu yüceltilsin.

Tanrı'nın kurtuluştaki büyük amacı kendi lütfunun yüceliğinin övülmesidir. Bu sayede Tanrı'nın insanı (isyan ederek Tanrı gibi olmaya çalışan) yok etmeyip, bunun yerine gerçekten onu alıp, değiştirip, ona en başta isyan ederken istediği üstün konumu vermiştir. Lütfun bundan daha yüce bir şekilde dışavurumu olamaz. Bu eylemden daha fazla Tanrı lütfunun yüceliğinin övülmesini gerektiren daha üstün bir şey olamaz. Bu aynı zamanda Tanrı'nın neden insanın günah işlemesine izin verdiğini de açıklamaktadır.

"Tanrı'nın zenginliği ne büyük, bilgeliği ve bilgisi ne derindir! O'nun yargıları ne denli akıl ermez, yolları ne denli anlaşılmalıdır!

Rab'bin düşüncesini kim bilebildi?

Ya da kim O'nun öğretçüsü olabildi?

Kim Tanrı'ya bir şey verdi ki,

Karşılığını O'ndan isteyebilsin?

Her şeyin kaynağı O'dur; her şey O'nun aracılığıyla, O'nun için var oldu. O'na sonsuza dek yücelik olsun. Âmin." (Romalılar 11:33-36).

XVIII. BÖLÜM

KURTULUŞ VE İNSAN DAVRANIŞI

Tanrı'nın Söz'ünde henüz kurtulmamış olan insanın davranışının değişmesi gerektiği hakkında bir şey söylenmemiş olduğunu anlamak en önemli nokta olduğundan ve kurtuluş insanın davranışlarının sorgulanması sonucu değil, karşılıksız armağan olarak verildiğinden, kurtulmamış olan kişinin davranışları konusunda bir farklılık olması beklenmez. Tanrı kurtulmamış kişileri kurtuluşu almadan daha iyi duruma getirmeye çalışmaz, çünkü o zaman biraz gelişebilseler bile Tanrı'nın beklediği doğruluk standardına ulaşmaları mümkün değildir; böyle bir durumda da kurtulmamış kişiler Tanrı'nın önünde doğru olanlar gibi sağlam bir yere sahip olmayacaklardır. Tanrı'nın kurtulmamış olanlara davranışlarını değiştirip, düzelmeleri konusunda neden ısrar etmediği ise içlerinde kurtulmuş olanlar gibi Tanrı'nın standartlarına göre yaşayabilmek için hiçbir güç bulunmamasından kaynaklanmaktadır. Bu nedenle Hıristiyan yaşamı sürmek, Hıristiyan gibi davranmak hiçbir zaman kurtulmakla bağlantılı olmamalıdır. Böyle yapıldığında bu, durumu karmaşıklaştırıp, yanlış yorumlara neden olabilir. Kişi, İsa Mesih'i kurtarıcısı olarak kabul ettikten sonra, ancak bundan sonra, Tanrı bu kişiye dünyasal yaşamını nasıl yaşaması gerektiği hakkında bilgi verip, istekte bulunur.

Kurtuluştaki Tanrı insana kendi önünde yeni bir pozisyon kazandırır. İnsan kurtulmadan önce Tanrı'nın önünde bir günahkârdır (hem miras aldığı doğa gereği hem de kendi işlediği günahlar nedeniyle) ve ölüm yargısının altındadır.

Kurtulduktan sonraysa, insan Tanrı'nın önünde İsa Mesih'in yaptıklarına güvenerek durur. Yeniden doğduğu için Tanrı'nın çocuğu olur ve Tanrı artık onu bu kimlikle görmekte ve buna göre davranmaktadır. Tanrı'nın ailesinin bir üyesi olur. Artık Tanrı'nın doğruluğunu giyindiğinden, onun bu konumunu değiştirebilmek için kendisine karşı hiçbir suçlamada bulunulamaz. Tanrı'nın önünde Tanrı'nın değişmez sevgisinin ve sınırsız lütfunun nesnesi olarak durur. Kişi bu duruma, iman ederek ya da İsa Mesih'i kurtarıcısı olarak kabul ederek kavuşur. Bu kurtuluş yalnızca Mesih'in işine bağlı olduğu için, hem sürekli tökezleyip günaha düşen imanlı, hem de en tanrısal olan kutsal kişi için de durum aynıdır.

Tanrı'nın Söz'ünde belirtildiği için, insanın Tanrı'nın önünde durması mümkündür. Bu, kişinin deneyimine dayanabilen bir şey değildir. Kimse böyle bir şeyi tecrübe edememiştir. Ama kurtulmuş kişi sahip olduğu bilgi nedeniyle bu zengin deneyimi yaşayabilir.

Tanrı'nın önündeki bu mükemmel duruş, Tanrı'nın kurtulmuş olanlardan belli bir standarda göre yaşamaları için istekte bulunması konusunda temel oluşturur. Bu kişiler dünyada sürdürdükleri yaşamı bu duruşlarıyla ve kurtulmuş kişiler olarak sahip oldukları pozisyonla uyum içinde sürdürmek konusunda uyarılmışlardır.

Aşağıda bu durum hakkında bir örnek verilmektedir. Kraliyet ailesinde doğanlar, kraliyet ailesine ait olanlara göre yaşamak için eğitim, öğrenim ve terbiye görürler. Davranışlarında ölçülü, saygılı, özenli olmalarıyla kralı onurlandırır. Çocuk olarak yapabilecekleri ama kendilerine yasaklanmış olan birçok şey vardır.

Diğer taraftan New York'un kenar mahallelerinde yaşayan aynı yaştaki gençlerin kralın oğlu olarak yaşamının nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktur, çünkü öyle bir statüleri yoktur.

Tüm Kutsal Kitap'ta bu çağın imanlılarından mükemmel bir sadakate bu prensibe göre yaşamaları istenmiştir. Çünkü tüm bu lütf armağanlarıyla birlikte gelen, sürekli bir gereklilik de vardır.

Karanlığın gücünden kurtarılacak Tanrı Oğlu'nun egemenliğine aktarılmış olanların tekrar eski yaşamdaki alışkanlıkları ve durumlarına göre yaşamaları çok

saçma ve içinde buldukları durumla ters düşen bir şey olurdu. Bu yüzden bu kişiler, "Bir zamanlar karanlıktınız, ama şimdi Rab'de ışıksınız. Işık çocukları olarak yaşayın. Çünkü ışığın meyvesi her iyilikte, doğrulukta ve gerçekte görülür. Rab'bi neyin hoşnut ettiğini ayırt edin. Karanlığın meyvesiz işlerine katılmayın. Tersine onları açığa çıkarın" (Efesliler 5:8, 11) sözlerine göre yaşamlarını sürdürmelidirler.

Kurtulmuş olanların hepsi yasa karşısında sahip oldukları cezadan bir bedel karşılığı, İsa Mesih'in kanı aracılığıyla kurtarılmışlardır. Bu nedenle de tanrısal yaşamlar sürdürmelidirler. "Bir bedel karşılığı satın alındınız; onun için Tanrı'yı bedenlerinizde yüceltin" (1. Korintliler 6:20). Bu insan mantığına biraz ters gelse de, insanı yasa karşısında sahip olduğu ölüm cezasından kurtarmak için kendi oğlunu veren Tanrı'nın bu yaptığı ancak sevgiyle açıklanabilmektedir; insanın dünyadaki yaşamını kurtulmuş ve Tanrı'nın önünde sonsuz bir ayrıcalık verilmiş bir kişi olarak Tanrı'nın görkemi ve yüceliği için yaşaması çok mantıklıdır.

Bu bir zorunluluk değil, ama Tanrı'nın kendi sevgisi nedeniyle yaptığı bir iştir. Pavlus hem Roma'da bulunan Hıristiyanlar'a hem de bugün yaşayan Hıristiyanlar'a şöyle der: "Öyleyse kardeşlerim, Tanrı'nın merhameti adına size yalvarırım: Bedenlerinizi diri, kutsal, Tanrı'yı hoşnut eden birer kurban olarak sunun. Ruhsal tapınmanız budur. Bu çağın gidişine uymayın; bunun yerine, Tanrı'nın iyi, beğenilir ve yetkin isteğinin ne olduğunu ayırt edebilmek için düşüncenizin yenilenmesiyle değişin" (Romalılar 12:1, 2). Pavlus bu kişileri yaşamlarını Tanrı için sürdürmeye ve O'na hizmet etmeye çağırmıştır. "Çünkü herkes günah işledi ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kaldı. İnsanlar İsa Mesih'te olan kurtuluşla Tanrı'nın lütfuyla, karşılıksız olarak aklanırlar. Tanrı Mesih'i kanıyla günahları bağışlatan kurban olarak sundu. Böylece adaletini gösterdi. Çünkü sabredip daha önce işlenmiş günahları cezasız bıraktı. Bunu, adil kalmak ve İsa'ya iman edeni aklamak için şimdiki zamanda kendi adaletini göstermek için yaptı" (Romalılar 3:24-26). Günahları tamamen bağışlanmış olduğu, Tanrı'nın adaletinin sağlanması için kendi oğlunun bu kişinin yerine ölmesini sağladığı ve Tanrı tarafından göksel doğrulukla giydirildiği için, kişi bu dünyaya ait şeylerden uzaklaşarak kendini Tanrı'ya sunmalı ve O'nun isteğine göre yaşamayı istemelidir. Barıştırmaya sayesinde Tanrı'dan tamamen uzak olan insan Tanrı'ya yaklaştırılmıştır. Buna rağmen Tanrı'yla barıştırılmış olanların çoğu O'nunla yakın ilişki içinde yaşamamaktadırlar. Bu kendilerinin sahip olduğu bir ayrıcalık olduğu gibi aynı zamanda uyarıldıkları bir konudur.

"Öyleyse yüreklerimiz serpmeye kötü vicdandan arınmış, bedenlerimiz temiz suyla yıkanmış olarak, imanın verdiği tam güvenceyle, yürekten bir içtenlikle Tanrı'ya yaklaşalım. Açıkça benimsediğimiz umuda sımsıkı tutunalım. Çünkü vaat eden Tanrı güvenilirdir. Birbirimizi sevgi ve iyi işler için nasıl gayrete getirebileceğimizi düşünelim" (İbraniler 10:22-24).

Yeniden doğan kişi Ruh'tan doğmuş ve Tanrı'nın Ruh'u kendisinde konut kurmuştur. Bu nedenle Pavlus Korintliler'e şöyle yazmıştır: "Bedeninizin, Tanrı'dan aldığımız ve içinizdeki Kutsal Ruh'un tapınağı olduğunu bilmiyor musunuz? Kendinize ait değilsiniz. Bir bedel karşılığı satın alındınız; onun için Tanrı'yı bedeninizde yüceltin" (1. Korintliler 6:19, 20).

"Bir kimse Mesih'teyse yeni yaratıktır; eski şeyler geçmiş, her şey yeni olmuştur" (2. Korintliler 5:17). Bu nedenle Pavlus şöyle demektedir: "Önceki yaşayışınıza ait olup aldatıcı tutkularla yozlaşan eski yaradılışı üzerinizden sıyrıp atmayı, düşüncede ve ruhta yenilenmeyi, gerçek doğruluk ve kutsallıkta Tanrı'ya benzer yaratılan yeni yaradılışı giyinmeyi öğrendiniz" (Efesliler 4:22, 24).

Bazıları farkında olmasa da tüm Tanrı çocukları Rab'leri olan İsa Mesih'i görme ümidine sahiptirler ve O'nun benzerliğine dönüştürülmektedirler. Bu gerçek kutsal, pak ve tanrısal bir yaşam sürmek için güçlü bir istekte bulunmak için temel oluşturmaktadır.

"Sevgili kardeşlerim, daha şimdiden Tanrı'nın çocuklarıyız, ama ne olacağımız henüz bize gösterilmedi. Ancak, Mesih görüldüğü zaman O'na benzer olacağımızı biliyoruz. Çünkü O'nu olduğu gibi göreceğiz. Mesih'te bu umuda sahip olan, Mesih pak olduğu gibi kendini pak kılar" (1. Yuhanna 3:2, 3). Karşılıksız olarak verilen Tanrı Oğlu'nun benzerliğine dönüştürülme vaadi tüm imanlılara verilmiştir ve tanrısal yaşam sürmek için mümkün olabilecek en büyük teşviktir.

Kurtulmamış (ve bazı kurtulmuş) kişiler davranışlarını sadece ahlak kurallarına ittate ilişkilendirirler. Yukarıdakilerin hiçbiri böyle bir itaatle ilgili değildir. Bunlar yeni bir yaşam ve göksel seviyede bulunmanın gerekleridir, kurtulmuş olsak da hâlâ bu dünyada yaşamaya devam etmekteyizdir.

Ancak kurtuluş aracılığıyla bu şeylerin farkına varıp yaşama başlayan insan için bu şeylerin bir anlamı olabilir. Bu da davranışların neden bir kişi kurtuluncaya dek önemli olmadığını nedenidir.

Yukarıdakinin tersine, Musa'ya verilmiş olan yasada, Tanrı'dan gelen bereket insanın yaptıklarına bağlıdır. Kişi yasayı yerine getirirse Tanrı kişiyi bereketlemektedir. Yasayı yerine getiremezse, o zaman sıralanmış olan lanetlerin altına girmiş olmaktadır. Bu lanet ve bereketler İsrail halkına Musa aracılığıyla açıkça bildirilmiştir (Yasanın Tekrarı 28).

Musa'nın yasasıyla Tanrı'nın lütfü altındaki yasanın düzeninin pek de farklı olmadığını düşünenler vardır.

Yasa altında insanlar Tanrı'nın önünde kendi yaptıkları işlere dayanarak durmaktadırlar, bundan dolayı Tanrı'nın önünde sahip oldukları tüm hak ve bereketleri kaybetmeleri ve bereket yerine lanetlenmeleri mümkündür. Bu koşul altında davranışların motivasyonu cezalandırılma korkusu olmuştur. Bu motivasyon insan davranışında daha geniş kapsamda mevcuttur. Birçok kişinin yaşamında esas olan motivasyondur ve bu motivasyonlar her şeyi kontrol etmektedir. Henüz kurtulmamış olan kişinin tanrısal davranışlarının motivasyonunun korku olduğunu düşünmesi doğaldır. Ama kişi kurtulduktan sonra hâlâ yargılanma korkusunun harekete geçirici motivasyon olduğunu düşünüyorsa o zaman yaşamında büyük bir kayıp var demektir. Gerçek Hıristiyan'ın motivasyonu sevgidir. Pavlus bu konuda şöyle demiştir: "Bizi zorlayan Mesih'in sevgisidir" (2. Korintliler 5:14). Tanrı'nın iman eden herkesin mahvolmaması için oğlunu vermesinin nedeni sevgisidir (Yuhanna 3:16).

Bu, kendisini kaybolanlar için feda eden sevgisidir. Bu, Tanrı'nın kurtulmuş olanların hepsini Tanrı çocukları olarak adlandıran sevgisidir (1. Yuhanna 3:1). İnsanı kurtarmak için yapılmış olan, yapılmakta olan ve yapılacak olan tüm işlerin tamamlanmasını sağlayan göksel sevgidir.

Korkunun Hıristiyan yaşam davranışları sergilemek için bir motivasyon olmadığı açıkça belirtilmiştir. "Çünkü sizi yeniden korkuya sürükleyecek kölelik ruhunu almadınız, oğulluk ruhunu aldınız. Bu ruhla, 'Abba, Baba!' diye sesleniriz" (Romalılar 8:15). "Çünkü Tanrı bize korkaklık ruhu değil, güç, sevgi ve özdenetim ruhu vermiştir" (2. Timoteos 1:7).

Hıristiyan yaşamı Tanrı'nın insanı kurtarmak için yaptıklarının sonucudur. Bunun gerçek motivasyonu da korku değil sevgidir. Bu iki şey birbirine tam zıttır. "Sevgide korku yoktur. Tersine, yetkin sevgi korkuyu siler atar. Çünkü korku işkencedir. Korkan kişi sevgide yetkin kılınmamıştır" (1. Yuhanna 4:18).

XIX. BÖLÜM

KAYBOLMAK NE DEMEKTİR?

İsa kendisi hakkında şöyle der: "Nitekim İnsanoğlu, kaybolanı arayıp kurtarmak için geldi" (Luka 19:10). Pavlus da kaybolanlara dair, "Yaydığımız Müjde örtülüyseniz de, mahvolanlar için örtülüdür" (2. Korintliler 4:3) der. Buradaki kayıp kelimesi kişiler için kullanılmıştır ve bu kişilerin Tanrı'yla ilişkilerinde buldukları durumu tanımlamaktadır. İsa bu kişileri aramaya geldiğinden, bu kaybolmuş kişilerin Tanrı'dan uzaklaşmış olduğunun kanıtıdır. Bu kişilerin zihinleri bu dünyanın ilahı olan Şeytan tarafından kör edilmiş olduğundan, lütuf müjdesinden yararlanamazlar, çünkü karşılıksız olan kurtuluş onlardan saklanmıştır (2. Korintliler 4:4). Bu durum kurtulmamış olanlar için geçerli olduğundan, kurtulmamış olan kişilerin kaybolmuş olduğu anlamına gelmektedir.

İnsan yaptığı bir şey nedeniyle kaybolmuş olmaz. İnsan kurtulana kadar kaybolmuştur. Âdem ve Havva yaptıkları bir şey aracılığıyla kaybolmuşlardır ve tüm insan ırkı da onlar da birlikte kaybolmuştur. İsa Mesih dünyaya insanları bu kaybolmuş durumlarından kurtarmak için gelmiştir.

Kaybolmuş olanlar kurtulmamış oluyorsa, o zaman bu kişiler kurtuluş aracılığıyla insana sunulan daha önce sıralanmış olan tüm harika bereketlerden mahrum oluyorlar demektir. Ama bundan daha fazlası da vardır. Kurtuluşun getirdiklerinden çok az kişi haberdar olduğu için, insanların çok azı kaybolmanın ne kadar kötü bir şey olduğunu ve sonucunun ne kadar korkunç olduğunu anlayabilirler.

Tanrı'nın Kaybolmuş Olanlarla İlgili Hükümü

Kurtuluş karanlığın güçlerinden kurtulmayı da içermektedir (V. bölüm). Bu nedenle kaybolmuş demek aynı zamanda Tanrı'nın egemenliğinden uzak olup, Şeytan'ın yetkisi altında bulunmak demektir. Bu durumda bulunmak da Tanrı'ya karşı tam bir düşmanlık içinde bulunmak demektir.

Tanrı, Söz'ünde kaybolmuş olanlar için bir hüküm vermekte, bu insanların günahları ve suçları nedeniyle ölü durumda olduğunu söylemektedir (Efesliler 2:1, 5). Kutsal Kitap'ta ölüm her zaman ayrılık anlamına gelmektedir. Fiziksel ölüm ruhun bedenden ayrılmasıdır. Ruhsal ölümse ruhun Tanrı'nın Ruh'undan ayrılmasıdır. Bu ikinci ölümdür (Vahiy 20:14) ve bedeninin Tanrı'dan tamamen ayrılması anlamına gelmektedir. Günah ve suçların içinde ölü olmak ruhsal ölüm, ruhsal olarak Tanrı'dan ayrılmaktır.

Birisi ölümü 'kişinin içinde bulunduğu çevreyle ilişkisinin kesilmesi' olarak tanımlamıştır. Ruhsal olarak ölü olmak da Tanrı'yla ilişkisinin kesilmesidir.

Âdem ve Havva yemeleri yasak olan meyveyi aldıklarında (Yaratılış 3:6) ruhsal olarak ölmüşlerdir. Günahları onları Tanrı'dan ayırmıştır. Günah insanı Tanrı'dan ayırdığından beri kurtulmamış olanlar suç ve günahları içinde ölü olarak kalmaktadırlar.

Bu günahların mutlaka cinayet, sarhoşluk, zina, yalan söylemek, rüşvet ve benzeri şeyler gibi büyük ahlaksızlıklar olması gerekmez, ama insanların gözünde önemsiz olduğu için günah olarak saymadıkları birçok küçük günah bile kişinin bu durumda olmasına sebep olabilmektedir.

Çünkü günahların hepsi Tanrı'nın kutsallığı ve mükemmelliğinin büyüklüğünü göstermektedir. "Çünkü herkes günah işledi ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kaldı." (Romalılar 3:23). En ahlaklı ve pak yaşayan kişi bile Tanrı'dan uzaklaşmıştır.

Her insan Âdem'den aldığı insan ırkında devam eden günahkâr doğa gereği günahlidir ve bu nedenle günahkârdır. Tanrı'yla arasındaki bu günah sorunu çözülmüncüye dek her insan Tanrı'dan uzaktır.

Suç ve günahların içinde ölü olmanın ne demek olduğu günah işledikten sonra Âdem'in Tanrı'ya karşı değişen tavrında görülmektedir. Korktuğundan dolayı, Âdem Tanrı'nın varlığıyla karşılaşmamak için kendisini ağaçların arkasına gizlemiştir (Yaratılış 3:8-10). Ruhsal olarak ölü olanlar Tanrı'dan korkarlar. Kurtulmamış olanların yüreğinin derinlerinde bir şey onların Âdem'de olduğu gibi Tanrı'yla karşılaşmaktan korkmalarına neden olmaktadır. Bu kişilerin çok azı Tanrı'nın Âdem'i sevgiyle aradığı gibi bugün de kendisiyle uyum ve tam bir birliğe getirebilmek için onları aradığını anlayabilmektedirler.

Kaybolmuş olanlar Mesih'siz, umutsuz ve Tanrı'dan yoksun olarak yaşamaktadırlar (Efesliler 2:12). Mesih'ten yoksun olmak Tanrı'nın önüne gelmek ve O'nun sağladığı bereketleri alabilmekten de yoksun olmak anlamına gelir. İsa, "Yol, gerçek ve yaşam Ben'im. Benim aracılığım olmadan Baba'ya kimse gelemmez" (Yuhanna 14:6) demiştir. O'nsuz olmak geleceğe dair bir ümidin olmaması anlamına gelmektedir. Tanrısız olmak insanı ve evreni yaratan ve devamını sağlayandan uzak olmaktadır. Baba Tanrı'sız olmak ve ondan 'uzak' olmaktadır (Efesliler 2:13).

Şu anda Tanrı'sız olanlar hâlâ Tanrı'nın sağlayışından bir şekilde yararlanmaktadırlar, ama bu sağlayış ve ilgi üzerinde hiçbir hakları yoktur. İsyankâr bir halka ait olduklarından Tanrı'nın önünde olmaya hiçbir hakları yoktur. İnsanlar sadece İsa Mesih'in ismiyle Tanrı'nın önünde bir hak sahibi olurlar. İsa: "O gün bana hiçbir şey sormayacaksınız. Size doğrusunu söyleyeyim, benim adımla Baba'dan ne dilereniz, size verecektir" (Yuhanna 16:23) demiştir. Kaybolmuş olanlar henüz sahip olmadıkları İsa ismiyle dilekte bulunamazlar.

Kurtulmuş olanlar karanlıktan Tanrı'nın şaşılması ışığına çağrılmışlardır (1. Petrus 2:9). Kurtulmamış olanlar halen karanlıkta bulunmaktadırlar. "Onların zihinleri karardı. Bilgisizlikleri ve yüreklerinin duygusuzluğu yüzünden Tanrı'nın yaşamına yabancılaşmışlar" (Efesliler 4:18). İnsan bu dünyaya göre çok zeki, yetenekli olup, hâlâ ruhsal konularda karanlıkta olabilir. Tanrı'nın görünümü olan Mesih'in yüceliğiyle ilgili Müjde'nin ışığı imansızların üzerine doğmasın diye bu çağın ilahı onların zihinlerini kör etmiştir (2. Korintliler 4:4).

Kurtulmamış olanlar itaat etmeyen çocuklar diye adlandırılmaktadırlar (Efesliler 2:2). İtaatsizliklerinden dolayı cezalandırılacak olan çocuklardırlar. Çünkü, "Rabbimiz İsa, Tanrı'yı tanımayanları ve kendisiyle ilgili Müjde'ye uymayanları cezalandıracak" (2. Selanıkliler 1:8) denmiştir. Müjde'ye itaatsizlik ettiklerinden ve Tanrı'nın oğlunu reddettiklerinden "doğal olarak gazap çocukları"dırlar (Efesliler 2:3). "Oğul'a iman edenin sonsuz yaşamı vardır. Ama Oğul'un sözünü dinlemeyen yaşamı görmeyecektir. Tanrı'nın gazabı böylesinin üzerinde kalır" (Yuhanna 3:36).

Kurtulmamış olanların içinde bulunduğu yukarıda bahsedilen durum pek iç açıcı değildir, ama bu Tanrı'nın onların durumlarıyla ilgili kendi tanımıdır ve doğrudur.

Kaybolmanın Sonu

Rab İsa Mesih'in Müjde'sini önemsemeyip kurtuluşu reddedenler, "Rab'bin varlığından ve yüce gücünden uzak kalarak sonsuza dek mahvolma cezasına" (2. Selanıkliler 1:9) çarptırılacaklardır. Bu onların sonsuza dek devam edecek olan durumudur. Şimdiki zamanda bu kişiler için Tanrı'ya geri dönüp kurtulma fırsatı bulunmaktadır, ama Tanrı'dan sonsuz ayrılış meydana geldiğinde artık bu kişiler için hiçbir şans kalmayacaktır.

Bu ayrılık sadece Rab'bin varlığından ayrılmak değil, aynı zamanda gücünden ve bu gücünün getirdiği tüm bereketlerden de ayrılmak anlamına gelmektedir.

Birçokları Tanrı'dan ayrılmayı ciddiye almazlar. Yaşadıkları anda Tanrı'yla bir işleri yoktur ve gelecekte de O'ndan bir şey alabileceklerini kavrayamamışlardır. Tanrı olmadan da gayet iyi bir şekilde yaşayabileceklerini düşünmektedirler. Yaşamlarının her anında O'na ne kadar bağlı olduklarının ve O'ndan ne kadar çok bereket aldıklarının farkında değildirler. Teneffüs ettikleri hava Tanrı tarafından yaratılmıştır. Yağan yağmur, doğan güneş hepsi Tanrı tarafından yaratılmıştır. Bunu sadece doğa diye adlandırırılar, oysa bu doğayı Tanrı yaratmıştır ve hâlâ varlığını kendi gücüyle devam ettirmektedir. Tanrı'nın sağlayışı olmadığı takdirde hem insan hem de tüm yaratılış bir anda yok olacaktır.

İnsan Tanrı'nın gücünün görkeminden ayrıldığında, o zaman Tanrı'nın sağlayışından küçük bir parça bile yararlanamaz. O zaman yaratılmış olan O'nun sağlayışından tamamen uzaklaştırılacaktır. "Onları sonsuza dek sürecek koyu karanlık bekliyor" (Yahuda 13). O zaman tamamen karanlık içinde kalanları aydınlatmak için küçük bir aydınlık, susuzluklarını gidermek için bir damla yağmur, sonsuz gecenin bitişi ve yeni günün gelişini sağlayan sabahyıldızı olmayacaktır.

Kaybolmuş olan insanın bulunacağı yer tanımlandığı gibi ateş gölü olacaktır. Yazıldığı gibi, "adı yaşam kitabına yazılmamış olanlar"ın hepsi buraya atılacaktır (Vahiy 20:15). Bazıları bunun sadece mecaz olduğunu söylerler. Eğer öyleyse bu, durumu daha da korkunç hale getirmektedir. Çünkü gerçek her zaman mecazi anlatımdan daha güçlü olduğu için, mecaz böyleyse gerçek durum daha da korkunç olacaktır. Aynı zamanda, "Eğer gözün günah işlemene neden olursa, onu çıkar at. Tanrı'nın egemenliğine tek gözle girmen, iki gözle cehenneme atılmadan iyidir. Oradakileri kemiren kurt ölmez, yakan ateş sönmez" (Markos 9:47, 48) ve "Ama bu egemenliğin asıl mirasçıları dışarıdaki karanlığa atılacak. Orada ağlayış ve diş gıcirtısı olacak" (Matta 8:12) denmiştir.

Kurtulmamış olanlar şimdiden yargılanmışlardır. "O'na iman eden yargılanmaz, iman etmeyense zaten yargılanmıştır. Çünkü Tanrı'nın biricik oğlunun adına iman etmemiştir" (Yuhanna 3:18). Şu anda yargının infazı için beklense de, bu kişiler Tanrı'ya dönmez ve Rab İsa Mesih'i kurtarıcıları olarak kabul edip, O'na bağlanmazlarsa, o zaman kendileri hakkında kesinleşmiş olan yargı uygulanacaktır.

Günahın özü Tanrı'dan bağımsız olma arzusudur. Kaybolmuş olanların son durumu yaşamlarında Tanrı'ya bağımlılığın olmayışı ve bunu istemeyişleridir. İnsanın bu arzusu cehennemde tam olarak gerçekleşecektir.

XX. BÖLÜM

GÖRMEZDEN GELİRSEK NASIL KAÇABİLİRİZ?

Yukarıdaki bölümlerde kurtuluşun yüceliğinden bahsedilmektedir. Kurtuluş, sonsuzluk boyunca, yalnızca Tanrı'nın varlığının önünde olmak değil, aynı zamanda kendi oğlunun benzeşiğine sahip olmak ve Oğul ile Baba Tanrı arasındaki mükemmel birlikteliğe sahip olmayı da içermektedir. Aynı zamanda bu kurtuluşun herkes için gerçekleştirildiğini de görmüştük. Bu tamamen Tanrı tarafından İsa Mesih aracılığıyla insan için gerçekleştirilmiş ve kabul eden herkese karşılıksız bir hediye olarak sunulmuştur. İnsanın bu konuda yükleneyeceği tek sorumluluk bu kurtuluşa ihtiyacı olduğu ve son olarak da insan için hem yaratıcısı hem de kurtarıcısı olan Tanrı ve O'nun yeryüzündeki görünümü olan Mesih'ten tamamen kopması anlamına gelen korkunç yargısı anlatılmaktadır. Ancak, düşünülmesi gereken bir nokta daha vardır. Bu, kurtuluşun sağladıklarını tamamen kaybetme ve Tanrı'nın korkunç yargısını yaşama olasılığını doğurmaktadır.

"Çünkü melekler aracılığıyla bildirilen söz geçerli olduysa, her suç ve her söz dinlemez hak ettiği karşılığı aldıysa, BU DENLİ BÜYÜK KURTULUŞU GÖRMEZLİKTEN GELİRSEK NASIL KURTULABİLİRİZ? Başlangıçta Rab tarafından bildirilen bu kurtuluş, Rab'bi dinlemiş olanlarca bize doğrulandı" (İbraniler 2:2, 3).

İlk bahsedilen düşünce kurtuluş olmaksızın Tanrı'nın yargısından kaçmanın hiçbir yolu olmadığıdır. İnsan ya Tanrı'nın kurtuluşunu kabul eder ya da O'nun yargısıyla yüzleşmek zorunda kalır. Kurtuluşu inkâr ettikten sonra, yargıdan kaçmak için hiçbir mantıklı neden öne sürülemez.

İkinci düşünce, Tanrı'nın müthiş kurtuluşunu görmezden gelme olasılığıdır. İncil'de kullanılan kelime 'görmezden gelmek' kelimesidir. Bu 'reddetmek' değildir. İnsanların çoğu kurtuluşu reddettiği için değil, görmezden geldikleri için kurtuluşu kaybetmektedirler. Muhtemelen çok az kişi gerçekten bu durumla yüzleşmekte ve daha sonra gönül rızasıyla bunu reddetmektedir. Pek çok insansa bunu ertelemektedir.

Pavlus Feliks'in önünde durup doğruluk, özdenetim ve gelecek yargı gününden söz edince Feliks korkuya kapılmıştır. Bunun üzerine Pavlus'a, "Şimdilik gidebilirsin. Fırsat bulunca seni yine çağırırım" demiştir (Elçilerin İşleri 24:25). Oysa kurtuluşu kabul etmek konusunda Feliks için bundan daha uygun bir zaman olamazdı.

Eski zamanda yaşayan büyük bir mucidin, ömrünün son beş yılını inanç konusunu araştırmaya ayırmak istediği söylenir. Bilindiği kadarıyla, mucit, bu beş yıllık dilimine ne zaman başlaması gerektiğine karar vermeden ve kurtuluşun önemini kavrayamadan ölmüştür.

İnsanlar Golgota'yı ve bizim yaşayabilmemiz için orada ölen Mesih'i düşünmeden sonsuzluğa erişmeye çabalamaktadırlar. İnsanlar, O'nun müthiş kurtuluşunu görmezden geldikleri için, sonsuz ölümü tadacaklardır, bu da hem beden hem de ruhun Tanrı'dan ve Tanrı'nın sevgisinin tüm bereketlerinden ayrı kalması demektir. Böyle bir bereketi tehlikeye atarak, neden kadın, erkek, çocuk tüm insanlar Tanrı'nın karşılıksız kurtuluşunu değerlendirip, kabul etmeyi görmezden gelmektedir? Hatta bazıları neden bunu isteyerek reddetmektedir?

Bireysel mazeretler ne olursa olsun, kurtuluşu reddeden iki tür insan grubu vardır. Birinci grup, karanlığı seven (Yuhanna 3:19) insanlardan oluşur. Tanrı karanlığı sadece yeraltı dünyasının yaptığı işler ya da ölümler diyarına ait olanların yapmış oldukları olarak sınırlandırmamıştır. İsa karanlığı aydınlatan ışık olarak dünyaya gelmiştir (Yuhanna 1:5). O'ndan ayrı kalınca insan, karanlıktadır. Bu daha önce de belirtildiği gibi, zihinsel karanlık anlamına gelmemektedir. Çünkü dünyada fazlasıyla zihinsel ışık vardır. Bu, ruhsal karanlık anlamına gelmektedir. Tanrı'nın

dünyada karanlık işler olarak gördüğü, pek çok kültürel davranış, iyi davranış, macera, ilerleme ve başarı vardır. Bu gibi şeyler kötü değildir ama onları kötü yapan insanların bunları bir yana bırakıp her şeyden daha önemli olan tek Kurtarıcı'yı düşünmemeleridir. İnsanlar, sonsuzluklar boyu sahip olabilecekleri refahı görmezden gelerek bu dünyanın hazinelerine bağlanmakta ve sevmektedirler. Bu dünyadaki terfi, onur, popülerlik, başarı, eğlence ve spor bu zevklerden yalnızca birkaç tanesidir. Ancak bu dünya sona erdiğinde bu zevkler de ortadan kalkacaktır. Hatta, insanlık ortadan kalkmadan önce bu zevkler çoktan ortadan kalkmış olacaktır. Geride hiçbir şey kalmayacaktır. Ancak kötü olan, tüm bunlar gerçekleştiğinde Tanrı'nın kurtarışını kabul etmek için zaman çok geç olacaktır. İnsanların Tanrı'nın müthiş kurtarışını görmezden gelmesinin bir diğer nedeni de kendi çabalarıyla kurtulacaklarına inanmalarındır. Birçok kişi iyi olanı yaparak kurtulmaya çalışır. Bu tür insanlar, genellikle büyük fedakârlıklar yapmak ister, Tanrı'nın iyiliğini hak etmek ve kurtulmak için kendilerini dünyanın zevklerinden tamamen alıkoyarak, kendi başlarına bu tür çabalar gösterirken, Tanrı'nın kurtarışını görmezden gelirler. İnsanlar yaptıkları en iyi işlerin bile kurtulmak için hiçbir yarar sağlamayacağını anlamadıkları sürece Tanrı'nın kurtarışını görmezden geliyor ya da reddediyor olacaktırlar.

Daha önce de belirtildiği üzere, Ferisiler kurtulamamışlardır. Tanrı'nın kurtarışını reddetmişlerdir, çünkü kendi doğruluklarına güvenmişlerdir. Muhtemelen hiçbir dini grup Ferisiler kadar Tanrı'yı hoşnut etmeye çalışmamıştır. Ancak Ferisiler kendi iyi eylemlerine güvenip karşılıksız kurtarışa ihtiyaç duymamışlardır.

Bir kimsenin kendi iyi eylemleriyle kurtulmak istemesinin nedeni, kişinin kaybolmuş ve umutsuz bir durumda olduğunu kabul etmeyi istememesidir. İnsanoğlu için günahkâr olduğunu ve bu nedenle Tanrı'nın önünde çabalarının boşa çıkacağını kabul etmekten daha zor bir şey yoktur. İnsanlar, Pavlus'un itirafı gibi itirafta bulunmaktan korkarlar: "İçimde, yani benliğimde iyi bir şey bulunmadığını biliyorum" (Romalılar 7:18). İnsanlar sonsuz yargıcın önünde gönül rızasıyla başarısız olduklarını ve günahlarının karşılığını kendi güçleri ve çabalarıyla ödeyemeyeceklerini itiraf etmek istemezler. Yaptıkları tüm iyi işler üzerine 'değersiz' etiketinin yapıştırılmasını istemezler. Tanrıyı % 1 bile olsa memnun edecek bir şey yapmak isterler. Sebep ne olursa olsun, gerek dünyasal herhangi bir şeye duyulan sevgiden kaynaklan kaygı, gerekse kurtulmak için gösterilen çabalar, sonuç aynıdır. Kurtarış görmezden gelindiğinde Tanrı'nın yargısı şüphesiz gerçekleşecektir.

Aşağıda belirtilenlerden daha önce bahsedilmişti ancak çok önemli olduğu için burada başka sözcükler kullanılarak kitabın sonuç fikri olarak tekrar etmekte yarar vardır:

İnsanlar İsa Mesih'in Baba'ya giden tek yol olduğunu ve O'nsuz kurtuluşun mümkün olmayacağını kabul etmediklerinden dolayı kayıp durumdadırlar.

İnsanlar cennet için yeterince iyi olmadıkları, Âdem'in günahını taşıdıkları, ne kadar kötü olursa olsun günah işledikleri ya da günahlı olarak doğdukları için kayıp değildirler. Çünkü tüm bu durumlardan ötürü insanın çekmesi gereken ceza Tanrı Oğlu'nun dünyaya gelmesiyle insanın üzerinden kaldırılmıştır. Tanrı'nın oğlu Golgota tepesinde çarmıha gerilerek bu cezayı onlar için ödemiş, orada Tanrı'nın kuzusu olarak dünyanın günahını ortadan kaldırmıştır. Aslında, İsa dünyaya bu amaç uğruna gelmiştir. Günahın bedeli çarmıhta ödendiği için Tanrı şimdi oğlunu sonsuz adaleti yerine getirmiş Kurtarıcı olarak kabul eden herkese sonsuz yaşam vermektedir. O'nu bu şekilde görmeyenlerse cezalandırılacak, Tanrı'nın "varlığından ve "gücünün görkeminden (2. Selanikliler 1:9) sonsuza dek ayrı kalacaklardır.

O'na iman eden yargılanmaz, iman etmeyense zaten yargılanmıştır. Çünkü Tanrı'nın biricik oğlunun adına iman etmemiştir (Yuhanna 3:18). "Oğul'a iman edenin sonsuz yaşamı vardır. Ama Oğul'un sözünü dinlemeyen yaşamı göremeyecektir.

Tanrı'nın gazabı böylesinin üzerinde kalır" (Yuhanna 3:36). "Başka kimsede kurtuluş yoktur. Bu göğün altında insanlara bağışlanmış, bizi kurtarabilecek başka hiçbir ad yoktur" (Elçilerin İşleri 4:12).

Yaklaşık 2 000 yıl önce Platon şöyle demiştir: "Bu durumda İsa hakkında ne yapmalıyım?" Bu, herkesin yanıtlanması gereken bir sorudur. İnsanoğlu bundan kaçamaz. Onu ya kabul etmeli, ya görmezden gelmeli ya da reddetmelidir. Bunun orta yolu yoktur.

"Bazıları, sevecen bir Tanrı insanları nasıl cehenneme yollayabilir?" diye sorarlar. Bu soru yerine aslında şöyle sorulmalıdır: "İnsanları cehennemden kurtarmak için biricik oğlunu veren Tanrı, onları oradan kurtarmak için olan sağlayışını reddeden bu insanları oraya yollamaktan başka ne yapabilir?"

Bu denli büyük bir kurtuluşu reddedersen, nasıl kaçıp kurtulacaksın?

Henüz İsa Mesih'i ve Tanrı'nın bizi O'nun aracılığıyla kurtardığını kabul etmeyenler için İncil'deki davet hâlâ geçerlidir: "**Ruh ve Gelin, 'Gelin!' diyorlar. İşiten, 'Gel!' desin. Susayan gelsin. Dileyen yaşam suyundan karşılıksız alsın**" (Vahiy 22:17).